

แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอล
ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการเรียนรู้พลศึกษา
พฤษภาคม 2556

แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอล
ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการเรียนรู้พลศึกษา

พฤษภาคม 2556

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอล
ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการเรียนรู้พลศึกษา
พฤษภาคม 2556

ภัทรดนัย ประสานตรี. (2556). แรงจูงใจในการเล่นกีฬาสกเกตบอร์ดของนักกีฬาสกเกตบอร์ด ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40. ปรินซ์นิพนธ์ กศ.ม. (การจัดการเรียนรู้พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม: อาจารย์ ดร.พัชรศักดิ์ ธัญประจันบาน.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นกีฬาสกเกตบอร์ดของ นักกีฬาสกเกตบอร์ด ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 กลุ่มตัวอย่างในการ วิจัยในครั้งนี้ เป็นนักกีฬาสกเกตบอร์ดที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 รวมทั้งสิ้นจำนวน 240 คน เป็นชายจำนวน 144 คน เป็นหญิงจำนวน 96 คน ได้มาโดยการสุ่มตัวอย่าง แบบแบ่งชั้นอย่างเป็นสัดส่วน (Proportional Stratified Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .95 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบค่าที และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว กำหนดความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการศึกษาพบว่า

1. แรงจูงใจในการเล่นกีฬาสกเกตบอร์ดของนักกีฬาสกเกตบอร์ด ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 โดยรวม มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.99
2. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาสกเกตบอร์ดของนักกีฬาสกเกตบอร์ด ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40
 - 2.1 แรงจูงใจในการเล่นกีฬาสกเกตบอร์ดของนักกีฬาสกเกตบอร์ด ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 จำแนกตามตัวแปรเพศพบว่า แรงจูงใจในการเล่นกีฬาสกเกตบอร์ด ไม่แตกต่างกัน
 - 2.2 แรงจูงใจในการเล่นกีฬาสกเกตบอร์ดของนักกีฬาสกเกตบอร์ด ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 จำแนกตามประสบการณ์ในการเล่นกีฬาสกเกตบอร์ด พบว่า แรงจูงใจในการเล่นกีฬาสกเกตบอร์ด ไม่แตกต่างกัน

MOTIVATION FOR PLAYING BASKETBALL OF BASKETBALL PLAYERS
PARTICIPATING IN THE 40th THAILAND UNIVERSITY GAMES

AN ABSTRACT
BY
PHATTARADANAI PASARNTREE

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education Degree in Learning Management in Physical Education
at Srinakharinwirot University

May 2013

Phattradanai Prasarntree. (2013). *Motivation for playing basketball of basketball players participating in the 40th Thailand university games*. Master Thesis, M.Ed. (Learning Management in Physical Education). Bangkok Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Dr. Phatchasak Thanprachanban.

This study was intended to find and compare motivation for selecting to play basketball of basketball players participating in the 40th Thailand University games. The subjects of 240, 144 male players and 96 female players, were simple randomly sampled from the basketball players who participated in 40th Thailand University games.

The data were collected by the writer's constructed questionnaire ($r = .95$) in 4 areas of motivations:

1. Preference, Interest and Skills,
2. Attitude toward Self and Concerning People,
3. Benefits , Opportunities and
4. Honor / Fame

After the data were treated for percentage, mean, standard deviation, t-testing for mean difference, One-Way ANOVA and Schaffe's Pairing Method, it was found as follows:

1. As a whole, the motivations in all areas were at a high level (S.D. = 0.47)
2. Compared motivations to play basketball.
 - 2.1 When compared the motivations between male subjects and female subjects, there were no significant differences of means.
 - 2.2 When compared among the experience of basketball players , there were no significant differences between motivations.

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง
แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอล
ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40
ของ
ภัทรดนัย ประสานตรี

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการเรียนรู้พลศึกษา
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)
วันที่..... เดือน..... พ.ศ. 2556

คณะกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

..... ประธาน
(อาจารย์ ดร.พัชรชศักดิ์ รัชฎประจันบาน)

..... ประธาน
(รองศาสตราจารย์ธงชัย เจริญทรัพย์มณี)

.....กรรมการ
(อาจารย์ ดร.พัชรชศักดิ์ รัชฎประจันบาน)

.....กรรมการ
(อาจารย์ ดร.ไวพจน์ จันทร์เสมอ)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้เพราะ ผู้วิจัยได้รับความเมตตากรุณาเป็นอย่างสูงจากอาจารย์ ดร.พัชรชศักดิ์ ธีญประจันบาน ประธานควบคุมปริญญานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ธงชัย เจริญทรัพย์มณี ประธานคณะกรรมการสอบ และ อาจารย์ ดร.ไวพจน์ จันทรเสม กรรมการสอบ ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำ ตลอดจนการปรับปรุงแก้ไขปัญหาข้อบกพร่องต่างๆ ด้วยความเอาใจใส่เป็นอย่างดี ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาของท่านเป็นอย่างสูงจึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบคุณผู้จัดการทีม ผู้ฝึกสอน และนักกีฬาบาสเกตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 ตลอดจนพี่ๆ น้องๆ ชาวพลศึกษาทุกหน่วยงานที่ให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยขอโน้มรำลึกถึงพระคุณ คุณพ่อสุรชา คุณแม่อุไร ประสานตรี ที่ให้กำเนิดเลี้ยงดูสนับสนุน และให้กำลังใจมาโดยตลอด และขอขอบคุณ ญาติ พี่น้อง เพื่อนๆ ทุกคนที่คอยเป็นกำลังใจ และส่งเสริมผู้วิจัยมาโดยตลอด ผู้วิจัยขออุทิศคุณงามความดีนี้แด่ผู้มีพระคุณทุกท่าน

ภัทรดนัย ประสานตรี

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	2
ความสำคัญของการวิจัย	2
ขอบเขตของการวิจัย	3
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย	3
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	3
ตัวแปรที่ศึกษา	3
นิยามศัพท์เฉพาะ	3
กรอบแนวคิดในการวิจัย	4
สมมติฐานในการวิจัย	4
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	5
ความหมายของแรงจูงใจ	5
ความสำคัญและประโยชน์ของแรงจูงใจ	6
ทฤษฎีแรงจูงใจ	7
ประเภทของแรงจูงใจ	12
องค์ประกอบที่มีผลต่อแรงจูงใจ	16
แรงจูงใจกับการกีฬาและการออกกำลังกาย	18
แรงจูงใจกับการเลือกฝึกกีฬา	21
แรงจูงใจกับการเล่นกีฬา	21
แรงจูงใจกับความสำเร็จในการแข่งขันกีฬา	23
ประวัติความเป็นมาและวิวัฒนาการของกีฬาสเกตบอล	25
ประวัติในต่างประเทศ	25
ประวัติในประเทศไทย	28

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2(ต่อ)	
ประวัติการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย	29
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	36
งานวิจัยในต่างประเทศ	36
งานวิจัยในประเทศ	40
3 วิธีดำเนินการวิจัย	48
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง	48
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย	48
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	48
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	50
ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ	51
วิธีการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล	51
การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล	52
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	53
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	53
การวิเคราะห์ข้อมูล	53
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	54
5 บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	79
บทย่อ	79
ความมุ่งหมายของการวิจัย	79
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย	79
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	79
สมมติฐานในการวิจัย	79

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5(ต่อ)	
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	80
การเก็บรวบรวมข้อมูล	81
การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล	81
สรุปผลการวิจัย	82
อภิปรายผล	83
ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย	86
ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป	86
บรรณานุกรม	87
ภาคผนวก	92
ภาคผนวก ก	93
ภาคผนวก ข	100
ประวัติย่อผู้วิจัย	102

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	49
2 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม (n=240)	54
3 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬาสเกตบอลในการ แข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 ด้านความรัก ความสนใจ และ ความถนัด (n=240)	55
4 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬาสเกตบอลในการ แข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 ด้านความเห็นเกี่ยวกับตนเอง และบุคคลที่เกี่ยวข้อง (n=240)	56
5 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬาสเกตบอล ในการ แข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 ด้านประโยชน์และโอกาสที่ ได้รับ (n=240).....	57
6 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬาสเกตบอลในการ แข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 ด้านเกียรติยศชื่อเสียง (n=240)	58
7 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬาสเกตบอลในการ แข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 (n=240)	59
8 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬาสเกตบอลของ นักกีฬาสเกตบอลชายในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 ด้านความรัก ความสนใจ และความถนัด (n=144)	60
9 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬาสเกตบอลของนักกีฬา สเกตบอลชายในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 ด้าน ความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง (n=144)	61
10 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬาสเกตบอลของ นักกีฬาสเกตบอลชายในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 ด้านประโยชน์ และโอกาสที่ได้รับ (n=144)	62

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
11	ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬาสเกตบอลของ นักกีฬาสเกตบอลชายในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 กีฬารดิดยและชื้อเสียง (n=144)	63
12	ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬาสเกตบอลของ นักกีฬาสเกตบอลหญิงในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 ด้านความรัก ความสนใจ และความถนัด (n=96)	64
13	ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬาสเกตบอลของ นักกีฬาสเกตบอลหญิงในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง (n=96)	65
14	ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬาสเกตบอลของ นักกีฬาสเกตบอลหญิงในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 ด้านประโยชน์ และโอกาสที่ได้รับ (n=96)	66
15	ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬาสเกตบอลของ นักกีฬาสเกตบอลหญิงในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 ด้านกีฬารดิดยและชื้อเสียง (n=96)	67
16	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของแรงจูงใจในการเล่นกีฬา สเกตบอลของนักกีฬาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 (n=240) จำแนกตามตัวแปรเพศ	68
17	ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬาสเกตบอลของ นักกีฬาสเกตบอลที่มีประสบการณ์น้อย ด้านความรัก ความสนใจ และความถนัด (n=129)	69
18	ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬาสเกตบอลของ นักกีฬาสเกตบอลที่มีประสบการณ์น้อย ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและ บุคคลที่เกี่ยวข้อง (n=129)	70

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
19 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของ นักกีฬาบาสเกตบอลที่มีประสบการณ์น้อย ด้านประโยชน์และโอกาสที่ได้รับ (n=129)	71
20 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของ นักกีฬาบาสเกตบอลที่มีประสบการณ์น้อย ด้านเกียรติยศชื่อเสียง (n=129)	72
21 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของ นักกีฬาบาสเกตบอลที่มีประสบการณ์มาก ด้านความรัก ความสนใจ และความถนัด (n=111)	73
22 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของ นักกีฬาบาสเกตบอลที่มีประสบการณ์มาก ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและ บุคคลที่เกี่ยวข้อง (n=111)	74
23 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของ นักกีฬาบาสเกตบอลที่มีประสบการณ์มาก ด้านประโยชน์และโอกาสที่ได้รับ (n=111)	75
24 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของ นักกีฬาบาสเกตบอลที่มีประสบการณ์มาก ด้านเกียรติยศชื่อเสียง (n=111)	76
25 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของแรงจูงใจในการเล่นกีฬา บาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 (n=240) จำแนกตามประสบการณ์ในการเล่นกีฬาบาสเกตบอล	77

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

บาสเกตบอลเป็นกีฬานานาชาติหนึ่งที่มีความนิยมและสนใจเล่นกันมาก เพราะบาสเกตบอลเป็นกีฬาที่สนุกสนาน สามารถเล่นได้ทุกเพศทุกวัย ใช้พื้นที่ไม่มาก เล่นได้ทุกฤดูกาลและไม่สิ้นเปลืองอุปกรณ์ อีกทั้งบาสเกตบอลยังเป็นกีฬาที่ได้รับความนิยมเข้าไปในวงการแข่งขัน เช่น โอลิมปิก เอเชียนเกมส์ ซีเกมส์ การแข่งขันบาสเกตบอลชิงชนะเลิศแห่งเอเชีย และการแข่งขันบาสเกตบอลชิงแชมป์โลก สำหรับประเทศไทยก็มีการจัดให้มีการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยในรายการต่าง ๆ เช่น การแข่งขันกีฬาแห่งชาติ กีฬาเยาวชนแห่งชาติ การแข่งขันชิงถ้วยพระราชทาน ประเภท ก. การแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัย การแข่งขันกีฬานักเรียน กรมพลศึกษา และนอกจากนั้นกีฬามหาวิทยาลัยยังได้รับความนิยมในหลักสูตรการเรียนการสอนเกือบทุกระดับชั้น (ศิริรัฐ ยอดสมสวย. 2542: บทนำ) แต่ทั้งนี้การเล่นกีฬามหาวิทยาลัย มักจะเล่นกันตามความพอใจ ความถนัด และความต้องการของตนเองดังนั้นการเล่นกีฬามหาวิทยาลัยย่อมมีปัจจัยหลายประการในการผลักดันให้เกิดความสนใจ ซึ่งหนึ่งในปัจจัยต่าง ๆ เหล่านี้ได้แก่ แรงจูงใจ

สืบสาย บุญวีระบุตร (2541: 52) กล่าวว่า แรงจูงใจถือว่าเป็นหัวใจของจิตวิทยาการกีฬา เพราะแรงจูงใจเกี่ยวข้องกับองค์ประกอบชีวิตของการเป็นนักกีฬาและเป็นปัจจัยทางจิตวิทยาที่มีผลต่อการกระทำพฤติกรรมและความสามารถของมนุษย์แรงจูงใจที่ทำให้หรือมีอิทธิพลทำให้คนยังคงออกกำลังกายหรือเล่นกีฬาทั้งนี้แต่ละคนก็มีสาเหตุปัจจัยหรือแรงจูงใจที่ต่างกันที่สำคัญคือทำให้คนมุ่งมั่นสู่ความสำเร็จในระดับที่ต่างกันดังนั้นแรงจูงใจจึงเป็นตัวกำหนดทิศทางและความตั้งใจ ความพยายามที่จะกระทำ มีความมุ่งมั่นที่จะกระทำ หรือปฏิบัติในการกีฬา แรงจูงใจจึงเป็นปัจจัยที่สำคัญต่อคุณภาพและความสามารถในการเล่นและการแข่งขันกีฬา ซึ่งมีเหตุแห่งแรงจูงใจ คือ เหตุผลที่เกี่ยวข้องกับความสวยงาม ด้านสรีระ สดส่วน เพื่อให้เป็นที่สนใจจากเพศตรงข้าม หรือเหตุผลทางการแพทย์อันสืบเนื่องจากการเจ็บป่วย เหตุผลทางสังคมที่ต้องการเพื่อนใหม่ การคบมิตร การเป็นที่ยอมรับ การยกระดับสถานะทางสังคม ตลอดจนการมีทัศนคติที่ดีต่อกีฬาไม่ว่าจะเป็นความสำคัญของการกีฬา ความชอบและความท้าทาย การเสี่ยง ชอบแข่งขัน ชอบความสนุก การเป็นที่ยอมรับและความภาคภูมิใจในตนเองล้วนเป็นเหตุแห่งแรงจูงใจให้คนหันมาเล่นกีฬาทั้งสิ้น แรงจูงใจจึงเป็นสิ่งกระตุ้นและเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้ตัวบุคคลประพฤติในกิจกรรมต่าง ๆ ตามความต้องการของคน ๆ นั้น ดังที่ สุปรานี ขวัญบุญจันทร์ (2539: 25) กล่าวว่า มนุษย์ทุกคนเมื่อต้องการจะกระทำกิจกรรมใด ๆ ให้เกิดความสำเร็จจำเป็นต้องมีแรงจูงใจ การที่นักกีฬาตั้งใจ ขยัน ฝึกซ้อม หรือพยายามเล่นอย่างเต็มความสามารถในขณะที่แข่งขันต้องมีแรงจูงใจเป็นสาเหตุที่สำคัญ แรงจูงใจเป็นปัจจัยสำคัญในการกระตุ้นให้นักกีฬาดำเนินตัวทั้งในขณะที่ฝึกซ้อมและแข่งขันซึ่งเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้นักกีฬาประสบความสำเร็จทั้งในขณะที่ฝึกซ้อมและแข่งขันสอดคล้องกับ ซึ่งเทเวศร์ พิริยะพณท์ (2529: 10) ได้กล่าวว่า องค์ประกอบที่จะทำให้คนใดคนหนึ่งสามารถเล่นกีฬาได้ดี ในกีฬาแต่ละประเภทมีองค์ประกอบที่สำคัญแตกต่างกันไป ผู้ฝึกสอนที่ฉลาดควรให้ความสนใจและศึกษาในรายละเอียดต่าง ๆ ของแรงจูงใจที่มีผลกระทบบต่อความสามารถของนักกีฬา แรงจูงใจมีบทบาทสำคัญในกลุ่มเด็ก เยาวชนและประชาชนที่จะช่วยส่งเสริมให้บุคคลเหล่านั้นได้

พัฒนาสุขภาพตั้งแต่เยาว์วัย แรงจูงใจจึงเปรียบเสมือนกระแสน้ำให้ความสนใจให้กลุ่มบุคคลและประชาชน ได้มีความต้องการที่จะเล่นกีฬาให้หาความสำเร็จในเชิงกีฬา

กีฬาสเกตบอลเป็นหนึ่งในกีฬายอดนิยมที่มีประโยชน์ สอนให้ผู้เล่นมีความแข็งแรง อดทน คล่องแคล่วว่องไว มีการทรงตัวที่ดี มีสมรรถภาพสูงขึ้น เมื่อได้รับการฝึกอย่างถูกวิธีไม่หนักเกินไปก็จะทำให้ร่างกายสดชื่น กระปรี้กระเปร่า และยังช่วยรักษารูปร่างให้ได้สัดส่วนสง่างาม (เจเลีย พิมพันธ์. 2529: 2) อันเป็นคุณลักษณะของกีฬาที่ดี ที่มีผู้นิยมเล่นกันมาก ถ้าหากเราสังเกตจะพบว่าการเล่นกีฬาสเกตบอลต้องอาศัยแรงจูงใจผลักดันให้หันมาสนใจและเล่นกีฬาสเกตบอล จนนำไปสู่การเป็น นักกีฬาที่มีความสามารถ มีเทคนิควิธีการในการใช้ชั้นเชิงเอาชนะคู่ต่อสู้ในเกมการแข่งขัน ทั้งนี้ นักกีฬาแต่ละคนย่อมมีแรงผลักดันและแรงจูงใจที่แตกต่างกัน บ้างต้องการเล่นกีฬาเพื่อความสนุกสนาน บ้างเล่นเพื่อแก้ปัญหาสุขภาพของตนเอง บางคนคาดหวังที่จะเป็นนักกีฬาของประเทศ หรือหวัง ความมีชื่อเสียง เกียรติยศ

แรงจูงใจจึงเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่งที่จะช่วยกระตุ้นให้นักกีฬาสเกตบอลมีความ ตั้งใจในการฝึกซ้อมและนำไปสู่การประสบความสำเร็จในการแข่งขัน ซึ่งแรงจูงใจนั้นมีหลายด้าน เช่น ด้านความรัก ความสนใจ และความถนัด ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้าน รายได้และผลประโยชน์ที่ได้รับ และด้านเกียรติยศชื่อเสียง จากการศึกษาค้นคว้าและประสบการณ์ที่ ผู้วิจัยเคยเล่นกีฬาสเกตบอลมาก่อน ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาถึงแรงจูงใจที่มีอิทธิพลต่อการ เล่นกีฬาของนักกีฬาสเกตบอล ทั้งนี้เพื่อจะได้ทราบผลของการศึกษาและสามารถนำผลของการศึกษา ไปใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนากีฬาสเกตบอล ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเล่นกีฬาสเกตบอลของนักกีฬาสเกตบอล ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40
2. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นกีฬาสเกตบอลของนักกีฬาสเกตบอล ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 จำแนกตามเพศ และประสบการณ์ในการเล่นกีฬาสเกตบอล

ความสำคัญของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ทำให้ทราบถึงแรงจูงใจในการเล่นกีฬาสเกตบอล และทราบถึงความแตกต่างของแรงจูงใจของนักกีฬาจำแนกตามเพศ และประสบการณ์ในการเล่นกีฬาสเกตบอลของนักกีฬาที่ เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 เพื่อเป็นแนวทางให้นักกีฬา ผู้ฝึกสอน ครูพลศึกษา ตลอดจนบุคคลที่เกี่ยวข้อง สามารถนำผลการศึกษาค้นคว้าไปใช้ในการพัฒนาและส่งเสริมกีฬาสเกตบอลในโอกาสต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักกีฬาบาสเกตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 จำนวน 480 คน แบ่งเป็นนักกีฬาชายจำนวน 288 คน และนักกีฬาหญิงจำนวน 192 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ เป็นนักกีฬาบาสเกตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 จำนวน 240 คน เป็นนักกีฬาชาย 144 คน และเป็นนักกีฬาหญิง 96 คน ได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นอย่างเป็นสัดส่วน (Proportional Stratified Random Sampling)

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่

1.1 เพศ

1.1.1 ชาย

1.1.2 หญิง

1.2 ประสบการณ์ในการเล่นกีฬาสเกตบอล

1.2.1 ประสบการณ์น้อย

1.2.2 ประสบการณ์มาก

2. ตัวแปรตามคือ แรงจูงใจในการเล่นกีฬาสเกตบอล

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. แรงจูงใจ หมายถึง สิ่งที่เราและแรงกระตุ้น ทำให้บุคคลเกิดความพยายามและมีความต้องการในการประสบความสำเร็จในจุดมุ่งหมาย แรงจูงใจอาจเกิดจากตัวเองหรือเกิดจากบุคคลอื่น กระตุ้นโดยการใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อให้บรรลุเป้าหมาย

2. กีฬาสเกตบอล หมายถึง เกมการแข่งขันที่ประกอบไปด้วยผู้เล่น 2 ทีม คือ ทีมรับ กับทีมรุก โดยทีมรุกใช้ทักษะการเลี้ยง การส่ง การขว้าง การกลิ้ง การโยนลูกบอลไปทำประตูของทีมรับ ส่วนทีมรับต้องทำการป้องกันการก้ำกั้ว การกระโดด แย่งบอลอีกฝ่ายหนึ่งไม่ให้ครอบครองบอลหรือทำคะแนน เพื่อที่จะได้กลับมาเป็นทีมรุก ทั้ง 2 ทีม สลับกันเป็นฝ่ายรุก ฝ่ายรับ จนกว่าจะหมดเวลา ทีมที่มีคะแนนมากกว่าเป็นทีมที่ชนะการแข่งขัน

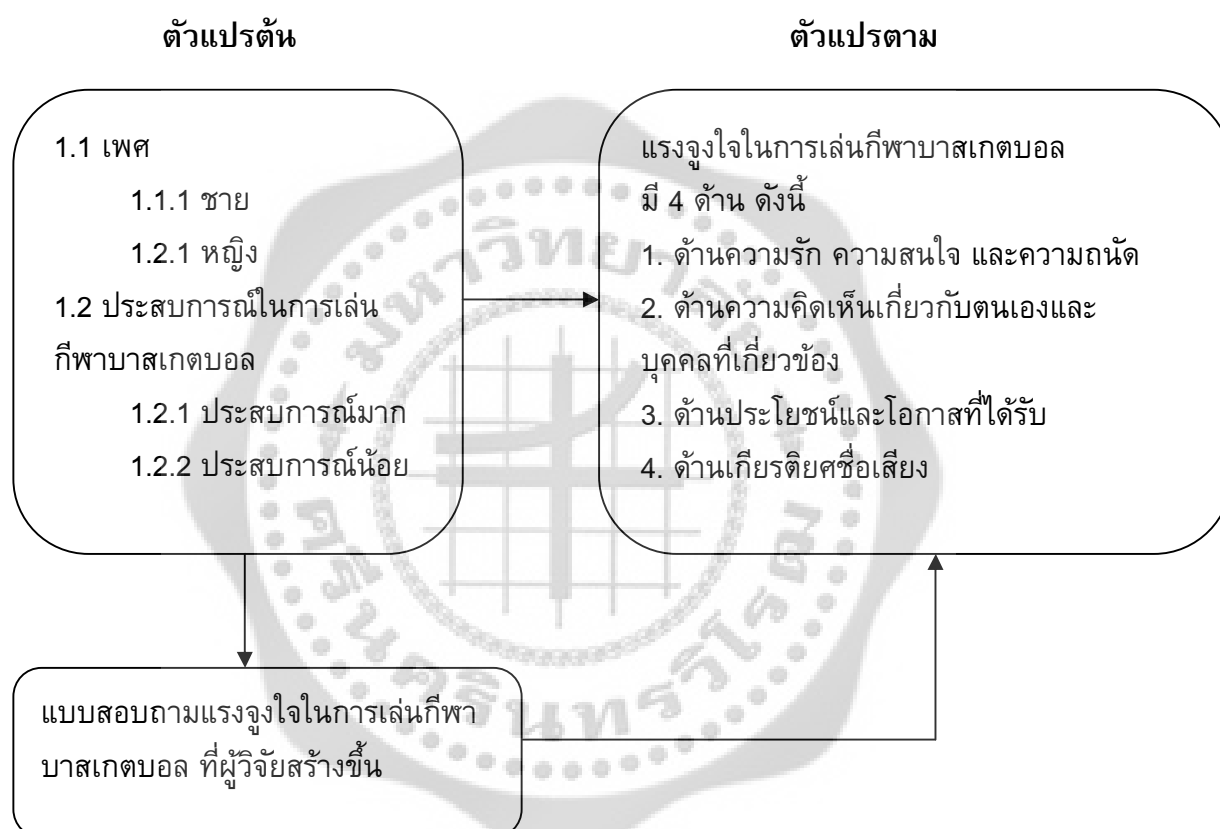
3. นักกีฬาบาสเกตบอล หมายถึง นักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40

4. ประสบการณ์ในการเล่นกีฬาสเกตบอล หมายถึง ระยะเวลาที่นักกีฬาได้กระทำการฝึกซ้อม และได้แข่งขันกีฬาสเกตบอลตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา นับตั้งแต่เริ่มเล่นกีฬาสเกตบอล แบ่งออกเป็น 2 ระดับ คือ ประสบการณ์น้อย ได้แก่ นักกีฬาที่มีประสบการณ์การเล่นกีฬาสเกตบอล

น้อยกว่า 8 ปี และประสบการณ์มาก ได้แก่นักกีฬาบาสเกตบอลที่มีประสบการณ์ในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลตั้งแต่ 8 ปี ขึ้นไป

5. การแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 40 หมายถึง การจัดการแข่งขันโดยผู้เข้าร่วมการแข่งขันมาจากมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ทั่วประเทศ ทำการแข่งขันปีละ 1 ครั้ง ปีการศึกษา 2555 แข่งขันระหว่างวันที่ 10 – 19 มกราคม 2556 ณ สถาบันพลศึกษา วิทยาเขตจังหวัดชลบุรี เรียกชื่อประจำการแข่งขันว่า " พลบดีเกมส์ "

กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานในการวิจัย

1. แรงจูงใจของนักกีฬาบาสเกตบอล ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 ที่มีเพศต่างกันจะมีแรงจูงใจแตกต่างกัน
2. แรงจูงใจของนักกีฬาบาสเกตบอล ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 ที่มีประสบการณ์ในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลต่างกันจะมีแรงจูงใจแตกต่างกัน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศเพื่อนำมาสนับสนุนแนวทางการศึกษาครั้งนี้ ดังนี้

1. ความหมายของแรงจูงใจ
2. ความสำคัญและประโยชน์ของแรงจูงใจ
3. ทฤษฎีแรงจูงใจ
4. ประเภทของแรงจูงใจ
5. องค์ประกอบที่มีผลต่อแรงจูงใจ
6. แรงจูงใจกับการกีฬาและการออกกำลังกาย
7. แรงจูงใจกับการเลือกฝึกกีฬา
8. แรงจูงใจกับการเล่นกีฬา
9. แรงจูงใจกับความสำเร็จในการแข่งขันกีฬา
10. ประวัติความเป็นมาและวิวัฒนาการของกีฬาสเกตบอล
11. ประวัติการแข่งขันทennisมหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย
12. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 12.1 งานวิจัยในต่างประเทศ
 - 12.2 งานวิจัยในประเทศ

ความหมายของแรงจูงใจ

ได้มีผู้ให้ความหมายของแรงจูงใจไว้หลายท่านดังนี้

อาร์ พินช์มณี (2534: 179) กล่าวว่า แรงจูงใจ หมายถึง สภาพที่อินทรีย์เกิดความต้องการหรืออยู่ในสภาวะขาดสมดุลก็จะทำให้เกิดแรงขับหรือแรงจูงใจ เพื่อผลักดันให้เกิดพฤติกรรมเพื่อทดแทนสภาวะขาดหรืออินทรีย์อยู่ในสภาวะสมดุลแรงจูงใจจึงเป็นสิ่งจำเป็นเบื้องต้นในการเรียนรู้เป็นสิ่งที่กำหนดทิศทาง และความเข้มข้นของพฤติกรรมที่เกิดขึ้น

อร่าม ตั้งใจ (2539: 95) กล่าวว่า แรงจูงใจในการกีฬา หมายถึง สิ่งที่กระตุ้นให้เราต้องมีส่วนร่วมในการกีฬา การที่คนเราอยากหรือไม่อยากเล่นกีฬานั้นไม่ได้ทำให้สมรรถภาพทางการกีฬาดีขึ้น แต่ถ้าอยากเล่นพอใจที่จะเล่น ทำให้มีความพยายาม มีการพัฒนาให้ดีขึ้น เมื่อพบอุปสรรคก็ไม่หยุดเล่นกีฬาไปง่าย ๆ

สุปราณี ขวัญบุญจันทร์ (2541: 21) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจไว้ 2 แนว คือแรงจูงใจในความหมายของผู้ฝึกสอน และแรงจูงใจในความหมายของนักกีฬา แรงจูงใจในความหมายของผู้ฝึกสอน คือ การหาวิธีชักจูงให้นักกีฬา ปฏิบัติกิจกรรมที่นักกีฬาอาจไม่ประสงค์จะปฏิบัติ แรงจูงใจในความหมาย

ของนักกีฬา คือ สาเหตุที่นักกีฬานำขึ้นมาอ้าง เพื่อกระทำกิจกรรมใด ๆ ให้สำเร็จหรือเมื่อประสบความสำเร็จแล้ว

พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา (2542: 138) การจงใจเป็นกระบวนการที่อิทธิพลกระตุ้นจากสิ่งเร้าให้มีพฤติกรรมมุ่งไปสู่จุดหมายปลายทาง ถ้ามีแรงจูงใจมากพฤติกรรมจะมีมาก ดังนั้นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของมนุษย์จึงเกิดจากแรงจูงใจเป็นสำคัญ

สืบสาย บุญวีรบุตร (2546: 52-53) กล่าวว่า แรงจูงใจ คือสิ่งที่กำหนดทิศทางและระดับความตั้งใจที่จะกระทำ หรือประพฤติ (Direction and intensity) ในการเลือกและการคงไว้ของพฤติกรรมมนุษย์ แรงจูงใจเป็นตัวกำกับพฤติกรรมของมนุษย์ที่จะให้ถอยหนีหรือเผชิญหน้าต่อสถานการณ์ต่างๆ และความตั้งใจที่จะประพฤติหรือพยายามที่จะบรรลุตามเป้าหมายประสงค์ดังนั้น แรงจูงใจจึงเป็นตัวกำหนดทิศทางและระดับความตั้งใจ ความพยายามที่จะกระทำมีความมุ่งมั่นที่จะกระทำ หรือปฏิบัติในการกีฬา แรงจูงใจจึงเป็นปัจจัยที่สำคัญต่อคุณภาพและความสามารถในการเล่นและแข่งขันกีฬา

เดิมศักดิ์ คทวณิช (2546: 149) กล่าวว่า แรงจูงใจ หมายถึง กระบวนการของการใช้ปัจจัยทั้งหลายที่จะทำให้บุคคลเกิดความต้องการเพื่อสร้างแรงขับและแรงจูงใจไปกระตุ้นร่างกายให้แสดงพฤติกรรมตามจุดหมายที่ใฝ่หาไว้ โดยปัจจัยดังกล่าวอาจเป็นสิ่งเร้าภายนอกกับสิ่งเร้าภายในหรือทั้งสองประการก็ได้

ลักขณา สรวิวัฒน์ (2549: 74) กล่าวว่า แรงจูงใจ หมายถึง พฤติกรรมที่ถูกกระตุ้นโดยแรงขับของแต่ละบุคคลเพื่อสู่จุดหมายปลายทางอย่างใดอย่างหนึ่ง และร่างกายอาจจะสมประสงค์ในความปรารถนาอันเกิดจากแรงขับนั้น ๆ ได้

กิลฟอร์ดและเกรย์ (Guilford; & Gray. 1970: 12) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจว่าเป็นสิ่งเร้าที่นำช่องทางและเสริมสร้างความปรารถนาในการประกอบกิจกรรมของมนุษย์ จากที่กล่าวมาทั้งหมดโดยสรุปแรงจูงใจหมายถึง สิ่งที่เราและกระตุ้นทำให้บุคคลเกิดความพยายามและมีความต้องการในการประสบความสำเร็จในจุดหมาย แรงจูงใจอาจเกิดจากตัวเองหรือเกิดจากบุคคลอื่นกระตุ้นโดยการใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อให้บรรลุเป้าหมาย

ความสำคัญและประโยชน์ของแรงจูงใจ

มุกดา ศรียงค์ (2540: 225) ได้กล่าวไว้ว่า การที่จะเข้าใจพฤติกรรมของบุคคลจึงต้องทำความเข้าใจกับแรงจูงใจของคนนั้น ๆ ว่าบุคคลนี้มีแรงจูงใจอยู่ในประเภทใด ระดับใด ดังนั้นการทำความเข้าใจกับกระบวนการจูงใจ แนวคิด และทฤษฎีของแรงจูงใจจะช่วยให้บุคคลได้รับประโยชน์ในด้านต่าง ๆ คือ

1. เข้าใจในพฤติกรรมของตนเองจะเป็นประโยชน์ในการควบคุมตนให้สามารถเลือกพฤติกรรมให้เหมาะสมและบังคับมิให้ตนเองแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมออกมาได้
2. เข้าใจในพฤติกรรมของผู้อื่นจะช่วยให้คนเราควบคุมพฤติกรรมของบุคคลอื่นได้
3. เข้าใจในพฤติกรรมของกลุ่มสังคม เพื่อสร้างสถานการณ์ จูงใจให้กลุ่มบุคคลมีพฤติกรรมไปในแนวทางที่ถูกต้อง

ดังนั้นควรศึกษาทฤษฎีแรงจูงใจและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องเนื่องจากพฤติกรรมของมนุษย์มีผลมาจากแรงจูงใจ และเพื่อให้เข้าใจพฤติกรรมของมนุษย์มากยิ่งขึ้น

สุปราณี ขวัญบุญจันทร์ (2539: 40-41) กล่าวว่า ในการฝึกซ้อมนักกีฬา ผู้ฝึกสอนต้องใช้แรงจูงใจเพื่อกระตุ้นให้นักกีฬาเกิดความตั้งใจในการฝึกซ้อม สิ่งที่ผู้ฝึกสอนต้องปฏิบัติ มีดังนี้

1. ความสนใจ (Interest) หมายถึง สิ่งที่เป็นแรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) ดังนั้นผู้ฝึกสอนควรสร้างความสนใจก่อนการฝึกซ้อม เพื่อให้นักกีฬาเกิดการตื่นตัวและเตรียมความพร้อมในการฝึกซ้อม การสร้างความสนใจทำได้หลายวิธี เช่น การสนทนา การเล่าประสบการณ์ต่าง ๆ ของผู้ฝึกสอน เป็นต้น

2. จุดมุ่งหมาย (Objective) หมายถึง สิ่งล่อใจ (Incentives) ที่จะกระตุ้นให้นักกีฬาเกิดแรงจูงใจในการฝึกซ้อม เช่น ผู้ฝึกสอนต้องพูดถึงจุดมุ่งหมายของแบบฝึกหัดว่าแบบฝึกหัดนี้ฝึกซ้อมเพื่ออะไรและทำไมจึงต้องฝึกซ้อมแบบฝึกหัดนี้ เป็นต้น

3. สิ่งล่อใจ (Incentives) หมายถึง สิ่งที่ผู้ฝึกสอนใช้เพื่อให้นักกีฬาเกิดแรงกระตุ้นและตื่นตัวในการฝึกซ้อมและการแข่งขัน วิธีการในการให้สิ่งล่อใจ เช่น การกล่าวคำชมเชย การติเตียน การให้รางวัล และการลงโทษ เป็นต้น

4. การทดสอบ (Test) หมายถึง ผู้ฝึกสอนควรทดสอบความก้าวหน้าของนักกีฬาหลังจากฝึกซ้อมทักษะ หรือฝึกปฏิบัติแบบฝึกต่าง ๆ แล้ว และทำการทดสอบนักกีฬานั้นควรทำอยู่เสมอเพื่อให้ นักกีฬาเกิดการตื่นตัว และตั้งใจในการฝึกซ้อม

5. ความก้าวหน้าของความรู้ (Knowledge of Progress) หมายถึง ผู้ฝึกสอนให้นักกีฬาได้ทราบผลของการทดสอบว่านักกีฬาปฏิบัติอยู่ในระดับคุณภาพใด และมีข้อผิดพลาดที่จุดใดบ้าง โดยอาจจะอธิบายหรือชี้ให้นักกีฬาแต่ละคนทราบถึงข้อผิดพลาดนั้น ๆ เพื่อให้นักกีฬาเกิดแรงจูงใจที่จะปรับปรุงการฝึกซ้อมให้ดีขึ้น

ดังนั้น การแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ของมนุษย์มีสาเหตุมาจากแรงจูงใจทั้งสิ้น เพื่อเป็นแรงผลักดันให้แสดงพฤติกรรมออกมา การแสดงพฤติกรรมของแต่ละบุคคลจะแสดงออกมาแตกต่างกันขึ้นอยู่กับสภาพจิตใจและสถานการณ์ที่เผชิญอยู่

ทฤษฎีแรงจูงใจ

เนื่องจากการศึกษาเรื่องแรงจูงใจเป็นการศึกษาเหตุผล หรือเป้าประสงค์ของการแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ของมนุษย์และแหล่งที่มาของแรงจูงใจมาจาก 4 แหล่งคือ มาจากองค์ประกอบทางด้านความต้องการพื้นฐานด้านชีววิทยา จากองค์ประกอบด้านอารมณ์ จากองค์ประกอบด้านสติปัญญา และองค์ประกอบด้านสังคม นักจิตวิทยาได้นำองค์ประกอบเหล่านี้มาเป็นแนวคิดในการสร้างทฤษฎีเพื่ออธิบายว่าทำไมมนุษย์จึงแสดงพฤติกรรมที่แสดงอยู่ ความเป็นจริงแล้วไม่มีทฤษฎีใดทฤษฎีหนึ่งที่สามารถอธิบายทุกด้านของแรงจูงใจได้ทั้งหมด ดังทฤษฎีแรงจูงใจต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

ทฤษฎีแรงจูงใจ คือ หลักการกำหนดทิศทาง การแสดงออกถึงพฤติกรรมของนักกีฬา ซึ่งมีผลกระทบต่อความสำเร็จ หรือความล้มเหลวของนักกีฬา ทฤษฎีแรงจูงใจที่เกี่ยวข้องกับการกีฬามี 4 ทฤษฎี คือ (สุปราณี ขวัญบุญจันทร์. 2541: 24-31)

1. ทฤษฎีแรงจูงใจภายในและการประเมินความรู้ (Intrinsic Motivation and Cognitive Evaluation Theory) แรงจูงใจภายในเป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นจากภายในโดยไม่มีรางวัล หรือสิ่งล่อใจภายนอกมาเป็นแรงกระตุ้นให้กระทำการสิ่งนั้น ๆ แรงจูงใจภายในเป็นแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเพื่อความสนุก และสนุกที่จะได้เล่น โดยไม่มีอิทธิพลจากภายนอกมาเกี่ยวข้อง เพราะแรงจูงใจภายในเกิดขึ้นจากแรงขับภายในที่ต้องการตอบสนองต่อความต้องการพื้นฐานเท่านั้น

ส่วนทฤษฎีการประเมินความรู้เป็นแรงจูงใจที่เกิดจากการรับรู้ว่าคุณมีความสามารถ (Perceive Competence) และการตัดสินใจด้วยตนเอง (Self-determining) องค์ประกอบที่สำคัญของทฤษฎีการประเมินความรู้ คือ

1.1 การรับรู้ในการควบคุม (Perceive Controlling) หมายถึง นักกีฬาต้องรับรู้ว่าจะอะไรเป็นแหล่งสาเหตุ (Locus of Causality) ในการจูงใจให้นักกีฬาเล่นกีฬา ซึ่งประกอบด้วยความสนใจอยากเล่น (แรงจูงใจภายใน) โดยไม่ได้หวังสิ่งล่อใจ คือ เงิน รางวัล หรือสิ่งของ (แรงจูงใจภายนอก) แต่เมื่อเล่นกีฬาไปได้นาน ๆ อาจจะมีแรงจูงใจภายนอกเข้ามามีส่วนในการเล่นกีฬานักกีฬาได้ เพราะฉะนั้นนักกีฬาต้องรับรู้ในการควบคุมให้ได้ว่าทำไมจึงเล่นกีฬาและเล่นกีฬาเพราะอะไร

1.2 กระบวนการประเมินผล (Information Process) หมายถึง กระบวนการที่รับรู้ประเมินว่าแรงจูงใจภายใน หรือแรงจูงใจภายนอกที่มีผลต่อความสามารถในการเล่นกีฬากระบวนการประเมินข้อมูลเป็นองค์ประกอบสำคัญในการรับรู้ถึงความสามารถ และการตัดสินใจด้วยตนเอง ถ้านักกีฬามีกระบวนการประเมินข้อมูลที่ดีแล้ว จะสามารถประเมินข้อมูลได้เลยว่าแรงจูงใจภายใน หรือแรงจูงใจภายนอกที่มีอิทธิพลต่อการเล่นกีฬา

2. ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motivation Theory) หมายถึง แรงจูงใจที่มีลักษณะนิสัยเผชิญหน้า หรือถอยหนีทั้งในขณะฝึกซ้อมและแข่งขัน รวมทั้งความมุ่งมั่นเพื่อความเป็นเลิศ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นองค์ประกอบที่เกิดจากความต้องการที่จะประสบความสำเร็จ ลดด้วยความต้องการที่จะถอยหนีความล้มเหลว สิ่งที่ได้เพิ่มจากผลลบ คือแรงจูงใจภายนอกที่เข้ามามีอิทธิพลและความเป็นไปได้ที่จะประสบความสำเร็จ ตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของฮาร์เตอร์ (Harter's Competence Motivation Theory) โดยอธิบายว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ คือแรงจูงใจที่เกิดจากความรู้สึกว่าตนเองมีความสามารถมีความพยายามที่จะทำสิ่งที่ยากขึ้น (Mastery) และมีความต้องการที่จะฝึกสิ่งที่ยากขึ้นไปเรื่อย ๆ รับรู้ว่าคุณประสบความสำเร็จ และสามารถทำในสิ่งที่ยากขึ้นได้ แต่ในทางตรงข้ามนักกีฬาไม่ชอบทำสิ่งที่ยากขึ้น เมื่อรับรู้ว่าคุณแล้วจะไม่ประสบความสำเร็จ ดังนั้นในการฝึกซ้อมหรือแข่งขันกีฬา นักกีฬาที่มีการรับรู้หรือถูกทำให้รับรู้ว่าคุณมีความสามารถก็จะเกิดความมั่นใจ มีความต้องการที่จะฝึกซ้อมในสิ่งที่ยากยิ่งขึ้น และมีแรงจูงใจที่จะกระทำการที่ยากมากขึ้น

3. ทฤษฎีการอ้างสาเหตุ (Attribution Theory) ไฮเดอร์ (Roberts. 1992; Citing Heider.1958) อธิบายว่า ความพยายามของมนุษย์ในการอ้างสิ่งต่าง ๆ เพื่อจะให้เกิดความเข้าใจการกำหนดพฤติกรรมและเหตุการณ์ต่าง ๆ ของตนเองจะทำให้แรงจูงใจในการกระทำนั้นมั่นคงยิ่งขึ้นนอกจากนั้นยังสามารถใช้อธิบายความสามารถของตนเองด้วยทฤษฎีการอ้างสาเหตุของไฮเดอร์ ประกอบด้วย ปัจจัยประกอบส่วนบุคคล คือ ความสามารถ (Ability) และความพยายาม (Effort) และปัจจัยประกอบสิ่งแวดล้อม คือ ความ

ยากของงาน (Task Difficulty) และโชค (Luck) การอ้างสาเหตุในการกระทำของนักกีฬาสืบเนื่องมาจากความเข้าใจในปัจจัยประกอบส่วนบุคคล คือ ความสามารถและความพยายาม และปัจจัยประกอบสิ่งแวดล้อมคือ ความยากของงานและโชค เช่น นักกีฬาอ้างถึงสาเหตุของการแพ้การแข่งขัน เพราะทีมคู่แข่งแข็งแกร่งกว่า ฝีมือเก่งกว่า

4. ทฤษฎีการกำหนดเป้าหมาย (Goal Setting Theory) เป้าหมายคือ บางสิ่งบางอย่างที่เราต้องการจะกระทำให้สำเร็จ ซึ่งเป้าหมายมีอิทธิพลในการเพิ่มประสิทธิภาพของงาน 4 ประการ คือ

4.1 เป็นสิ่งบ่งชี้ถึงความตั้งใจและการกระทำโดยตรง (Direct Attention and Action) ผู้ฝึกสอนกำหนดเป้าหมายในการฝึกซ้อมหรือแข่งขันให้แก่ นักกีฬา การกำหนดเป้าหมายเป็นสิ่งกำหนดพฤติกรรมและความตั้งใจของนักกีฬา และเป็นแรงจูงใจให้กับนักกีฬาทั้งใจในการฝึกซ้อมและตั้งใจเข้าแข่งขัน

4.2 การใช้พลังในการเล่นหรือแข่งขัน (Mobilized Expenditure) ขณะที่นักกีฬามีความตั้งใจและทำการเตรียมตัวเพื่อกระทำกิจกรรมที่กำหนดไว้นั้น นักกีฬาควรกำหนดพลังที่ตนเองใช้หรือทุ่มเทให้แก่กิจกรรมนั้นได้อย่างเหมาะสมด้วย

4.3 ความพยายามต่องานระยะยาว (Prolong Effort) การกำหนดเป้าหมายของกิจกรรมจะส่งผลถึงความอดทน หรือความเพียรพยายามในการปฏิบัติกิจกรรมนั้นด้วย นักกีฬาที่กำหนดเป้าหมายไว้ล่วงหน้าจะมีความอดทน และความพยายามในการบรรลุเป้าหมายได้ยาวนานกว่านักกีฬาที่ไม่มีการกำหนดเป้าหมาย

4.4 การพัฒนายุทธวิธีสร้างแรงจูงใจ (Motivates Strategy Development) การกระตุ้นให้นักกีฬาพัฒนายุทธวิธีในการฝึกซ้อม ตารางแผนในการฝึกซ้อม และการแข่งขันให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น นั้นผู้ฝึกสอนมีวิธีปฏิบัติ คือควรกระตุ้นให้นักกีฬารู้จักการจัดตารางเวลาของตนเองกับตารางการฝึกซ้อมให้เหมาะสมเพื่อช่วยให้นักกีฬาได้รู้จักการจัดการกับตนเอง โดยรู้ว่าเวลาไหนควรฝึกซ้อมหรือทำกิจกรรมอื่น ๆ ที่เหมาะสม

5. ทฤษฎีลำดับขั้นแรงจูงใจของมาสโลว์ (Maslow. 1970: 35–46) เป็นทฤษฎีที่มีชื่อเสียงของมาสโลว์ อธิบายว่า แรงจูงใจของมนุษย์มีลำดับขั้นตอนตั้งแต่ขั้นต่ำจนถึงขั้นสูง มีทั้งหมด 5 ขั้นตอนด้วยกัน คือ ความต้องการทางสรีรวิทยา (Physiological Needs) ความต้องการความมั่นคงปลอดภัย (Safety Needs) ความต้องการเป็นเจ้าของและความต้องการความรัก (Belongingness and Love Needs) ความต้องการมีศักดิ์ศรีจากตนเอง และผู้อื่น (Esteem Needs from Oneself and Others) ความต้องการเป็นมนุษย์โดยสมบูรณ์ (Self Actualized Needs) แรงจูงใจลำดับต้น ต้องได้รับการตอบสนองก่อนแรงจูงใจลำดับสูง จึงจะพัฒนาตามมาโดยลำดับ

แรงจูงใจลำดับที่ 1 คือ แรงจูงใจพื้นฐานที่มนุษย์ต้องได้รับการตอบสนองเป็นแรงจูงใจทางสรีรวิทยา เช่น มีอาหารรับประทานไม่เพียงพอ มีที่อยู่อาศัย มียารักษาโรค มีเครื่องนุ่งห่ม กันร้อน กันหนาว ฯลฯ จึงพัฒนาความต้องการประเภทอื่นๆ ตามมาได้ ถ้าความต้องการอันดับแรก ยังไม่ได้รับการตอบสนองพอเพียง แรงจูงใจประเภทอื่น ๆ ก็ยากที่จะบังเกิดขึ้นได้

แรงจูงใจลำดับที่ 2 คือ แรงจูงใจเพื่อความปลอดภัยแห่งตนเอง และทรัพย์สิน เมื่อต้องการอันดับแรกได้รับการตอบสนองแล้ว ก็เกิดความต้องการที่จะรักษาชีวิตทรัพย์สินและสิ่งอื่น ๆ ของตนให้มั่นคงปลอดภัย

แรงจูงใจลำดับที่ 3 คือ แรงจูงใจเพื่อเป็นเจ้าของ เช่น ความรู้สึกว่าตนมีชาติตระกูลมีครอบครัว มีสถาบัน มีครู มีโรงเรียน มีที่ทำงาน ฯลฯ กับความต้องการถูกรักและได้รักผู้อื่น เช่น ต้องการให้มีผู้มาอาหารห่วยและต้องการห่วยอาหารเกือกุลดูแลผู้อื่นเช่นกัน

แรงจูงใจลำดับที่ 4 คือ แรงจูงใจเพื่อการแสวงหาและรักศักดิ์ศรีเกียรติยศทั้งด้วยสำนึกของ ตนเองและด้วยการกล่าวขวัญยกย่องเชิดชูจากผู้อื่น เช่น ความต้องการมีเกียรติ มีหน้ามีตามีชื่อเสียงเป็นที่ยกย่อง ความรู้สึกนับถือตนเองเชิดชูตนเอง

แรงจูงใจลำดับที่ 5 คือ แรงจูงใจเพื่อตระหนักความสามารถของตนกับประเพณีปฏิบัติตนตาม ความสามารถและสุดความสามารถ โดยเพ่งเล็งประโยชน์ของบุคคลอื่นและของสังคมส่วนรวมเป็นสำคัญ มาสโลว์ เชื่อว่า คนทุกคนมีความมุ่งหมายของชีวิต เพื่อจะเป็นคนโดยสมบูรณ์ในระดับนี้ทั้งสิ้น

6. ทฤษฎีความต้องการของเมอร์เรย์ (Murray) ได้สรุปความต้องการของมนุษย์ออกเป็น 28 ชนิด ดังนี้ (วิวัฒน์ชัย กุลมัตย์, 2526: 149-15; อ้างอิงจาก Murray)

- 6.1 ความต้องการที่จะเป็นเจ้าของและความต้องการสมบัติต่าง ๆ (Acquisition)
- 6.2 ความต้องการที่จะอนุรักษ์รวบรวมซ่อมแซมสิ่งต่าง ๆ (Conservation)
- 6.3 ความต้องการความสะอาดและจัดสิ่งของให้อยู่ในสภาพเป็นระเบียบ (Orderliness)
- 6.4 ความต้องการที่จะสะสมโดยรู้จักประหยัด (Retention)
- 6.5 ความต้องการที่จะประดิษฐ์และการก่อสร้างต่าง ๆ (Construction)
- 6.6 ความต้องการที่จะได้รับความสำเร็จและเป็นที่ยอมรับ (Superiority)
- 6.7 ความต้องการที่จะต่อสู้ฟันฝ่าอุปสรรคเพื่อให้สำเร็จตามความมุ่งหวังแห่งตน (Achievement)
- 6.8 ความต้องการความเคารพยกย่องสรรเสริญจากบุคคล (Recognition)
- 6.9 ความต้องการที่จะแสดงตัวสร้างความเด่นให้แก่ตนเอง เช่น ต้องการให้ผู้อื่นสนุกสนาน ตื่นเต้น แปลกใจ (Exhibition)
- 6.10 ความต้องการที่จะรักษาชื่อเสียงและคุณค่าแห่งตน (Inviolacy)
- 6.11 ความต้องการที่จะหลีกเลี่ยงความวุ่นวายทั้งหลาย (Avoidance of Inferiority)
- 6.12 ความต้องการที่จะป้องกันตนเองให้พ้นจากข้อครหาอันตราย (Defensiveness)
- 6.13 ความต้องการที่จะเอาชนะความพ่ายแพ้ด้วยการตอบโต้ (Counteraction)
- 6.14 ความต้องการผูกมิตร ทำให้ผู้อื่นรักใคร่ สร้างมิตรภาพกับผู้อื่น (Affiliation)
- 6.15 ความต้องการที่จะแยกตนเองจากผู้อื่น ความเมินเฉยต่อสิ่งต่าง ๆ (Rejection)
- 6.16 ความต้องการความช่วยเหลือจากผู้อื่น โดยการที่จะทำให้ผู้อื่นสนใจหรือเกิดความสงสาร ในตัว ต้องการผู้ดูแลและอยู่ใกล้ชิด (Succedanea)
- 6.17 ความต้องการที่จะให้ความเมตตาสงสารและความช่วยเหลือแก่ผู้อื่นที่อ่อนแอกว่าโดยการให้การสนับสนุน ดูแล เลี้ยงดู (Nurturance)

- 6.18 ความต้องการที่จะมีบทบาทและอิทธิพลควบคุมผู้อื่น (Dominance)
- 6.19 ความต้องการที่จะยกย่อง ยอมรับนับถือ ร่วมมือกับผู้ที่อาวุโสกว่า (Deference)
- 6.20 ความต้องการที่จะเลียนแบบ หรือ ทำตนให้ทัดเทียมผู้อื่น (Similance)
- 6.21 ความต้องการในการที่จะมีเสรีภาพ มีความเป็นตัวของตัวเอง (Autonomy)
- 6.22 ความต้องการที่จะมีเอกลักษณ์ในการทำงานเป็นของตนเอง (Contrariness)
- 6.23 ความต้องการที่จะมีความสุข สนุกสนาน เพื่อพักผ่อน (Play)
- 6.24 ความต้องการที่จะอธิบายและบรรยายรายละเอียดต่าง ๆ (Exposition)
- 6.25 ความต้องการที่จะเสาะแสวงหาความรู้ต่าง ๆ ที่แปลกใหม่ (Cognizance)
- 6.26 ความต้องการก้าวร้าวผู้อื่น หรือรุกรานผู้อื่น เอาชนะผู้อื่นด้วยวิธีการที่รุนแรงการต่อสู้ การวิวาท การปะทะในรูปแบบต่าง ๆ
- 6.27 ความต้องการที่จะยอมแพ้ ยอมรับฟังการวิพากษ์วิจารณ์ รวมทั้งการลงโทษความอ่อนแอ ถ่อมตน (Abasement)

6.28 ความต้องการหลีกเลี่ยงการตำหนิ หรือการถูกลงโทษ รวมทั้งประพฤติตามกฎเกณฑ์และระเบียบ (Avoidance of Blame)

7. ทฤษฎีแรงจูงใจของเบย์คอน (กิติ ตยัคคานนท์. 2533: 128; อ้างอิงจาก Baykon.Unpaged) ได้สรุปทฤษฎีของเบย์คอนว่า ความต้องการจิตใจของมนุษย์มี 3 ประการ ได้แก่

7.1 ความต้องการมีความรักและพวก เป็นความต้องการทางจิตใจขึ้นต่อเนื่องจากเราอยู่ในสังคมมนุษย์ ถ้าเขาไม่ยอมรับเราเข้าเป็นพรรคพวก เราก็อยู่กับเขาไม่ได้ การที่จะให้กลุ่มยอมรับเข้าเป็นพวกนั้นก็ขึ้นอยู่กับเรา โดยต้องยึดหลักที่ว่าต้องการจากเขา เราต้องให้เขาก่อนหรือถ้าต้องการให้เขารักเรา เราต้องการรักเขาก่อน

7.2 ความต้องการชื่อเสียง เกียรติยศและความเด่น เมื่อเรามีพรรคพวกดีและทำให้ใคร ๆ รักใครแล้วเราก็มีความต้องการหรืออยากได้สิ่งอื่นต่อไปอีก เนื่องจากความต้องการหรือค้นหาของมนุษย์นั้นไม่มีที่สิ้นสุดที่เราต้องการต่อไปอีกก็คือ เกียรติยศชื่อเสียงซึ่งจะทำให้คนอื่นยอมรับนับถือและยกย่องเรา และก็จะมียุทธิพลเหนือผู้อื่นได้

7.3 ความต้องการที่จะรักษาเกียรติยศชื่อเสียง และความเด่น ได้คงอยู่ตลอดไป เมื่อสามารถกระทำตัวให้มีเกียรติยศชื่อเสียง และความเด่นแล้วทุกคนก็ต้องการที่จะรักษาสภาพนั้นไว้ให้คงอยู่กับตนตลอดกาลนับว่าเป็นความสำเร็จสมหวังในชีวิต ดังนั้นเมื่อก้าวโดยสรุปเกี่ยวกับทฤษฎีแรงจูงใจมีหลาย ๆ ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกัน กล่าวคือเมื่อจะสร้างแรงจูงใจขึ้นมาก็ต้องศึกษาทฤษฎีแรงจูงใจภายในภายนอก ทฤษฎีการจูงใจในสัมฤทธิ์ ทฤษฎีการอ้างสาเหตุ ทฤษฎีการกำหนดเป้าหมาย ทฤษฎีลำดับขั้นแรงจูงใจของมาสโลว์ ทฤษฎีความต้องการของเมอร์เรย์ และทฤษฎีความต้องการจิตใจของมนุษย์ของเบย์คอน โดยทฤษฎีเหล่านี้จะเป็นส่วนสำคัญที่จะทำความเข้าใจถึงลักษณะต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจเมื่อศึกษาจนเกิดความรู้ ความเข้าใจก็จะนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในการสร้างแรงจูงใจในการกำหนดพฤติกรรมที่พึงประสงค์ได้

ประเภทของแรงจูงใจ

แรงจูงใจไม่เพียงแต่กระตุ้นให้บุคคลมีพฤติกรรมที่ต่างกันเท่านั้น แรงจูงใจยังเป็นสิ่งสำคัญที่ก่อให้เกิดความต้องการ หรือความโน้มเอียงที่จะทำให้บุคคลมีพฤติกรรมมุ่งจุดมุ่งหมายอีกด้วย จากเหตุผลนี้เองจึงทำให้มีผู้สนใจศึกษาเกี่ยวกับแรงจูงใจเป็นอย่างมาก และได้พยายามจำแนกประเภทของแรงจูงใจไปตามแรงจูงใจต่างๆ ดังนี้

สุปราณี ขวัญบุญจันทร์ (2541: 23-24) ได้แบ่งประเภทแรงจูงใจไว้ดังนี้ แรงจูงใจโดยทั่วไปแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) หมายถึง สภาวะของบุคคลที่ต้องการ และอยากจะแสดงพฤติกรรมบางอย่าง ด้วยเหตุผลและความชอบของตัวเอง บุคคลที่ได้รับแรงจูงใจภายในจะแสดงพฤติกรรมต่างๆ ด้วยความพึงพอใจและความยินดีในงานของตนเอง เช่น เด็กที่ได้เป็นนักกีฬาทีมชาติภูมิใจที่เป็นสมาชิกของทีมมหาวิทยาลัย เป็นต้น

2. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) หมายถึง สภาวะของบุคคลที่ได้รับแรงกระตุ้นจากภายนอกทำให้เห็นจุดหมายปลายทาง หรือเป้าหมาย ซึ่งนำไปสู่การแสดงพฤติกรรมของคนๆ นั้น ได้โดยทั่วไปพฤติกรรมของคนมักจะได้รับแรงจูงใจจากภายนอกทั้งสิ้น เช่น ถ้านักกีฬาได้รางวัลเหรียญทองก็จะได้ทองคำหนัก 10 บาทเป็นรางวัล เป็นต้น

สุชา จันทร์เอม (2527: 101 - 110) ได้แบ่งทฤษฎีแรงจูงใจตามแหล่งที่มาของแรงจูงใจออกเป็น 3 ประเภท ดังนี้

1. แรงจูงใจทางสรีรวิทยา (Physiological Motivation) แรงจูงใจด้านนี้เกิดขึ้นเพื่อสนองความต้องการทางด้านร่างกายทั้งหมด เพื่อให้บุคคลมีชีวิตอยู่ได้ เป็นความต้องการที่จำเป็นทางธรรมชาติของมนุษย์ ได้แก่ ต้องการน้ำ อาหาร ต้องการพักผ่อนและปราศจากโรค เราสามารถวัดระดับความต้องการทางสรีระได้ จากการสังเกตพฤติกรรมการกระทำของคนเรา โดยวัดจากความมากน้อยของการกระทำการเลือกกระทำ การโต้ตอบสิ่งมาขัดขวาง

2. แรงจูงใจทางจิตวิทยา (Psychological Motivation) มีความสำคัญน้อยกว่าแรงจูงใจทางด้านสรีรวิทยา เพราะจำเป็นในการดำรงชีวิตน้อยกว่า แต่จะช่วยให้คนเราทางดั่งจิตใจจะทำให้มีสุขภาพจิตดี และสดชื่น แรงจูงใจประเภทนี้ได้แก่ ความอยากรู้อยากเห็นและการตอบสนองต่อสิ่งแวดล้อม ความต้องการความรัก และความเอาใจใส่ใกล้ชิดจากผู้อื่น

3. แรงจูงใจทางสังคมหรือแรงจูงใจที่เกิดจากการเรียนรู้ (Social Motivation) แรงจูงใจชนิดนี้มีจุดเริ่มต้นส่วนใหญ่มาจากประสบการณ์ทางสังคมในอดีตของบุคคล และจุดมุ่งหมายของแรงจูงใจชนิดนี้มีความสัมพันธ์กับการแสดงปฏิกิริยาของบุคคลอื่นๆ ที่มีต่อเราแรงจูงใจทางสังคมที่มีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิตของคนเรา ได้แก่

3.1 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motivation) เป็นความปรารถนาของบุคคลที่จะทำกิจกรรมต่างๆ ให้ดีและประสบความสำเร็จ ซึ่งได้รับการส่งเสริมมาตั้งแต่วัยเด็กจากผลของการวิจัยพบว่า เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูอย่างอิสระเป็นตัวของตัวเอง ผูกพันการช่วยเหลือตัวเองตามวัย จะ

เจริญเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีความต้องการความสำเร็จในชีวิตสูง การฝึกให้บุคคลมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจึงต้องเริ่มต้นจากครอบครัว

3.2 แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ (Affiliative Motivation) เป็นแรงจูงใจที่ทำให้บุคคลปฏิบัติตนให้เป็นที่ยอมรับของบุคคลอื่น ต้องการความเอาใจใส่ ต้องการความรักจากผู้อื่น

3.3 แรงจูงใจต่อความนับถือตนเอง (Self-Esteem Motivation) เป็นแรงจูงใจที่บุคคลที่ปรารถนาเป็นที่ยอมรับของสังคม มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักของคนโดยทั่วไป ต้องการได้รับการยกย่องจากสังคม ซึ่งจะนำไปสู่ความนับถือตัวเอง

ถวิล เกื้อกูลวงศ์ (2528: 94-114) ได้แบ่งแรงจูงใจตามลักษณะความต้องการต่าง ๆ ดังนี้

1. แรงจูงใจด้านความมั่นคง มักอยู่รูปของจิตสำนึกโดยจะเห็นจากการที่มนุษย์มีความต้องการความปลอดภัย ส่วนความมั่นคงในรูปของจิตใต้สำนึกนั้น เป็นสิ่งที่ได้พัฒนามาตั้งแต่เกิดโดยการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลที่อยู่ใกล้ชิด ที่จะทำให้เป็นคนที่มีจิตใจมั่นคงหรืออ่อนแอ

2. แรงจูงใจด้านสังคม เนื่องจากมนุษย์เป็นสัตว์สังคม จึงต้องมีการติดต่อสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน มีการอยู่ร่วมกันเพื่อจะได้เป็นส่วนหนึ่งของสังคม และได้รับการยกย่อง การที่บุคคลติดต่อสัมพันธ์กันนั้นมีใช้เพื่อมิตรภาพเพียงอย่างเดียว หากแต่ต้องการให้ผู้อื่นยอมรับศรัทธา และเชื่อถือได้

3. แรงจูงใจด้านชื่อเสียงมีมากขึ้นในสังคมไทย โดยเฉพาะสังคมในระดับชนชั้นกลาง ความต้องการด้านชื่อเสียงเป็นการกำหนดขีดจำกัดของบุคคลอย่างหนึ่ง บุคคลบางคนจะมีความพึงพอใจกับชื่อเสียงในระดับเพื่อนหรือระดับชุมชน แต่บางคนอาจจะแสวงหาชื่อเสียงในระดับชาติหรือระดับโลก

4. แรงจูงใจด้านอำนาจถือเป็นศักยภาพแห่งอิทธิพลของบุคคล โดยการแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ อำนาจตามตำแหน่งและอำนาจส่วนตัว เช่น การที่บุคคลสามารถทำให้ผู้อื่นปฏิบัติตามเพราะตำแหน่ง ส่วนบุคคลซึ่งมีอิทธิพลโดยบุคลิกภาพและพฤติกรรมแสดงว่าเป็นผู้มีอำนาจส่วนตัว แต่บุคคลบางประเภทเป็นเจ้าของอำนาจทั้ง 2 ประเภท คือ ทั้งอำนาจตามตำแหน่งและอำนาจส่วนตัว

5. แรงจูงใจด้านความสามารถ หมายถึง การควบคุมองค์ประกอบสิ่งแวดล้อมทั้งกายภาพและสังคม ความรู้สึกด้านความสามารถนี้เกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับมโนทัศน์ ด้านความคาดหวัง บุคคลจะมีความสามารถหรือไม่ขึ้นอยู่กับความสำเร็จและความล้มเหลวในอดีตถ้าความสำเร็จเหนือความล้มเหลวแล้วจะทำให้มองโลกในทางลบ บุคคลที่มีความรู้สึกด้านความสามารถต่ำจะไม่มีแรงจูงใจที่จะแสวงหาการทำนายใหม่ ๆ หรือทำการเสี่ยง บุคคลพวกนี้จะปล่อยให้สิ่งแวดล้อมบังคับควบคุมมากกว่าที่จะพยายามบังคับควบคุมสิ่งแวดล้อม

6. แรงจูงใจด้านความสำเร็จ เป็นแรงจูงใจที่เด่นชัดของมนุษย์ที่สามารถแยกออกจากความต้องการด้านอื่น ๆ ลักษณะอย่างหนึ่งของบุคคลที่มีแรงจูงใจด้านความสำเร็จจะมีความก้าวหน้าในการทำงาน เพราะว่าจะเป็นผู้สร้างสรรค์ให้งานสำเร็จ

7. แรงจูงใจด้านเงิน เป็นแรงจูงใจที่สลับซับซ้อนของมนุษย์ และสัมพันธ์กับความต้องการทุกประเภททุกระดับ คุณสมบัติที่เด่นชัดและสำคัญที่สุดของเงินคือ เป็นตัวแทนในการแลกเปลี่ยน สิ่งที่เงินสามารถซื้อได้นั้นไม่ใช่ตัวเงินโดยตรงแต่เป็นคุณค่าของเงิน ตัวเงินนั้นไม่ได้มีความสำคัญแต่เป็นตัวแทนของความต้องการใด ๆ ที่บุคคลต้องการให้เป็นตัวแทน

กมลรัตน์ หล้าสงวษ์ (2530: 236) ได้แบ่งประเภทแรงจูงใจที่อยู่เบื้องหลังของการแสดงออกของพฤติกรรม ออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) เป็นภาวะที่บุคคลเห็นคุณค่าของกิจกรรมที่ดี ทำด้วยความเต็มใจ โดยถือว่าการบรรลุในกิจกรรมนั้น ๆ เป็นรางวัลอยู่แล้ว

2. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) เป็นภาวะที่บุคคลแสดงพฤติกรรมออกมา เพราะมีสิ่งใดสิ่งหนึ่งมาเร้า ไม่ได้ทำเพื่อความสำเร็จในสิ่งนั้นเลย เช่น การกระทำเพื่อต้องการรางวัล ตำแหน่ง เกรด เป็นต้น

พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา (2542: 140 - 142) จำแนกแรงจูงใจออกได้เป็น 3 ประเภท คือ

1. แรงจูงใจเพื่อความอยู่รอด (Survival Motives) เป็นแรงจูงใจที่ช่วยให้คนเราสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ แรงจูงใจชนิดนี้มักจะสัมพันธ์กับสิ่งเบื้องต้นที่คนเราต้องการในชีวิต เช่น อาหาร น้ำ อากาศ และการขับถ่าย

2. แรงจูงใจทางสังคม (Social Motives) เป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ในสังคม อาจได้รับอิทธิพลโดยตรงจากสิ่งเร้าที่บุคคล หรือจากวัตถุที่มองเห็นได้ จับต้องได้ หรือมาจากภาวะสังคมที่มองไม่เห็นก็ได้ เช่น การมีอิทธิพลเหนือผู้อื่น การเป็นผู้นำ การสร้างมิตร เป็นต้น

3. แรงจูงใจเกี่ยวกับตนเอง (Self Motives) แรงจูงใจชนิดนี้ค่อนข้างจะซับซ้อน และผลักดันให้คนเราพยายามปรับตัวไปในทางที่ดีขึ้น เช่น แรงจูงใจที่เกี่ยวกับความสำเร็จในหน้าที่การงาน หรือ ความสำเร็จในชีวิต เป็นต้น

แรงจูงใจเกี่ยวกับตนเองและสังคมอาจจำแนกได้ ดังนี้

1. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motive)
2. แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ (Affiliation Motive)
3. แรงจูงใจใฝ่อำนาจ (Power Motive)
4. แรงจูงใจใฝ่ก้าวร้าว (Aggression Motive)

1. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motive) เป็นแรงจูงใจที่ทำให้บุคคลมีความต้องการที่จะกระทำการต่าง ๆ ทั้งในหน้าที่การงาน และเรื่องราวส่วนตัวให้สำเร็จลุล่วง จากผลการวิจัยพบว่า พ่อแม่ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงย่อมมีอิทธิพลที่จะทำให้เด็กเป็นผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงตามด้วยทั้งนี้ เพราะพ่อแม่จะเอาใจใส่เกี่ยวกับการกระทำของเด็ก มาตั้งแต่เล็ก ๆ โดยการแสดงความรักใคร่ ตั้งมาตรฐานการกระทำในสิ่งต่าง ๆ ตลอดจนคอยกระตุ้นแนะนํากำลังใจแก่เด็กในการทำกิจกรรม อยู่ตลอดเวลา

ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

1. เป็นผู้ที่มีความบากบั่น พยายาม อดทนเพื่อจะทำงานให้บรรลุเป้าหมาย
2. ต้องการงานให้ดีที่สุด โดยเน้นถึงมาตรฐานที่ดีเลิศของความสำเร็จ
3. ชอบความท้าทายของงาน โดยมุ่งทำงานที่สำคัญให้ประสบความสำเร็จ
4. ชอบแสดงออกถึงความรับผิดชอบเกี่ยวกับงาน
5. ชอบแสดงออกถึงความคิดสร้างสรรค์

6. ทำงานอย่างมีหลักเกณฑ์เป็นขั้นตอน และมีการวางแผน
7. ชอบยกเหตุผลมาประกอบคำพูดอยู่เสมอ
8. อยากให้ผู้อื่นยกย่องว่าทำงานเก่ง

2. แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ (Affiliation Motive) เป็นแรงจูงใจที่ทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมเพื่อให้ได้มาซึ่งการยอมรับ เป็นที่รักใคร่ของเพื่อนฝูง และได้รับความนิยมนจากบุคคลในกลุ่ม พัฒนาการของแรงจูงใจใฝ่สัมพันธจะเริ่มตั้งแต่วัยเด็ก โดยเฉพาะในครอบครัวที่มีความรัก ความเข้าใจ ความอบอุ่น พ่อแม่ที่ไม่มีลักษณะการก้าวร้าว ขมขู่ หรือครอบครัวที่ไม่มีการแก่งแย่งชิงดีชิงเด่นในพี่น้อง สิ่งเหล่านี้จะช่วยพัฒนาบุคลิกภาพของเด็กเมื่อเติบโตขึ้นมา จะทำให้เป็นคนที่ทำอะไรเพื่อให้ผู้อื่นพอใจเสมอ

ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมพันธสูง

1. ชอบผูกมิตรใหม่
2. ชอบคบเพื่อนอย่างสนิทสนม
3. ชอบคบเพื่อนมาก ๆ
4. ชอบพูดถึงมิตรภาพ ความใกล้ชิดสนิทสนมที่มีต่อกัน
5. ชอบแสดงออกถึงอารมณ์ที่ละเอียดอ่อน เช่น เสียใจ เมื่อมีการพลัดพรากหรือหวนซึ่งเมื่ออยู่ใกล้กัน

6. แสดงออกถึงการให้ความสนใจ และยกย่องผู้อื่น
7. ชอบทำตนเป็นเพื่อนที่ซื่อสัตย์

3. แรงจูงใจใฝ่อำนาจ (Power Motive) เป็นแรงจูงใจอย่างหนึ่งที่ทำให้มนุษย์ต้องการที่จะมีอิทธิพลเหนือผู้อื่น สามารถบงการผู้อื่นได้ พยายามกระทำทุกวิถีทาง เพื่อให้ผู้อื่นอยู่ใต้อำนาจตน พัฒนาการของความต้องการที่จะมีอำนาจเหนือผู้อื่นอาจมาจากความรู้สึกที่ต่ำต้อยไม่ทัดเทียมผู้อื่น มีความรู้สึกว่าตนเอง “ขาด” ทั้งในด้านความเป็นอยู่ และฐานะทางสังคมเป็นความรู้สึกที่เรียกว่า “ปมด้อย” ซึ่งความรู้สึกชนิดนี้ยังมีมากเท่าไร ก็จะมีพยายามสร้าง “ปมเด่น” โดยการแสดงความยิ่งใหญ่ ด้วยการก้าวร้าวออกมาเพื่อลบ “ปมด้อย” นั้น

ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่อำนาจสูง

1. ชอบวางตนเป็นหัวหน้ากลุ่ม หรือแสดงอำนาจเหนือผู้อื่น
2. ชอบบงการ ชี้นำ บังคับ ควบคุมให้ผู้อื่นคิดหรือกระทำตาม
3. ชอบวางแผนทางการกระทำของกลุ่ม และโน้มน้าวให้ผู้อื่นกระทำตาม
4. ชอบพูดถึงความสัมพันธ์กับผู้อื่นแต่จะพูดในความหมายที่เหนือผู้อื่น
5. ชอบสัมพันธ์กับคนที่มาอ่อนน้อม ถ่อมตน หรือมาประจบสอพลอ
6. บางครั้งชอบการตัดสินใจกระทำการเสี่ยงภัยอย่างบ้าบิ่น
7. หลีกเลี่ยงการแสดงความรักอ่อนแอออกมาให้ปรากฏ
8. ชอบโต้เถียงกับผู้อื่นที่มีความคิดเห็นขัดแย้งกับตน

4. แรงจูงใจใฝ่ก้าวร้าว (Aggression Motive) เป็นแรงจูงใจชนิดหนึ่งที่มนุษย์แสดงออกโดยวาทะหรือท่าทาง เพื่อขจัดความคับข้องใจ หรือความโกรธที่เกิดขึ้น พฤติกรรมก้าวร้าวนี้บางครั้งผู้

แสดงออกจะพบว่า เมื่อแสดงพฤติกรรมดังกล่าวออกไปแล้ว จะช่วยผ่อนคลายอารมณ์ของตนเองในขณะนั้นลงไป พัฒนาการของความก้าวร้าวจะเริ่มเกิดขึ้นตั้งแต่วัยเด็ก โดยการเลียนแบบจากพ่อแม่ หรือคนใกล้ชิดที่อบรมเลี้ยงดู การที่บุคคลมีความก้าวร้าว หรือมีบุคลิกภาพแบบ “ถือตนเองเป็นใหญ่” (Authoritarian) นั้น เนื่องมาจากการอบรมเลี้ยงดูที่เข้มงวดกดขี่มากเกินไปทำอะไรผิดนิดหน่อยก็จะถูกดุด่าเยียนตีทำให้เด็กเกิดความรู้สึกโกรธแค้น ขุ่นเคือง แต่เด็กก็ไม่กล้าแสดงอาการตอบโต้โดยตรง แต่จะไปแสดงความก้าวร้าวออกมากับคนรอบข้าง โดยเฉพาะกับบุคคลที่ด้อยกว่า พฤติกรรมก้าวร้าวนี้เมื่อเกิดขึ้นแล้วก็ยากที่จะหยุดได้ แต่เราสามารถแก้ไขพฤติกรรมก้าวร้าวให้ลดลงได้ โดยผู้ใหญ่จะต้องพยายามควบคุมอารมณ์ของตนเอง ไม่แสดงความก้าวร้าวเอาแต่ใจตนเอง ไม่ใช่คำพูดในเชิงขู่บังคับ แต่พยายามจะสร้างความสัมพันธ์กับเด็ก เพื่อให้เด็กเกิดความรู้สึกอบอุ่นและไว้วางใจเชื่อใจว่า เราคือผู้ให้ความช่วยเหลือให้คำแนะนำมิใช่ผู้ควบคุม หากกระทำได้นี้ พฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กก็จะลดลง

ดังนั้นกล่าวโดยสรุปประเภทของแรงจูงใจแบ่งเป็นลักษณะที่สำคัญ 2 ประการคือ แรงจูงใจที่มาจากภายในร่างกาย เป็นพื้นฐานของบุคคลคนนั้น และแรงจูงใจจากภายนอกหรือแรงจูงใจที่มีพื้นฐานจากสังคม โดยแรงจูงใจทางร่างกายก็มี 2 ด้านคือ แรงจูงใจที่มาจากความต้องการทางด้านสรีรวิทยา และแรงจูงใจที่มาจากจิตใจ เมื่อศึกษาประเภทของแรงจูงใจให้เข้าใจอย่างถูกต้องก็จะสามารถใช้ความรู้นี้ไปสร้างแรงจูงใจให้สอดคล้องกับความต้องการของแต่ละประเภทได้

องค์ประกอบที่มีผลต่อแรงจูงใจ

อารี พันธุ์ณี (2534: 192-196) กล่าวว่า แรงจูงใจมีผลต่อการเรียนรู้พฤติกรรมต่างๆ ของบุคคลเป็นอันมาก เพราะการที่บุคคลเกิดแรงจูงใจในการที่จะแสดงพฤติกรรม ย่อมจะทำให้พฤติกรรมหรือการเรียนรู้ในสิ่งนั้น ๆ มีประสิทธิภาพและเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็วมากกว่าบุคคลที่ไม่เกิดแรงจูงใจ ลักษณะของแรงจูงใจของบุคคลจึงขึ้นอยู่กับองค์ประกอบดังต่อไปนี้

1. ธรรมชาติของแต่ละบุคคล ทุกคนมีธรรมชาติของตนแตกต่างกับคนอื่น หรือมีลักษณะเป็นเอกลักษณ์ของตนเอง ซึ่งประกอบด้วย

1.1 แรงขับ แรงขับของบุคคลเป็นพื้นฐานเบื้องต้นของการเกิดพฤติกรรมแรงขับเป็นสภาวะที่เกิดจากความไม่สมดุลภายในร่างกายของมนุษย์ เช่นสภาวะความต้องการอาหาร น้ำ สภาวะความตึงเครียด ความรู้สึกเจ็บปวด เป็นต้น แรงขับเกิดขึ้นได้จากลักษณะ 2 ประการ คือ แรงขับภายในร่างกาย เช่น ความหิว ความกระหาย ความง่วงนอน เป็นต้น และแรงขับที่เกิดจากภายนอกร่างกาย เช่น การได้รับความเจ็บปวดจากสิ่งเร้าภายนอก สภาวะความกดดัน ทำให้เกิดความตึงเครียด

1.2 ความวิตกกังวล ความวิตกกังวลมีผลต่อการเรียนรู้ หรือการแสดงพฤติกรรม ความวิตกกังวลจะมีความแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล ขึ้นอยู่กับประสบการณ์และการเรียนรู้ของแต่ละบุคคล เมื่อบุคคลมีอายุมากขึ้น มีประสบการณ์เพิ่มขึ้นย่อมเกิดความวิตกกังวลเพิ่มมากขึ้น เด็กเล็กๆ จะไม่มีความกังวลใจ แต่จะมีความกลัว เมื่ออายุเพิ่มมากขึ้นความกลัวจะลดลง กลายเป็นความวิตกกังวลเพิ่มขึ้นมาทันที

2. สถานการณ์ต่างๆ ในสิ่งแวดล้อม ย่อมจะส่งผลทำให้บุคคลเกิดแรงจูงใจ แตกต่างกันไปเป็นต้นว่า ส่งผลให้บุคคลเกิดความสับสนวุ่นวายหรืออื่น ๆ และวัฒนธรรมแต่ละสังคมย่อมจะส่งผลให้พัฒนาการของผู้เรียนแตกต่างกันด้วย ลักษณะสถานการณ์ต่าง ๆ ที่มีผลต่อแรงจูงใจได้แก่

2.1 การแข่งขัน หมายถึง พฤติกรรมของบุคคลที่มีความปรารถนาจะเอาชนะผู้อื่น ต้องการทำให้ตนมีสภาพการที่ดีขึ้น การแข่งขันมีลักษณะที่สำคัญ 2 ประการ คือ การแข่งขันกับตนเอง เป็นการแข่งขันที่ทำให้ตนเองดีขึ้นด้วยความเต็มใจ และความต้องการของตนไม่มีใครมาบังคับ การแข่งขันกับบุคคลอื่น เป็นความรู้สึกที่ต้องการเอาชนะบุคคลอื่น ให้ตนอยู่เหนือกว่าคนอื่น มักจะพยายามทำทุกวิถีทาง เพื่อให้ตนชนะผู้อื่นเสมอ

2.2 ความร่วมมือ หมายถึง แรงจูงใจที่มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับแรงผลักดันทางสังคม มีพฤติกรรมแบบประนีประนอม ให้ความร่วมมือช่วยเหลือเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน เพื่อให้งานหรือพฤติกรรมที่มุ่งปรารถนาสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ฉะนั้น ความร่วมมือของบุคคลจึงจัดว่าเป็นแรงจูงใจที่สำคัญ ที่ทำให้บุคคลเกิดพฤติกรรมต่าง ๆ ขึ้น

2.3 การตั้งจุดมุ่งหมาย คือ การที่บุคคลมีการตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตไว้ มีผลทำให้บุคคลมีความพยายามที่จะกระทำสิ่งต่าง ๆ เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่ตนตั้งไว้ในบางครั้งแม้จะมีการตั้งจุดมุ่งหมายไว้ บุคคลก็ไม่สามารถกระทำเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่ตนตั้งไว้ได้ ด้วยเหตุนี้การตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตจึงเป็นแรงจูงใจในการแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ลักษณะของการตั้งจุดมุ่งหมายมี 2 ลักษณะ คือ

2.3.1 การตั้งจุดมุ่งหมาย เป็นจุดมุ่งหมายที่มักจะมีจุดมุ่งหมายย่อยๆ มาเกี่ยวข้อง เช่น การตั้งจุดมุ่งหมายชีวิตว่า จะเป็นนักวาดรูปที่มีชื่อเสียงของโลก แต่ขณะนี้อายุน้อยจึงมีเป้าหมายย่อยๆ หลายจุดมุ่งหมายมารวมกันคือ จะวาดรูปให้ชนะการแข่งขัน จะวาดรูปให้ได้รับคำชมจากครู จะวาดรูปให้เพื่อนๆ ยอมรับ

2.3.2 การตั้งจุดมุ่งหมายระยะไกล เพื่อจุดมุ่งหมายใดจุดมุ่งหมายหนึ่งโดยเฉพาะการตั้งจุดมุ่งหมายระยะไกลจะเกิดขึ้นกับคนที่มีวุฒิภาวะทางด้านสมองพอสมควรจะไม่เกิดในเด็กเล็ก

2.4 การตั้งความทะเยอทะยาน เป็นการตั้งความหวังสูงไว้ และมีความพยายามมุ่งมั่นอย่างมากที่จะทำให้สำเร็จการตั้งความหวังหรือเกิดความทะเยอทะยาน จึงเป็นแรงจูงใจที่ผลักดันให้เกิดพฤติกรรมขึ้น ถ้าบุคคลตั้งความทะเยอทะยานไว้สูงเกินความสามารถของตนเองจะทำให้บุคคลเกิดความล้มเหลวได้ง่าย ทำให้ไม่มีแรงจูงใจในการทำงานนั้นๆ หรือเกิดความท้อถอยหรือถ้าตั้งความหวังไว้ต่ำกว่าความสามารถ ก็ไม่มีแรงจูงใจพอที่จะกระทำ เพราะว่าตนประสบความสำเร็จในงานนั้นๆ ง่ายเกินไป ความยากง่ายของงาน จะมีผลต่อแรงจูงใจ

สิ่งที่มีอิทธิพลต่อแรงจูงใจมีหลาย ๆ ด้านด้วยกัน โดยส่วนใหญ่แล้วเป็นสภาพธรรมชาติของแต่ละบุคคล กล่าวคือเมื่อบุคคลมีลักษณะที่ต่างกันด้วยร่างกาย วัย อายุ การศึกษา วุฒิภาวะ อารมณ์ ก็จะทำให้การเกิดแรงจูงใจที่แตกต่างไป แรงจูงใจอย่างใดอย่างหนึ่ง ใช้ได้กับบุคคลคนหนึ่งได้แต่อาจจะใช้ไม่ได้กับบุคคลอื่น เนื่องจากแรงขับ หรือความต้องการไม่เหมือนกัน นอกจากนี้สถานการณ์และสิ่งเร้าทางสังคมรอบข้างก็มีอิทธิพลต่อการเกิดแรงจูงใจเช่น การแข่งขัน การร่วมมือจุดมุ่งหมายและความ

ทะเยอทะยานของแต่ละคนที่ต้องการให้สังคมยอมรับความสามารถของตัวเองก็มีส่วนทำให้เกิดแรงจูงใจทั้งสิ้น

แรงจูงใจกับการกีฬาและการออกกำลังกาย (Motivation in Sports & Exercise)

คำถามหลักในการศึกษาถึงแรงจูงใจกับการเล่นกีฬา คือ

1. ทำไม หรือ แรงจูงใจ อะไรที่ทำให้คนเริ่มเล่นกีฬาหรือการออกกำลังกาย
2. ทำไม หรือ แรงจูงใจ อะไรที่ทำให้คนยังคงเล่นกีฬาอยู่หรือการออกกำลังกาย
3. ทำไม หรือ แรงจูงใจ อะไรที่ทำให้คนหยุดหรือเลิกเล่นกีฬาหรือออกกำลังกาย

จากการศึกษาโดยกว้าง ๆ เพื่อให้ทราบคำตอบหรือสาเหตุของคำถาม ดังนี้

1. แรงจูงใจที่ทำให้คนเริ่มเล่นกีฬาและ/หรือการออกกำลังกาย (Motives to initiate participating sport and/or exercise) คือ

1.1 เหตุผลเกี่ยวข้องกับรูปร่าง (Physical appearance) และสมรรถภาพทางกาย ต้องการมีร่างกายเป็นกล้ามเนื้อ ได้สัดส่วนเป็นที่สนใจจากเพศตรงข้าม และต้องการมีสมรรถภาพทางกายดี ร่างกายแข็งแรง

1.2 เหตุผลทางการแพทย์ (Medical reasons) แพทย์สั่งให้ออกกำลังกายและความเจ็บป่วยเรื้อรัง

1.2.1 มีอาการที่จะนำไปสู่โรคต่างๆ เช่น ปริมาณโคเลสเตอรอลสูง ความดันเลือดสูง เครียด

1.2.2 มีอาการบาดเจ็บเรื้อรัง เช่น เจ็บหลัง ปวดหัวไหล่เรื้อรัง

1.2.3 เพื่อการฟื้นฟูสมรรถภาพหลังการบาดเจ็บ หรือเจ็บป่วย หรือหลังจากที่อวัยวะหยุดเคลื่อนไหวนาน ๆ

1.2.4 เพื่อคลายเครียดและลดความวิตกกังวลจากการทำงานประจำ

1.3 เป็นเหตุผลทางสังคม (Affiliation)

1.3.1 ต้องการพบเพื่อนใหม่ รู้จักคนใหม่ โดยใช้กิจกรรมกีฬาเป็นสื่อในการเข้าสังคม

1.3.2 ต้องการใช้เวลาอยู่กับเพื่อน และคนใกล้ชิดโดยใช้กิจกรรมการออกกำลังกายเป็นสื่อ

1.3.3 ต้องการให้ตนเองเป็นที่ยอมรับหรือเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มกีฬาได้ถูกนำมาเป็นสื่อประสานระหว่างสมาชิกกลุ่ม เช่น การเล่นกอล์ฟระหว่างผู้บริหาร

1.3.4 เพื่อยกระดับสถานะทางสังคม (Social status) เพื่อสร้างชื่อเสียงทางการกีฬา เช่นการเป็นทีมชาติ เพื่อให้ได้เงินและการยอมรับจากสังคมรอบข้าง

1.3.5 ได้รับการสนับสนุนส่งเสริมจากคนใกล้ชิด พ่อแม่ พี่น้อง คู่ครอง

1.4 การมีทัศนคติที่ดีต่อกีฬา (Attitude toward Sports)

1.4.1 การเห็นประโยชน์ ความสำคัญและความจำเป็นของการเล่นกีฬาหรือออกกำลังกาย

1.4.2 มีการศึกษาและการมีประสบการณ์เดิมที่ดีต่อการออกกำลังกาย

1.4.3 ชอบและสนุกกับการออกกำลังกายกิจกรรมนั้นท้าทายความสามารถ

2. แรงจูงใจที่ทำให้คนยังคงเล่นกีฬาและ/หรือการออกกำลังกาย (Motives to continue participating sport and/or exercise) คือ

2.1 เหตุผลทางจิตวิทยา (Psychological Reasons)

2.1.1 มีแรงจูงใจในตนเอง (Self-motivation) ลักษณะของบุคลิกภาพแบบ A (Type A) ที่ชอบสังคม ชอบการมีเพื่อน ชอบความท้าทาย การเสี่ยง ชอบการแข่งขัน มักร่วมกิจกรรมการออกกำลังกาย

2.1.2 ทำให้เกิดความรู้สึกที่ดี (It feels good) มีความสนุกสนาน ท้าทายความสามารถ คลายเครียด ลดความวิตกกังวล มีการรับรู้ตัวว่าตนมีความสามารถ (self-efficacy) ประสบผลสำเร็จ (Perceive competence) เป็นที่ยอมรับจากคนทั่วไป ทำให้มีความเชื่อมั่น มีความภาคภูมิใจในตัวเอง (Self-esteem) จากการเล่นกีฬา

2.2 เหตุผลทางสรีรวิทยา (Physiological Body Composition Reasons)

2.2.1 เกิดการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย เช่น ร่างกายได้สัดส่วน กล้ามเนื้อแข็งแรง ร่างกายกระฉับกระเฉง ทำงานได้นานขึ้นเหนื่อยน้อยลงและหายเหนื่อยเร็วขึ้น อารมณ์แจ่มใส สุขภาพจิตดี

2.2.2 สถานภาพสุขภาพดีขึ้น (Health Status) เช่น มีการเจ็บป่วยน้อยลง ปริมาณไขมันในเส้นเลือดและความดันเลือดลดลง ลดความเครียด

2.2.3 พัฒนาสมรรถภาพแบบแอโรบิก (Aerobic fitness) ระบบหายใจ และไหลเวียนโลหิตดีขึ้น

2.3 เหตุผลทางสิ่งแวดล้อมและสังคม (Situational Reasons)

2.3.1 สถานะทางสังคมและเศรษฐกิจ อยู่ในสภาวะครอบครัวที่มีเศรษฐกิจที่ดีพอควรจึงมีโอกาที่จะเข้าร่วมกิจกรรมมากกว่าคนที่ฐานะทางการเงินต่ำ

2.3.2 อาชีพและการทำงาน เอื้อให้เล่นกีฬา หรือการออกกำลังกาย

2.3.3 มีเวลาและมีความสะดวกสบายในการเล่นกีฬาหรือออกกำลังกาย

2.3.4 การได้พบเพื่อนใหม่ สังคมใหม่ที่ต่างไปจากชีวิตประจำวัน

2.3.5 เป็นกิจกรรมใหม่ ได้เรียนรู้สิ่งใหม่ต่างไปจากที่เคยจำเจ

2.3.6 อยู่ในครอบครัวที่รักการเล่นกีฬาหรือเป็นสังคมที่สนับสนุนให้เล่นกีฬา

3. แรงจูงใจที่ทำให้คนเลิกเล่นกีฬาและ/หรือออกกำลังกาย (Motive to discontinue participating sport and/or exercise) คือ

3.1 มีปัญหาส่วนตัว (Personal Factors)

3.1.1 พฤติกรรมสุขภาพส่วนตัวไม่เหมาะสม ทำให้หยุด หรือเลิกเล่นกีฬา เช่น คนที่สูบบุหรี่ หรืออ้วน หรือมีโรคที่เกิดอันตรายได้เมื่อออกกำลังกาย เช่น โรคไขข้ออักเสบ โรคตับ ทำให้ออกกำลังกายได้อย่างมีข้อจำกัด

3.1.2 ศาสนา และวัฒนธรรมความเชื่อและวัฒนธรรมบางท้องถิ่นไม่เอื้อให้ออกกำลังกาย รวมทั้งอายุ เพศ ล้วนมีผลต่อการออกกำลังกายและเล่นกีฬา หลายคนมีความเชื่อที่ผิดว่าการออกกำลังกายหรือการเล่นกีฬาเป็นกิจกรรมของคนหนุ่มสาว หรือของเพศชายเท่านั้น

3.1.3 มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการออกกำลังกาย เพราะมีประสบการณ์เดิมไม่ดีไม่ประสบผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้หรือได้รับบาดเจ็บจากการออกกำลังกายหรือเล่นกีฬา

3.2 เหตุผลจากสถานการณ์และสิ่งแวดล้อมโดยรอบ (Environmental Factors)

3.2.1 เวลาและการจัดการไม่ดี ทำให้ไม่มีเวลาหรือไม่จัดสรรเวลาให้กับ การออกกำลังกาย

3.2.2 ไม่ได้รับการสนับสนุนจากบุคคลใกล้ชิด เช่น โค้ช ครู พ่อแม่ พี่น้อง และเพื่อน

3.2.3 บรรยากาศในชั้นเรียน ลักษณะการจัดกิจกรรมนั้น ๆ ไม่สนุก ไม่เป็นไปตามจุดมุ่งหมายที่ต้องการ

3.2.4 ราคาค่าบริการในการออกกำลังกายหรือเล่นกีฬา มีราคาแพง

3.3 เหตุผลเกี่ยวกับการจัดกิจกรรม (Activity variables)

3.3.1 ความเข้มของกิจกรรม หรือความหนักหน่วงในการฝึกซ้อมไม่เป็นที่พอใจ เช่น เบาเกินไปหรือหนักเกินไป หรือไม่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้หรือทำให้เสียการเรียน การทำงาน หรือสังคมส่วนอื่น ๆ

3.3.2 ได้รับบาดเจ็บจากกิจกรรมนั้น ๆ

3.3.3 กิจกรรมน่าเบื่อ ไม่หลากหลาย ไม่มีตัวให้เลือกตามที่ต้องการ

3.3.4 สนใจกิจกรรมอื่น จึงเลิกเล่นกีฬาหรือออกกำลังกายนั้น ๆ โดยเฉพาะเด็กหรือเยาวชนที่มักเปลี่ยนความสนใจตลอดเวลา

3.3.5 ไม่ประสบผลสำเร็จตามที่ตั้งใจไว้ในการเข้าร่วมกิจกรรม

(สืบสาย บุญวีรบุตร. 2541: 53-55)

สรุปว่าแรงจูงใจที่ทำให้คนเล่นกีฬานั้นก็เพราะว่ามีทัศนคติที่ดีต่อการเล่นกีฬาเห็นความสำคัญ และประโยชน์ของการออกกำลังกายและเล่นกีฬาทั้งทางด้านร่างกายคือเรื่องการรักษาสุขภาพร่างกายให้แข็งแรงรวมทั้งความเจ็บป่วยต่างๆ อีกทั้งการเล่นกีฬาเพื่อความสวยงามสมส่วนของสรีระร่างกายก็เป็นเหตุผลอย่างหนึ่งที่ทำให้เกิดแรงจูงใจในการเล่นกีฬา เหตุผลทางสังคมก็เป็นแรงจูงใจหนึ่งที่จะเล่นกีฬาเพราะกีฬาถือเป็นกิจกรรมหนึ่งที่คนส่วนใหญ่ชอบจึงเป็นที่ นิยมกัน

ดังนั้นถ้าเล่นกีฬาก็จะได้พบปะกับเพื่อนและบุคคลอื่น ๆ เพื่อจะได้เป็นที่ยอมรับในสังคม ส่วนแรงจูงใจที่ทำให้คนเลิกเล่นกีฬานั้น มีหลายประการคือ สุขภาพไม่เอื้ออำนวย ทักษะไม่ดีต่อกีฬา หรือวัฒนธรรมความเชื่อที่ผิดๆ เกี่ยวกับกีฬา การไม่มีเวลาเล่นกีฬา และไม่ได้รับการสนับสนุนจากบุคคลใกล้ชิด กีฬาบางชนิดราคาแพง ได้รับบาดเจ็บ เหล่านี้คือเหตุผลส่วนหนึ่งที่ต้องเลิกเล่นกีฬา

แรงจูงใจกับการเลือกฝึกกีฬา

พีระพงศ์ บุญศิริ (2536: 65) ได้กล่าวไว้ว่า แรงจูงใจมีบทบาทสำคัญต่อการเตรียมทีมและการฝึกกีฬาอย่างสูง นักจิตวิทยาได้ให้ทัศนะต่อแรงจูงใจต่างกัน แต่สรุปได้ว่า แรงจูงใจเป็นกระบวนการที่อยู่ในตัวของนักกีฬาแต่ละคนและพร้อมที่จะได้รับการกระตุ้นจากภายนอกให้มีกำลังแรงขึ้น

นักจิตวิทยาได้พยายามใช้หลักเกณฑ์ต่าง ๆ เพื่อจำแนกประเภทของแรงจูงใจและวิธีที่ยอมรับกันเป็นส่วนใหญ่คือ การแบ่งพื้นฐานของแรงจูงใจ 3 ทาง คือ

1. แรงจูงใจทางด้านร่างกาย (Physiological Motive) เป็นแรงจูงใจที่มีมาแต่กำเนิดเกิดจากความต้องการด้านร่างกายและความจำเป็นในการดำรงชีวิต
2. แรงจูงใจทั่วไปที่ไม่ใช่การเรียนรู้ (Unlearned General Motive) เป็นแรงจูงใจที่เกิดจากความต้องการในการเคลื่อนไหว หรือประกอบกิจกรรมต่าง ๆ ความอยากรู้อยากเห็นหรือต้องการมีประสบการณ์แปลกๆ ใหม่ ๆ
3. แรงจูงใจด้านสังคม (Social Motive) เป็นแรงจูงใจที่เกิดจากการเรียนรู้ ได้แก่ การสัมผัสกับสิ่งแวดล้อมโดยได้รับอิทธิพลมากซึ่งได้แก่ บุคคล สถาบัน วัฒนธรรม ค่านิยม ความนึกคิดความเชื่อ ขนบธรรมเนียมประเพณี แรงจูงใจลักษณะนี้ ได้แก่ ความต้องการที่จะได้รับความสำเร็จต้องการให้สังคมยอมรับ ต้องการตำแหน่งฐานทางสังคม ชื่อเสียง เกียรติยศ อำนาจ ความสุขสบาย สนุกสนานในการร่วมและพักผ่อนกับหมู่คณะ

แรงจูงใจในการเลือกฝึกกีฬามีทั้งแรงจูงใจภายในร่างกาย และภายนอกในร่างกายซึ่งมีผลให้บุคคลเลือกที่จะฝึกกีฬาถ้าบุคคลได้รับแรงจูงใจทั้ง 2 ด้านพร้อมกันก็จะเป็นเรื่องที่ดีเพราะจะส่งผลได้รับการกระตุ้นที่จะเล่นกีฬาและมีความพยายามฝึกฝนตัวเองเพื่อจะประสบความสำเร็จให้เป็นที่น่าพอใจอย่างยิ่ง

แรงจูงใจกับการเล่นกีฬา

แรงจูงใจนับว่ามีบทบาทสำคัญมากต่อการเล่น การเตรียมทีม และการฝึกซ้อมกีฬานักจิตวิทยาการกีฬาให้ทัศนะต่อแรงจูงใจแตกต่างกัน สรุปแล้วพอจะกล่าวได้ว่า แรงจูงใจเป็นกระบวนการที่มีอยู่ในตัวนักกีฬาเองแต่ละคนซึ่งพร้อมที่จะได้รับการกระตุ้นจากภายนอกให้มีกำลังแรงขึ้น เพื่อให้อยากกระทำในสิ่งนั้น ๆ มากขึ้น หมายความว่านักกีฬาทุกคนต่างก็มีแรงจูงใจภายในตัวเองอยู่แล้ว หน้าที่ของผู้ฝึกสอนกีฬามีเพียงแต่ค้นหาวิธีการที่จะกระตุ้นจากภายนอกเพื่อให้เกิดกำลังแรงขึ้น การสร้างแรงจูงใจนี้มีความเกี่ยวพันกับความต้องการมากที่สุด ความต้องการดังกล่าวนี้เป็นความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์ทุกคน ดังนั้นในการฝึกซ้อมกีฬาแต่ละครั้ง หากว่าผู้ฝึกสอนได้เล็งเห็นถึงความสำคัญเหล่านี้ แล้วนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์จะเป็นพื้นฐานในการฝึกซ้อมกีฬาที่ดีและยังสามารถที่จะสร้างแรงจูงใจใน

ระดับสูงขึ้นไปได้อีกด้วย ในการคัดเลือกตัวนักกีฬาเพื่อให้ได้ตัวนักกีฬาตามลักษณะ และคุณสมบัติของการเป็นนักกีฬาที่แท้จริงนั้น มีนักวิจัยบางท่านได้กล่าวไว้ว่า แรงจูงใจในการเล่นกีฬาคือสิ่งที่กระตุ้นให้เราต้องการมีส่วนร่วมในการกีฬา การที่คนเราอยากหรือไม่อยากเล่นกีฬานั้น ไม่ได้ทำให้สมรรถภาพทางการกีฬาดีขึ้น แต่ถ้าอยากเล่น พอใจที่ได้เล่นจะทำให้มีความพยายาม มีการพัฒนาให้ดีขึ้น เมื่อพบอุปสรรคก็ไม่หยุดเล่นกีฬาไปง่ายๆ เทเวศร์ พิริยะพณท์ (2529: 147) ได้กล่าวไว้ว่า แรงจูงใจเป็นสิ่งที่ต้องคำนึงถึงเพราะนักกีฬาที่มีความปรารถนาที่จะเล่นกีฬาให้ดีดีขึ้นนั้นจะมีแรงจูงใจสูง ซึ่งจะมีผลทำให้นักกีฬาคนนั้นๆ ทำการฝึกซ้อมอย่างตั้งใจ มีวินัยในตนเอง ขยันขันแข็งในการฝึกซ้อม

พิชิต เมืองนาโพธิ์ (2534: 44) ได้กล่าวถึง ลักษณะนิสัยของนักกีฬาที่จะประสบความสำเร็จไว้วานักกีฬาต้องมีความกังวลใจน้อย สมาธิดี เชื้อมั่นในตนเอง มองผลงานของตนเป็นเรื่องใหญ่ที่สุด มีแรงจูงใจมาก ดังนั้น พลังของแรงจูงใจจึงเป็นสิ่งที่ผู้ฝึกสอนควรคำนึงถึงเป็นอย่างมาก และเป็นหน้าที่ของผู้ฝึกสอนที่จะต้องหาวิธีกระตุ้นหรือสร้างแรงจูงใจให้เกิดกับนักกีฬาของตนเอง

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2534: 47) ได้สรุปแนวคิด เกี่ยวกับการเตรียมตัวด้านจิตวิทยา ก่อนการแข่งขัน โดยนำเสนอปัจจัยในการเตรียมตัวนักกีฬาด้านจิตวิทยาเพื่อเข้าทำการแข่งขันให้ได้ประสบความสำเร็จไวดังนี้

1. ควรให้แรงเสริมและผลย้อนกลับที่เหมาะสมแก่นักกีฬาในความสามารถทำได้ซึ่งการใช้แรงเสริมที่สามารถทำได้โดยง่ายคือ คำชมเชยและกล่าวคำที่เป็นลักษณะสร้างสรรค์ของผู้ฝึกเป็นต้น ส่วนผลย้อนกลับทำได้โดยที่ผู้ฝึกบอกผลที่นักกีฬาสามารถทำได้

2. ควรใช้แรงจูงใจโดยการที่ครูผู้ฝึกสอนจะต้องรู้จักการสร้างสภาพการฝึกซ้อมเป็นที่น่าสนใจ มีความสนุกสนาน มีความท้าทาย และสภาพการฝึกซ้อมก็ต้องคล้ายคลึงกับการแข่งขันจริง เพื่อให้นักกีฬาสามารถยับยั้งฝึกซ้อมให้ได้มากที่สุดและดีที่สุด

3. ควรจะเพิ่มหรือลดความตื่นเต้น และความอึกเขิมในการแข่งขันให้เหมาะสมและถูกต้องโดยใช้วิธี การนั่งสมาธิหรือการสะกดจิต

4. การจัดสภาพการฝึกซ้อมให้คล้ายคลึงกับสภาพการแข่งขันจริงให้มากที่สุด

5. ผู้ฝึกสอนต้องมีความเข้าใจถึงความแตกต่างของนักกีฬาแต่ละคน

6. ผู้ฝึกซ้อมควรหาทางช่วยเหลือให้นักกีฬาที่มีความเชื่อมั่นในตนเอง และมีมีโนทัศน์ที่ถูกต้อง โดยการจัดสภาพการณ์ให้นักกีฬามีประสบการณ์ในความสำเร็จหรือประสบการณ์ที่ดีในการฝึกซ้อมและการให้แรงเสริม

7. การใช้ความเชื่อมั่นบางอย่างให้เป็นประโยชน์ต่อการฝึกซ้อมเช่น ความเชื่อว่าได้สูดออกซิเจนก่อนการฝึกซ้อม จะทำให้มีความรู้สึกว่ามีกำลังวังชาขึ้น

8. ควรเปลี่ยนบรรยากาศและสิ่งแวดล้อมทำให้เป็นประโยชน์ต่อการฝึกซ้อม

9. ผู้ฝึกสอนควรมีรูปแบบเป็นผู้นำที่เป็นประโยชน์ต่อการฝึกซ้อมเช่น ผู้นำแบบประชาธิปไตย และผู้นำแบบอัตตาริปไตย

10. โปรแกรมการฝึกซ้อมและวิธีการฝึกซ้อมควรจะเป็นสิ่งที่มีความหมายต่อนักกีฬาโดยที่โปรแกรมการฝึกซ้อมและวิธีการฝึกซ้อมที่นักกีฬาเห็นว่าสามารถที่จะเป็นไปได้และปฏิบัติได้

11. การใช้แรงจูงใจที่เกิดจากการเห็นคุณค่าของการเล่นกีฬาเป็นสิ่งที่ดี และเป็นที่ยังปรารถนา เช่น ความรู้สึกภาคภูมิใจในการเล่นกีฬาและเป็นนักกีฬา หรือการเห็นคุณค่าและประโยชน์ของกีฬา

12. ผู้ฝึกสอนควรจะมี ความเข้าใจในความสัมพันธ์กันระหว่างผู้ฝึกสอนและผู้ดูแลความสามารถที่นักกีฬาสามารถทำได้ โดยการมีคู่ฝึกซ้อมจะทำให้ให้นักกีฬาได้ใช้ความพยายามมากกว่าการฝึกซ้อมคนเดียว

13. การควบคุมระดับความกังวลใจ และการลดความเครียดในตัวนักกีฬา

14. สุขภาพจิตของนักกีฬา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการปฐมพยาบาลทางจิตและอารมณ์ของนักกีฬาหลังการแข่งขัน

การเลือกฝึกกีฬาให้กับนักกีฬามีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้ฝึกสอนต้องมีความรู้เกี่ยวกับกีฬาที่จะฝึกและข้อมูลบางอย่างในตัวนักกีฬาเอง รวมทั้งต้องมีวิธีการในการฝึกกีฬาให้สอดคล้องกับสภาพของนักกีฬาที่มีความแตกต่างกันอย่างไรบ้าง โดยผู้ฝึกต้องใช้จิตวิทยาการสร้างแรงจูงใจให้กับนักกีฬา ควรสร้างแรงจูงใจที่เป็นแรงบวกและการฝึกให้นักกีฬามีความสนใจในการประสบความสำเร็จควรฝึกสมาธิและสร้างความเชื่อมั่นในตัวเองให้กับนักกีฬา ผู้ฝึกสอนต้องมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับนักกีฬา จนทำให้นักกีฬาเกิดความเชื่อมั่นและให้ความเคารพนับถือต่อผู้ฝึกสอนจะทำให้การฝึกกีฬาประสบความสำเร็จได้

แรงจูงใจกับความสำเร็จในการแข่งขันกีฬา

การสร้างแรงจูงใจหรือการสร้างความพึงพอใจให้เกิดขึ้นกับนักกีฬาขณะที่ทำการฝึกซ้อมนั้นย่อมเป็นเหตุผลที่สำคัญประการหนึ่งที่จะช่วยให้นักกีฬาประสบความสำเร็จในการแข่งขัน ด้วยเหตุผลเช่นนี้เอง ผู้ฝึกสอนกีฬาหรือโค้ชทั้งหลายจึงเปิดโอกาสให้นักกีฬาที่ตนเองฝึกซ้อมนั้น ได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น ได้มีส่วนร่วมในการทดลองความสามารถของตนเอง ได้มีส่วนร่วมในการสนุกสนานทั้งภายในและภายนอกค่ายฝึกซ้อม ตลอดจนมีโอกาสได้เข้าร่วมในการวางแผนการฝึกซ้อมและแข่งขันบ้างเป็นครั้งคราว เป็นต้น

ซาญชัย โพธิ์คลัง (2532: 51-53) ได้กล่าวถึง นักกีฬาที่ประสบความสำเร็จในการฝึกซ้อมและแข่งขันนั้นย่อมมีเหตุผลซึ่งเกิดจากการสร้างแรงจูงใจที่แตกต่างกัน ความพอใจที่ทำให้ประสบความสำเร็จที่ซ่อนเร้นอยู่ภายใต้จิตสำนึกคือ

1. ความรู้สึกเกิดความภาคภูมิใจ (Personal Pride) ความภาคภูมิใจ เป็นแรงจูงใจอย่างหนึ่งที่ซ่อนเร้นอยู่กับนักกีฬาทุกคน เมื่อนักกีฬาเกิดความรู้สึกเช่นนี้ ก็จะขยันฝึกซ้อมเพื่อที่จะให้มีขีดความสามารถสูงสุดเท่าที่จะสามารถทำได้ เพื่อความสำเร็จในการแข่งขัน

2. ความรู้สึกเพื่อฝัน (Self Image) มนุษย์เราที่เกิดมา ไม่ว่าจะเป็นคนธรรมดาหรือเป็นนักกีฬาก็ตาม ย่อมจะมีความเพื่อฝัน ความอยาก ด้วยกันทั้งนั้น หากจะแยกความอยากหรือความรู้สึกเพื่อฝันที่เกี่ยวกับนักกีฬาแล้ว สามารถแยกความรู้สึกออกได้เป็น 2 ทางด้วยกัน คือ ความรู้สึกที่เกิดขึ้นกับตัวเอง และความรู้สึกอยากที่มีต่อบุคคลอื่นหรือเพื่อนร่วมทีม นักกีฬาที่สร้างจินตนาการของ

ความรู้สึกเพื่อฉันนี้ มักจะเคร่งครัดกับตนเองเป็นพิเศษในการฝึกซ้อม และกฎระเบียบต่าง ๆ เพราะเขามีความรู้สึกอยากที่จะเห็นตนเองประสบความสำเร็จเหมือนกับนักกีฬาระดับแชมป์ เบียดต่าง ๆ ทั้งหลาย อีกพวกหนึ่งจะเคร่งครัดกับตนเองเพื่อไม่ให้ทีมหรือเพื่อนร่วมทีมตกต่ำหรือถูกตำหนิจากเพื่อนและพวกนี้ ยังรู้สึกว่า หากตนมีความขยันและมีการพัฒนาแล้วจะสามารถช่วยเหลือเพื่อนร่วมทีมได้มากอีกด้วย ดังนั้น ความรู้สึกเพื่อฉันนี้ก็คือแรงจูงใจแบบหนึ่งที่ซ่อนเร้นอยู่กับนักกีฬาเกือบทุกคน

3. ความรู้สึกว่าตนถูกลบหลู่หรือผูกพยาบาท (The Sense of Humiliation and Revenge) หากนักกีฬาคนใดคนหนึ่งเกิดความพ่ายแพ้หรือล้มเหลวจากการแข่งขัน นักกีฬาคนนั้นจะมีความรู้สึกว่าเขาได้สูญเสียเกียรติยศที่มีอยู่ไป ความรู้สึกนั้นจะเป็นแรงกระตุ้นอย่างหนึ่งที่ทำให้เขาอยากแก้ตัวหรือแก้แค้นหากมีโอกาสจริง จากการถูกลบหลู่ จึงเกิดแรงกระตุ้นให้มีจิตใจผูกพยาบาทเตือนเขาอยู่เสมอ ให้เขาฝึกซ้อมหนักขึ้นอยู่ตลอดเวลา เพื่อจะเรียกชื่อเสียและเกียรติยศที่สูญเสียไปนั้นกลับคืนมา ลักษณะเช่นนี้เป็นแรงจูงใจที่เป็นพลังที่ซ่อนเร้นอยู่อีกอย่างหนึ่ง

4. ความต้องการที่จะยกระดับตนเอง (Level of Aspiration) แรงจูงใจที่เกิดขึ้นกับนักกีฬามีมากมายหลายอย่าง เป็นต้นว่านักกีฬาบางคน อาจจะมีความต้องการที่จะยกระดับของตนเองให้สูงขึ้นในทุก ๆ ด้าน เช่นระดับการเล่นของตนเอง ระดับฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม ระดับของหน้าที่การงาน และอื่น ๆ ด้วยเหตุที่มีแรงจูงใจเป็นพลังที่ซ่อนเร้นอยู่ภายในตัวแล้ว จึงเป็นแรงขับที่ติดอย่างหนึ่งที่ทำให้นักกีฬา ประสบความสำเร็จในการฝึกซ้อมและแข่งขัน

5. ความเชื่อมั่นในตนเองและการได้ค้นพบสิ่งใหม่ด้วยตนเอง (Confidence and Self Discovery) ลักษณะของความเชื่อมั่นในตนเอง และการได้ค้นพบสิ่งใหม่ด้วยตนเองเป็นแรงจูงใจอย่างหนึ่ง ซึ่งเป็นผลส่งให้นักกีฬาเหล่านั้นประสบความสำเร็จในการฝึกซ้อมและแข่งขัน นักกีฬาจะฝึกซ้อมอย่างหนักเพื่อให้มีความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจ ทำให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเองสูงขึ้นที่สุด ขณะฝึกซ้อมก็จะค้นพบสิ่งใหม่เกิดขึ้นกับตนเองอย่างไม่คาดฝัน ยิ่งทำให้เพิ่มความภาคภูมิใจและเชื่อมั่นในตนเองมากยิ่งขึ้น แรงจูงใจนี้ก็จะเป็แรงขับที่ทำให้นักกีฬาประสบความสำเร็จในการแข่งขันด้วย

6. ความปรารถนาที่จะเอาชนะ (The Desire to Win) นักกีฬาระดับแชมป์ จะมีพลังที่ซ่อนเร้นอย่างหนึ่งกระตุ้นให้รู้สึกสำนึกอยู่ตลอดเวลา ทำให้ตัวเขาต้องฝึกหนัก นั่นคือความปรารถนาที่อยากจะได้รับชัยชนะในการแข่งขันนั้น ๆ เพราะชัยชนะเหล่านั้นคือเครื่องชี้ให้สังคมได้เห็นว่า เขาคือผู้ยิ่งใหญ่ในสนามแข่งขัน และอาจมี ผลตอบแทนอื่น ๆ ติดตามมา เช่น รางวัล ตำแหน่งหน้าที่การงาน ระดับความเป็นอยู่ และสภาพทางสังคมที่แวดล้อม แรงจูงใจชนิดนี้ก็มีส่วนอย่างมากที่ช่วยผลักดันให้นักกีฬาประสบความสำเร็จในการฝึกซ้อมและแข่งขันได้เช่นกันในการแข่งกีฬาในแต่ละครั้งนั้นย่อมมีทั้งผู้ที่ได้รับชัยชนะ และผู้ที่ประสบกับความพ่ายแพ้ ความรู้สึกของนักกีฬาที่มีต่อการการแข่งขันนั้นนักกีฬาจะรับรู้ได้ด้วยตัวเอง คนที่ชนะจะเกิดความภูมิใจอยากจะแข่งขันและชนะไปเรื่อย ๆ ส่วนคนแพ้จะรู้สึกไม่ภูมิใจ อับอาย หรือความรู้สึกที่ไม่ดีนัก และต้องการที่จะแข่งขันในครั้งใหม่เพื่อแก้ตัว ความรู้สึกทั้ง 2 อย่างนี้เป็นแรงจูงใจอย่างหนึ่งที่นักกีฬาต้องมานะและใช้ความพยายามฝึกซ้อมเพื่อให้ได้รับชัยชนะ ดังนั้นความรู้สึกนี้ผู้ฝึกสอนควรรับรู้และใช้ประโยชน์เพื่อจะกระตุ้นและฝึกซ้อมให้กับนักกีฬามีความขยันเพื่อชัยชนะต่อไป หรือเมื่อนักกีฬาพ่ายแพ้ก็ต้องสร้างกำลังใจให้นักกีฬาต่อไป

พิชิต เมืองนาโพธิ์ (2534: 76 - 77) ได้กล่าวถึงวิธีการสร้างแรงจูงใจเพื่อให้เกิดความสำเร็จในการแข่งขันกีฬาไว้ว่า

1. ให้นักกีฬาได้รับประสบการณ์แห่งการประสบความสำเร็จทั่วถึงกันในการกีฬการจัดสภาพแวดล้อมในการกีฬาคควรจัดให้นักกีฬาประสบความสำเร็จซึ่งทำให้เพิ่มแรงจูงใจในการเล่นกีฬามากยิ่งขึ้น เช่น การลดความสูงของแป้นบาสเกตบอลให้เด็กเล็ก
2. ให้นักกีฬามีโอกาสรับผิดชอบในการตั้งกฎเกณฑ์ในการตัดสินใจทำให้นักกีฬามีโอกาสควบคุมความประพฤติของตนเอง และเกิดความรู้สึกสำเร็จ
3. ให้คำชมเชยทั้งคำพูด และท่าทาง และควรใช้บ่อยๆ ให้นักกีฬาได้รับรู้ถึงการมีส่วนร่วมช่วยเหลือกัน เน้นบทบาทสำคัญของแต่ละคนที่มีความสำเร็จของทีมทำให้นักกีฬามีความรู้สึกว่าตัวเองมีคุณค่า
4. การตั้งจุดมุ่งหมายต้องเป็นจุดมุ่งหมายที่เป็นจริงและสามารถทำได้ด้วยความพยายามมีการประเมินและการปรับปรุงว่านักกีฬาได้บรรลุจุดมุ่งหมายแค่ไหน
5. มีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการฝึก ทำให้ไม่เกิดความเบื่อหน่าย ทำให้การฝึกซ้อมเกิดความสนุกสนาน ทำให้นักกีฬาเกิดพบสิ่งใหม่ๆ
6. การทำให้เกิดความสนุกสนาน เกิดความสมดุลระหว่างความสามารถของนักกีฬากับความยากง่ายของการฝึก ทำทลายความสามารถ เกิดอยากลองเล่น ซ้อม และอยากแข่งขัน

ประวัติความเป็นมาและวิวัฒนาการของกีฬาสเกตบอล

ประวัติในต่างประเทศ

ต้นกำเนิดของกีฬาสเกตบอล ที่เราใช้เป็นกิจกรรมทางกายในการเคลื่อนไหวและมีคุณค่านี้ได้กำเนิดขึ้นครั้งแรกที่ประเทศสหรัฐอเมริกา ในระหว่างเดือนธันวาคม ค.ศ. 1891 (พ.ศ.2434) โดยศาสตราจารย์ ดร.กูลิค แห่งโรงเรียนฝึกหัดครูชนคริสเตียนสมาคมนานาชาติ(International YMCA Training School) ซึ่งปัจจุบันนี้ คือ วิทยาลัยสปริงฟิลด์ (Springfield College) แห่งมลรัฐแมสซาชูเซตส์ สหรัฐอเมริกา ท่านผู้นี้ได้มอบหมายงานให้นักเรียนฝึกสอนชื่อเจมส์ เอ. ไนสมิธ “ซึ่งเป็นชนชาวแคนาดา” ที่อัลสตัด และโรเบิร์ต เอ. คลาร์ก ซึ่งกำลังเรียนวิชาจิตวิทยาการเล่น (Psychology of Play) กับศาสตราจารย์กูลิค ไปค้นคิดเกมใหม่ขึ้น โดยมีจุดมุ่งหมาย 2 ประการ คือ

1. เกมใหม่ที่คิดค้นขึ้นจะต้องเป็นเกมที่เล่นง่าย ได้รับความสนใจ และสามารถเล่นในร่มได้ในฤดูหนาว
2. เป็นเกมที่สามารถให้บรรดาสมาชิกของสมาคมวายเอ็มซีเอ ได้ใช้เรียนในโรงฝึกพลศึกษาได้

ในขั้นแรก ไนสมิธและคณะพยายามนำเอากีฬา คริกเกต เบสบอล ฟุตบอล อเมริกันฟุตบอล และแลครอส ผสมกัน ทดลองเล่นอยู่ 9 วัน ก็ไม่ได้ผล ถึงแม้การเล่นจะสนุกสนานก็ตามหากแต่ขาดความเป็นระเบียบ มีการชนกัน ผลักกัน ซึ่งเป็นการเล่นที่รุนแรง ในขั้นต่อมา ไนสมิธได้จัดการเล่นที่รุนแรงออก ผู้เล่นจะเข้าปะทะถูกตัวกันไม่ได้ ซึ่งเป็นหลักเบื้องต้น ของการเล่นบาสเกตบอล ประตุนครั้ง

แรกเขาใช้กล่องที่มีขนาดกว้างยาว 18 นิ้ว วางบนพื้นสนามทั้งสองข้างแต่ไม่ประสบผลสำเร็จ เพราะฝ่ายป้องกันสามารถใช้แผนอุดประตูได้ เขาจึงได้พิจารณาถึงวิธีการทำประตูใหม่ในที่สุดก็ประจักษ์ผลว่าลูกบอลที่โยนขึ้นไปเป็นวิถีโค้งนั้น ย่อมไม่จำเป็นจะต้องบังคับลูกมากนัก ประตูควรขนานกับพื้น แล้วโยนลูกบอลให้มีวิถีโค้ง พยายามให้ลูกพุ่งน้อยที่สุด ซึ่งเป็นวิธีการอันหนึ่งที่จะหลีกเลี่ยงไม่ให้ฝ่ายป้องกันใช้แผนอุดประตู เพราะประตูอยู่เหนือศีรษะของผู้เล่น เขาจึงได้ใช้ตะกร้าผลไม้เก่า ๆ ไปผูกติดไว้ด้านสกัดของผนังโรงฝึกพลศึกษาแทนกล่องและให้สูงจากพื้นสนาม 10 ฟุต ซึ่งเป็นการเพิ่มให้ผู้เล่นเกิดความสนใจในการโยนลูกบอลเข้าตะกร้า ส่วนการเริ่มต้นของการเล่น เขาคิดว่าทำอย่างไรจึงจะทำให้เกิดความยุติธรรมแก่ผู้เล่นทั้งสองฝ่ายให้มากที่สุด ครั้งแรกใช้วิธีการของรักบี้ ก็ไม่สามารถแก้ปัญหาการเล่นรุนแรงได้ ดังนั้นจึงได้ใช้วิธีการโยนลูกบอลขึ้นไประหว่าง ผู้เล่นทั้งสองฝ่าย ฝ่ายละ 1 คน จึงทำให้เกิดการเล่นลูกกระโดด (Jump Ball) ตั้งแต่นั้นมาจากแนวทางข้างต้น เขาได้วางหลักพื้นฐานการเล่นไว้ 4 ประการคือ

1. ผู้เล่นที่ครอบครองลูกนั้น จะต้องไม่เคลื่อนที่ขณะที่ครอบครองอยู่
2. ประตูอยู่เหนือศีรษะ ขนานกับพื้น
3. การเล่นที่รุนแรงห้ามโดยเด็ดขาด การเล่นต้องไม่มีการปะทะกันเลย
4. ผู้เล่นอาจถือลูกบอลไว้นานเท่าไรก็ได้ ซึ่งฝ่ายตรงข้ามจะป้องกันได้โดยไม่ถูกตัว

เมื่อได้วางกฎเกณฑ์พื้นฐานการเล่นไว้เรียบร้อยแล้วเขาก็ได้นำไปทดลองกับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาและระดับเตรียมอุดมศึกษา จำนวน 18 คน โดยแบ่งเป็นสองฝ่ายฝ่ายละ 9 คน แต่ละฝ่ายมีตำแหน่งดังนี้ ผู้ยิงประตู 1 คน ผู้ป้องกัน 2 คน กองกลาง 3 คน ปีก 2 คน และกองหลังสุด 1 คน ผลการทดลองพบว่าเกมการเล่นสนุกสนามดี แต่ก็มีปะทะกันบ่อยเนื่องจากสนามเล็ก

สำหรับชื่อเกมการเล่นใหม่นี้ แฟรง มาฮาน (Frank Mahan) นักเรียนที่ในสมิธใช้ทดลองให้เล่นเกม และเป็นคนแรกในการยิงประตูเข้าตะกร้า ได้ให้คำแนะนำกับในสมิธว่าควรจะชื่อว่า “ในสมิธ บอล” และต่อมาเขาได้เสนอชื่อใหม่เป็นครั้งที่ 2 ว่า “บาสเกตบอล” ในสมิธเห็นด้วยกับชื่อนี้และใช้มาจนถึงปัจจุบัน

บาสเกตบอลได้แพร่หลายไปทั่วอเมริกาอย่างรวดเร็ว โดยสมาชิกของวายเอ็มซีเอ และการเผยแพร่ของคณะผู้เล่นของในสมิธ ที่เดินทางไปสาธิตวิธีการเล่นตามมลรัฐต่าง ๆ และจัดให้มีการแข่งขันในระหว่างฤดูหนาว กติกาการเล่นในขณะนั้นกำหนดให้มี 13 ข้อ ซึ่งถือว่าเป็นต้นฉบับ และยังคงปรากฏอยู่ที่กระดานเกียรติยศของวิทยาลัยสปริงฟิลด์กระทั่งทุกวันนี้ กติกา 13 ข้อมีดังนี้

1. ลูกบอลจะโยนไปในทิศทางใดก็ได้ โดยใช้มือเดียวหรือสองมือ
2. อาจใช้มือเดียวหรือ 2 มือตีลูกบอลไปในทิศทางใดก็ได้
3. ผู้เล่นจะวิ่งไปกับลูกบอลไม่ได้ ผู้เล่นจะส่งลูกจากจุดที่รับ ยกเว้นวิ่งมาอย่างรวดเร็ว รับและวิ่งเลยไปเล็กน้อยก็ส่งบอลได้
4. ถือบอลด้วยทั้ง 2 มือ ใช้แขนหรือลำตัวครอบครองลูกไม่ได้
5. ในการเล่นจะใช้ไหล่กระแทก ดึง ผลัก ตีหรือชกด้วยกำปั้นกับผู้เล่นฝ่ายตรงข้ามไม่ได้ ถ้าผู้เล่นฝ่าฝืนกติกาดังกล่าวนี้อถือว่าเป็นการฟาวล์ 1 ครั้ง ถ้าฟาวล์ครั้งที่ 2 จะถูกให้หยุดเล่นชั่วคราวจนกว่า

ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดทำประตูได้ จึงจะกลับมาเล่นใหม่ได้ แต่ถ้าเจตนาทำให้ผู้เล่นฝ่ายตรงข้ามบาดเจ็บจะถูกให้ออกจากการแข่งขันทันที ซึ่งจะเข้ามาเล่นอีกไม่ได้ และไม่ให้ผู้เล่นอื่นเข้ามาแทน

6. การกระทำผิดในลักษณะการตีลูกด้วยกำปั้น ถือเป็นการผิดระเบียบและทำโทษเช่นเดียวกับ ข้อ 5

7. ถ้าทีมหนึ่งทีมใดทำฟาวล์ติดต่อกัน 3 ครั้ง ให้อีกฝ่ายหนึ่งได้ประตู

8. ประตูที่ทำได้หรือที่เรียกว่าได้ประตูนั้น จะทำได้โดยการโยนหรือตีลูกให้ขึ้นไปเตะกร้าและค้ำที่เตะกร้าฝ่ายป้องกันจะไปยุ่งเกี่ยวกับประตูไม่ได้

9. เมื่อลูกบอลออกนอกสนาม ให้ผู้เล่นที่ไปจับลูกคนแรกเป็นผู้ส่งบอลเข้าเล่น ในกรณีที่ไม่มีใครไปถึงก่อน ให้ผู้ตัดสินส่งลูกเข้ามาเป็นเส้นตรงจากขอบสนาม ในการส่งลูกเข้าเล่นต้องส่งลูกภายใน 5 วินาที ถ้าผู้เล่นถือลูกบอลนานกว่านี้ ให้เปลี่ยนส่ง ถ้าฝ่ายใดพยายามถ่วงเวลาการเล่นอยู่เสมอ ให้ปรับเป็นฟาล์ว

10. ผู้ตัดสินมีหน้าที่ตัดสินว่า ผู้เล่นคนใดทำฟาวล์ และลงโทษผู้เล่นให้หมดสิทธิ์

11. ผู้ตัดสินสามารถที่จะตัดสินว่าลูกใดออกนอกสนาม และฝ่ายใดเป็นฝ่ายที่ได้ส่งลูกเข้าเล่น และทำหน้าที่รักษาเวลา บันทึกจำนวนลูกที่ทำได้ และทำหน้าที่ทั่วไปตามวิสัยของผู้ตัดสิน

12. การเล่นแบ่งออกเป็นสองครึ่ง ครึ่งละ 15 นาที

13. ฝ่ายที่ทำประตูได้มากกว่าเป็นฝ่ายชนะ ในกรณีที่ได้คะแนนเท่ากัน ให้หัวหน้าชุดของทั้งสองฝ่าย ตกลงกันเพื่อต่อเวลา และถ้าฝ่ายใดทำประตูได้ก่อนเป็นฝ่ายชนะ

สหรัฐอเมริกายอมรับกีฬาเบสบอลเป็นกีฬาประจำชาติ เมื่อวันที่ 20 มกราคม ค.ศ.1892 (พ.ศ. 2435) และเนื่องจากว่ามีผู้นิยมการเล่นและการแข่งขันการมากขึ้น จึงได้มีการแก้ไขกติกาบางอย่างเพื่อความเหมาะสมและเพื่อเพิ่มความสนใจมากขึ้น เช่น แต่เดิมใช้ลูกเมดิซินบอลหนัก 2 ½ ปอนด์ ซึ่งหนักเกินไปและประตูมักจะชำรุดอยู่เสมอจึงเลิกใช้ในปี ค.ศ. 1894 (พ.ศ.2437) และมีบริษัทเดอะโอเวอร์แมนวีล คัมพานี (The Overman Wheel Company) ได้ผลิตลูกบอลขึ้นมาใหม่สำหรับใช้เล่นและแข่งขันโดยเฉพาะมีขนาดเส้นรอบวง 30-32 นิ้ว หนัก 18-24 ออนซ์ ประตูที่ทำด้วยตะกร้ามักชำรุดได้ง่าย โดยเฉพาะขอบบนของตะกร้า ดังนั้นในปี ค.ศ. 1898 (พ.ศ.2441) จึงได้นำห่วงเหล็กมาประกอบติดเข้ากับขอบบนของตะกร้าจึงทำให้แข็งแรงขึ้น แต่ก็ยังสร้างความลำบากให้กับผู้เล่น และเสียเวลาให้กับผู้ดูที่อยากดูเกมการเล่นที่ต่อเนื่องกัน เพราะเวลาที่มีการทำประตูเกิดขึ้นผู้เล่นจะต้องปีนขึ้นไปเอาลูกบอลออกมาจากตะกร้า เพื่อที่จะมาเล่นใหม่ ดังนั้นในปี ค.ศ. 1908 (พ.ศ. 2451) จึงเปลี่ยนมาเป็นตะกร้าไม่มีก้น และต่อมาได้ดัดแปลงตัวตะกร้าเป็นตาข่ายติดกับห่วงเหล็กจนตราเป็นมาตรฐานทุกวันนี้

ในด้านผู้เล่น ได้มีการเปลี่ยนแปลงจำนวนเรื่อยมา แต่เดิมมีข้างละ 9 คน ต่อมาลดลงเหลือ 7 คน และเหลือ 5 คน ในปี ค.ศ. 1893 (พ.ศ. 2436) ส่วนเรื่องเครื่องแต่งกาย แต่เดิมใช้กางเกงขาวาวเสื้อมีแขนก็เปลี่ยนมาเป็นกางเกงขาสั้น เสื้อไม่มีแขน เพื่อให้สะดวกต่อการเคลื่อนไหวมากขึ้น

ในปี ค.ศ. 1915 (พ.ศ.2458) “สมาคมวายเอ็มซีเอ” ได้จัดให้มีการประชุมคณะกรรมการขึ้นคณะหนึ่งที่มีชื่อว่า “The Joint Committee For Rules” ซึ่งประกอบด้วยคณะกรรมการของสมาคมวายเอ็มซีเอ และผู้แทนของโรงเรียนต่าง ๆ เพื่อทำความเข้าใจในเรื่องกติกากการเล่น เพื่อให้การเล่นเป็นบรรทัด

ฐานเดียวกัน กติกานี้ได้ใช้มาจนกระทั่งการแข่งขันในกีฬาโอลิมปิก ครั้งที่ 11 ณ กรุงเบอร์ลิน ประเทศเยอรมัน ในปี ค.ศ. 1938 (พ.ศ. 2481) แล้วได้ถูกเปลี่ยนแปลงใหม่โดยคณะกรรมการโอลิมปิกนานาชาติร่วมกันพิจารณาแก้ไข

ปัจจุบันนี้หน่วยงานที่ควบคุม และดำเนินงานเกี่ยวกับกีฬาบาสเกตบอลโลก โดยมีสมาชิกมากกว่า 197 ประเทศทั่วโลก คือ สหพันธ์บาสเกตบอลนานาชาติ (The International Basketball Federation) “FIBA” มีหน้าที่หลัก 3 ประการ คือ

1. กำหนดกติกาและมาตรฐานการเล่น
2. ให้การสนับสนุนการแข่งขันระดับนานาชาติ
3. เผยแพร่กีฬาบาสเกตบอลให้ได้รับความนิยมสูงสุด

ประวัติในประเทศไทย

การเล่นบาสเกตบอลเข้ามาสู่ประเทศไทยสมัยใดปีใดนั้นไม่มีหลักฐานยืนยันที่แน่นอน เท่าที่เล่าสืบทอดกันมาว่า ได้มีการเล่นกันมาประมาณ 50 กว่าปีล่วงมาแล้ว ต่อมาในปี พ.ศ. 2477 นายนพคุณ พงษ์สุวรรณ ซึ่งขณะนั้นท่านผู้ดำรงตำแหน่งอาจารย์สอนภาษาจีน อยู่ที่โรงเรียนมัธยมวัดบพิตรพิมุข ได้ช่วยเหลือกรมพลศึกษาจัดแปลกติกาการเล่นบาสเกตบอลขึ้น และในปีเดียวกันกระทรวงธรรมการ ได้เปิดการอบรมครูจังหวัดต่าง ๆ จำนวน 100 คน ภายในระยะเวลา 1 เดือน โดยมี พ.ต.อ. หลวงชาติตระการโกศล เป็นผู้บรรยายเกี่ยวกับเทคนิค และวิธีการเล่นท่านผู้มีความรู้และเชี่ยวชาญการเล่นบาสเกตบอลมาก ท่านได้เคยเป็นตัวแทนของมหาวิทยาลัยในต่างประเทศ เข้าร่วมการแข่งขันกับต่างมหาวิทยาลัยในสหรัฐอเมริกาหลังจากอบรมครูจังหวัดต่าง ๆ เสร็จสิ้นแล้วบรรดาครูที่เข้ารับการอบรมเหล่านั้น ได้นำเอาวิธีการเล่นของกีฬาประเภทนี้ไปเผยแพร่ จึงทำให้กีฬาประเภทนี้แพร่หลายไปสู่ต่างจังหวัดและนิยมเล่นกันมากขึ้น เฉพาะในจังหวัดกรุงเทพและธนบุรีได้จัดแข่งขันระหว่างนักเรียนชาย เมื่อ พ.ศ. 2477 สมัยที่ น.อ.หลวงศุภชลาศัย ร.น.ดำรงตำแหน่งอธิบดีกรมพลศึกษา และมีการแข่งขันประเภทประชาชนในปี พ.ศ. 2491 ประเภทมหาวิทยาลัย พ.ศ. 2492 ประเภทนักเรียนหญิง พ.ศ. 2495 ในปี พ.ศ. 2496 สมาคมบาสเกตบอลสมัครเล่นแห่งประเทศไทย ได้จัดตั้งขึ้นตามแบบอันถูกต้อง โดยได้จดทะเบียนที่สภากีฬาสหประชาชาติ และได้สมัครเป็นสมาชิกของสหพันธ์บาสเกตบอลสมัครเล่นระหว่างประเทศ และยอมรับสมาคมบาสเกตบอลแห่งประเทศไทยเป็นสมาชิกมาตั้งแต่วันที่ 10 กรกฎาคม พ.ศ. 2496 สมาคมนี้ได้รับพระกรุณาโปรดเกล้าฯ จากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวให้อยู่ในความอุปถัมภ์ของพระองค์อีกด้วย (เจเลีย พิมพ์พันธุ์. 2543: 5-8)

ประวัติการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย

ประวัติการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย

ก่อนปี พ.ศ. 2500 กีฬาที่แข่งขันระหว่างสถาบันอุดมศึกษามีไม่มากนัก เช่น กรีฑา วูตบอล ฟุตบอล เทนนิสและแบดมินตัน เป็นต้น และมีมหาวิทยาลัยที่เข้าร่วมการแข่งขัน 5 มหาวิทยาลัย คือ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ (มหาวิทยาลัยมหิดลในปัจจุบัน) มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และมหาวิทยาลัยศิลปากร การแข่งขันกีฬาระหว่างมหาวิทยาลัย

ขณะนั้น ยังไม่เรียกว่า กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย และไม่มีการรวมกีฬาลายชนิดมาแข่งพร้อมกันอย่างในปัจจุบัน แต่จะแยกแข่งขันแต่ละประเภทกีฬา

จนกระทั่งปี พ.ศ. 2513 มีการรวมเอากีฬาลายต่าง ๆ มาแข่งขันพร้อมกันและจัดการแข่งขันภายในเวลาประมาณ 1 สัปดาห์ ซึ่งนับได้ว่าเป็นต้นกำเนิดของกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ดังรายละเอียดต่อไปนี้

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 1

ครั้งที่ 1 ระหว่างวันที่ 18 - 25 พฤศจิกายน 2513 ณ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จัดการแข่งขัน 12 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 8 มหาวิทยาลัย การแข่งขันครั้งนี้ องค์การนักศึกษา ร่วมกับชมรมกีฬาเป็นผู้ดำเนินการจัดการแข่งขัน งบประมาณได้จากการรวมทุนขององค์การนักศึกษ ส่วนระเบียบการแข่งขันใช้ของสมาคมเป็นหลัก

ในปี พ.ศ. 2514 ไม่มีการแข่งขัน เนื่องจากปัญหาทางการเมือง และเป็นปีที่มหาวิทยาลัยรามคำแหงเริ่มก่อตั้ง และเปิดรับสมัครนักศึกษาใหม่ หมายเหตุ การจัดการแข่งขัน องค์การนักศึกษาร่วมกับชมรมกีฬาเป็นผู้ดำเนินการจัดการแข่งขัน งบประมาณได้จากการรวมทุนขององค์การนักศึกษา ส่วนระเบียบการแข่งขันใช้ของสมาคมเป็นหลัก

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 2

ครั้งที่ 2 ระหว่างวันที่ 9 - 17 พฤศจิกายน 2515 ณ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จัดการแข่งขัน 12 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 8 มหาวิทยาลัยมีการจัดตั้งคณะกรรมการร่างข้อบังคับที่เรียกว่า "ข้อบังคับคณะกรรมการกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย พ.ศ.2515" และได้จัดตั้งคณะกรรมการบริหารกีฬา มหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยขึ้น โดยมีศาสตราจารย์ปัจจุ บุนนาค เป็นประธาน และมีผู้ช่วยศาสตราจารย์จรินทร์ ธานีรัตน์ เป็นเลขาธิการ มีผู้แทนจากสถาบันสมาชิกเป็นกรรมการ การแข่งขันครั้งนี้ มีปัญหาเรื่องงบประมาณจัดการแข่งขัน คณะกรรมการบริหารกีฬา มหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยร่วมกับศาสตราจารย์อรุณ สรเทศน์ อธิการบดีจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เข้าพบจอมพลถนอม กิตติขจร นายกรัฐมนตรีเพื่อของบประมาณสนับสนุนการจัดการแข่งขันครั้งนี้ นายกรัฐมนตรีได้อนุมัติสมทบรายได้ของกองสลากกินแบ่งรัฐบาลจำนวน 40,000 บาทและแนะนำให้คณะกรรมการบริหารกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ขึ้นตรงกับองค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย (การกีฬาแห่งประเทศไทยในปัจจุบัน) เพื่อจะได้จัดสรรงบประมาณสมทบการจัดการแข่งขันให้เป็นประจำทุกปี ในปีนี้ เป็นปีแรกที่มหาวิทยาลัยรามคำแหงได้เริ่มเข้าแข่งขัน

ปี พ.ศ. 2516 ไม่มีการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย เนื่องจากมีปัญหาทางการเมือง แต่องค์การส่งเสริมกีฬามหาวิทยาลัยก็ได้ตั้งคณะกรรมการชุดหนึ่งขึ้นมาเพื่อ แก้ไขปรับปรุงข้อบังคับกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ปี พ.ศ. 2515 ให้สอดคล้องกับข้อบังคับสหพันธ์กีฬานานาชาติ ใช้ชื่อว่า "คณะกรรมการกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย พุทธศักราช 2516" ใช้ชื่อย่อว่า ก.ก.ม.ท. "The University Sports Board of Thailand-U.S.B.T) โดยอยู่ภายใต้การส่งเสริมของรัฐบาล และขึ้นตรงต่อองค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 3

ครั้งที่ 3 ระหว่างวันที่ 25 ธันวาคม 2517 - 4 มกราคม 2518 ณ

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จัดการแข่งขัน 12 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 13 มหาวิทยาลัย การแข่งขันช่วงนี้อยู่ในระหว่างเทศกาลปีใหม่ มีวันหยุดหลายวันทำให้นักกีฬาไม่เสียการเรียนมากนัก กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 4

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 4

ครั้งที่ 4 ระหว่างวันที่ 25 ธันวาคม 2518 - 4 มกราคม 2519 ณ มหาวิทยาลัย

ศรีนครินทรวิโรฒ จัดการแข่งขัน 13 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 11 มหาวิทยาลัย

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 5

ครั้งที่ 5 ระหว่างวันที่ 22 - 28 มกราคม 2520 มหาวิทยาลัยในกรุงเทพ 8 มหาวิทยาลัย ร่วมกันเป็นเจ้าภาพ จัดการแข่งขัน 13 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 13 มหาวิทยาลัย เนื่องจากการเป็นเจ้าภาพในการจัดการแข่งขันต้องใช้งบประมาณสูง คณะกรรมการบริหารกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย จึงขอความร่วมมือให้มหาวิทยาลัยในกรุงเทพ 8 มหาวิทยาลัยร่วมกันเป็นเจ้าภาพ คณะกรรมการบริหารกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย เริ่มเข้ามามีบทบาทในการจัดการแข่งขัน โดยเริ่มดำเนินการเกี่ยวกับระเบียบการแข่งขันแต่ละชนิด ในปีนี้สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า (ซึ่งขณะนั้นยังร่วมเป็นสถาบันเดียว) เข้าร่วมการแข่งขันเป็นครั้งแรก

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 6

ครั้งที่ 6 ระหว่างวันที่ 29 ธันวาคม 2521 - 6 มกราคม 2522 มหาวิทยาลัยในกรุงเทพ 4 มหาวิทยาลัยร่วมกันเป็นเจ้าภาพ จัดการแข่งขัน 18 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 13 มหาวิทยาลัย ไม่มีมหาวิทยาลัยได้รับเป็นเจ้าภาพการแข่งขัน คณะกรรมการบริหารฯ (ก.ก.ม.ท.) จึงขอความร่วมมือให้มหาวิทยาลัยในกรุงเทพ 4 มหาวิทยาลัยร่วมเป็นเจ้าภาพ ในปีนี้คณะกรรมการบริหารฯ (ก.ก.ม.ท.) ได้เพิ่มข้อบังคับในการแข่งขัน โดยกำหนดให้นักกีฬาแต่ละคนมีสิทธิ์เข้าแข่งขันชิงเหรียญทองได้ไม่เกิน 3 เหรียญ เพราะต้องการให้ นิสิตนักศึกษาเข้าร่วมการแข่งขันได้มากขึ้น และได้เพิ่มการแข่งขันกีฬาจาก 13 ชนิด เป็น 18 ชนิดกีฬา

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 7

ครั้งที่ 7 ระหว่างวันที่ 9 - 16 ธันวาคม 2522 มหาวิทยาลัยในกรุงเทพ 5 มหาวิทยาลัย ร่วมกันเป็นเจ้าภาพ จัดการแข่งขัน 19 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 13 มหาวิทยาลัย

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 8

ครั้งที่ 8 ระหว่างวันที่ 25 ตุลาคม - 1 พฤศจิกายน 2523 ณ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จัดการแข่งขัน 19 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 13 มหาวิทยาลัย ในปีนี้คณะกรรมการบริหารกีฬามหาวิทยาลัยฯ (ก.ก.ม.ท.) ได้กำหนดให้การจัดการแข่งขันอยู่ระหว่าง 2 สัปดาห์สุดท้ายของเดือนตุลาคม เพราะมหาวิทยาลัยส่วนใหญ่ปิดภาคการศึกษา ทำให้ลดปัญหาในเรื่องที่พักสำหรับเจ้าภาพ ที่ต้องจัดที่พักให้กับนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขัน ในการแข่งขันครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่

ทบวงมหาวิทยาลัยได้สนับสนุนงบประมาณจัดการแข่งขัน งบประมาณ การเดินทาง เบี้ยเลี้ยงนักกีฬา และเจ้าหน้าที่โดยใช้งบประมาณ กิจกรรมนักศึกษาที่ได้รับสนับสนุนจากรัฐบาล

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 9

ครั้งที่ 9 ระหว่างวันที่ 24 - 31 ตุลาคม 2524 มหาวิทยาลัยในกรุงเทพ 5 มหาวิทยาลัย ร่วมกันเป็นเจ้าภาพ จัดการแข่งขัน 19 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 13 มหาวิทยาลัย ไม่มีมหาวิทยาลัยใดรับเป็นเจ้าภาพ คณะกรรมการบริหารกีฬามหาวิทยาลัย (ก.ก.ม.ท.) จึงขอความร่วมมือ ให้ 5 มหาวิทยาลัยในกรุงเทพเป็นเจ้าภาพ

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 10

ครั้งที่ 10 ระหว่างวันที่ 24 - 31 ตุลาคม 2525 ณ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตบางแสน จัดการแข่งขัน 17 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 13 มหาวิทยาลัย ในปีนี้ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตบางแสน ซึ่งยังไม่ได้เปลี่ยนเป็นมหาวิทยาลัยบูรพาเป็น เจ้าภาพ

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 11

ครั้งที่ 11 ระหว่างวันที่ 24 - 31 ตุลาคม 2526 ณ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จัดการแข่งขัน 18 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 13 มหาวิทยาลัย การแข่งขันครั้งนี้ คณะกรรมการบริหารกีฬามหาวิทยาลัยฯ (ก.ก.ม.ท.) ได้กำหนดคุณสมบัติของนักกีฬา ดังนี้

1. สำหรับปริญญาตรี เข้าแข่งขันได้ไม่เกิน 5 ครั้ง
2. สำหรับสูงกว่าปริญญาตรี เข้าแข่งขันได้ไม่เกิน 3 ครั้ง

โดยเริ่มนับตั้งแต่การแข่งขัน ครั้งที่ 9 (ปีการศึกษา 2524) เป็นต้นมา

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 12

ครั้งที่ 12 ระหว่างวันที่ 24 - 31 ตุลาคม 2527 ณ มหาวิทยาลัยขอนแก่น จัดการแข่งขัน 19 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 13 มหาวิทยาลัย

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 13

ครั้งที่ 13 ระหว่างวันที่ 3 - 10 พฤศจิกายน 2528 ณ มหาวิทยาลัยรามคำแหง จัดการแข่งขัน 19 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 26 มหาวิทยาลัย การแข่งขันครั้งนี้ มีการเปลี่ยนแปลงและพัฒนากีฬามหาวิทยาลัยครั้งใหญ่ โดยคณะกรรมการอำนวยการกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย มีนโยบายส่งเสริมให้สถาบันอุดมศึกษาเอกชนเข้าร่วมแข่งขันได้ และได้มีข้อบังคับ คณะกรรมการกีฬา มหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ว่าด้วยการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน พ.ศ. 2528 โดยสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ต้องเสียค่าสมัคร เข้าร่วมการแข่งขัน การแข่งขันครั้งนี้มีนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขัน จำนวน 4,292 คน ซึ่งสูงสุดนับแต่มีการแข่งขันมา

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 14

ครั้งที่ 14 ระหว่างวันที่ 27 ตุลาคม - 3 พฤศจิกายน 2529 ณ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี จัดการแข่งขัน 19 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วม

แข่งขัน 27 มหาวิทยาลัย ในปีนี้คณะกรรมการบริหารมหาวิทยาลัยฯ (ก.ก.ม.ท.) ได้มีการพัฒนาปรับปรุงแก้ไขข้อบังคับ ระเบียบและการดำเนินการให้เหมาะสมและมีประสิทธิภาพครั้งสำคัญโดยเฉพาะเรื่องคุณสมบัตินักกีฬาและผลการศึกษา การแข่งขันครั้งนี้สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า ได้แยกเป็น 3 มหาวิทยาลัย (พระนครเหนือ, ธนบุรี และเจ้าคุณทหารลาดกระบัง) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้ริเริ่มโครงการพัฒนากีฬาชาติขึ้น โดยรับนักกีฬาทิ่มาเข้าศึกษาด้วยวิธีพิเศษเป็นมหาวิทยาลัยแรกและมีนักกีฬาในโครงการส่วนหนึ่งเข้าร่วมการแข่งขันครั้งนี้ด้วย

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 15

ครั้งที่ 15 ระหว่างวันที่ 25 ตุลาคม - 1 พฤศจิกายน 2530 ณ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตบางแสน จัดการแข่งขัน 24 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 31 มหาวิทยาลัย ในปีนี้คณะกรรมการบริหารมหาวิทยาลัยฯ (ก.ก.ม.ท.) ได้มีการปรับปรุงแก้ไขข้อบังคับ ระเบียบ มีการประกาศตัดสิทธิ์นักกีฬาที่ไม่ได้ปฏิบัติตามข้อบังคับ เกี่ยวกับคุณสมบัตินักกีฬาและเอกสารการสมัครไม่ครบตามกำหนด

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 16

ครั้งที่ 16 ระหว่างวันที่ 17 - 24 ตุลาคม 2531 ณ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จัดการแข่งขัน 19 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 34 มหาวิทยาลัย ในปีนี้คณะกรรมการบริหารมหาวิทยาลัยฯ (ก.ก.ม.ท.) ได้กำหนดให้นักกีฬาที่เข้าร่วมแข่งขันตั้งแต่ชั้นปีที่ 2 ต้องมีผลการเรียนในปีที่ผ่านมาไม่ต่ำกว่า 12 หน่วยกิต (จากเดิม 9 หน่วยกิต) และการแข่งขันครั้งนี้มีปัญหาในการจัดการแข่งขันมวยสากลสมัครเล่นเกี่ยวกับคุณสมบัตินักกีฬาจนทำให้ ก.ก.ม.ท. ต้องนำไปทบทวนเพื่อปรับปรุงข้อบังคับและระเบียบใหม่อีกครั้ง

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 17

ครั้งที่ 17 ระหว่างวันที่ 20 - 27 ตุลาคม 2532 ณ มหาวิทยาลัยขอนแก่น จัดการแข่งขัน 19 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 33 มหาวิทยาลัย คณะกรรมการอำนวยการกีฬา มหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ได้มีมติให้มหาวิทยาลัยเอกชนเข้าเป็นสมาชิกได้เหมือนกับมหาวิทยาลัยของรัฐ จากมติดังกล่าวทำให้มีมหาวิทยาลัยสมัครเข้าร่วมการแข่งขันมากขึ้นกว่าเดิม โดยเฉพาะกีฬาประเภททีม ต้องมีการแข่งขันรอบคัดเลือก เพื่อให้เหลือทีมตามจำนวนที่กำหนดในแต่ละชนิดกีฬา เป็นปีที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้เหรียญทองเป็นอันดับ 1 ซึ่งแต่เดิมนมหาวิทยาลัยรามคำแหง ครองอันดับ 1 มาถึง 14 ครั้ง

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 18

ครั้งที่ 18 ระหว่างวันที่ 23 - 30 พฤศจิกายน 2533 ณ มหาวิทยาลัยรามคำแหง จัดการแข่งขัน 20 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 36 มหาวิทยาลัย ในปีนี้มีมหาวิทยาลัยของรัฐ 3 แห่ง คือ มหาวิทยาลัยนเรศวร มหาวิทยาลัยบูรพา (ซึ่งแยกออกจากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ) และ ม.อุบลราชธานี ได้สมัครเข้าแข่งขันเป็นครั้งแรก คณะอนุกรรมการเทคนิคการกีฬาในคณะกรรมการบริหารกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ได้เริ่มนำระบบคอมพิวเตอร์มาใช้ในขั้นตอนการ

สมัครของมหาวิทยาลัยต่างๆ และมีนักกีฬาจำนวนมากที่สุดที่ถูกตัดสิทธิ์ไม่ให้เข้าแข่งขัน เนื่องจากคุณสมบัติและเอกสารไม่ครบ

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 19

ครั้งที่ 19 ระหว่างวันที่ 8 - 15 มกราคม 2535 ณ มหาวิทยาลัยมหิดล จัดการแข่งขัน 22 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 36 มหาวิทยาลัย มีการจัดการแข่งขันกีฬากอล์ฟขึ้นเป็นครั้งแรก และได้มีการเปลี่ยนแปลงคุณสมบัตินักกีฬามวยสมัครเล่น ให้มีคุณสมบัติเหมือนกับนักกีฬาชนิดอื่นๆ คณะอนุกรรมการเทคนิคการกีฬา ในคณะกรรมการบริหารกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยได้พิจารณารูปแบบจัดการแข่งขันใหม่ และคณะกรรมการกีฬามหาวิทยาลัยมีมติให้กีฬาประเภทที่มลดจำนวนลงเหลือ 12 - 16 ทีม โดยจัดการแข่งขันแบบ ลีก (League) หรือใช้แบบโซน ซึ่งเริ่มใช้ระบบนี้ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 20 และได้มีการทดลองจัดวอลเลย์บอลหญิงรอบคัดเลือก โดยคัดเลือกให้เหลือ 12 ทีม

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 20

ครั้งที่ 20 ระหว่างวันที่ 8 - 15 มกราคม 2536 ณ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จัดการแข่งขัน 22 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 36 มหาวิทยาลัย ในปีนี้กีฬาประเภทที่มได้จัดให้มีการแข่งขันกีฬารอบคัดเลือกขึ้น เพื่อให้เหลือจำนวน 12 - 16 ทีม สำหรับวอลเลย์บอลหญิงจัดการแข่งขันรอบคัดเลือกต่างไปจากประเภทอื่น คือ คัดเอาทีมที่ได้คะแนน 12 ทีม ไปแข่งขันในรอบสุดท้าย และมีการลดนักกีฬาอายุโตให้เหลือรุ่นละ 1 คน เพื่อให้สอดคล้องกับการแข่งขันระดับนานาชาติ เริ่มมีการจำกัดและปรับลดจำนวนนักกีฬาที่ส่งเข้าแข่งขันในกีฬาหลายประเภท เช่น ยิงปืน หมากรุกดาน แบดมินตัน เทนนิส บริดจ์ จากการที่มีการดำเนินการดังกล่าว ทำให้ลดจำนวนนักกีฬาจาก 5,636 คน ในครั้งที่ 19 เหลือ นักกีฬาที่แข่งในครั้งนี้ ประมาณ 4,300 คน

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 21

ครั้งที่ 21 ระหว่างวันที่ 19 - 26 พฤศจิกายน 2536 ณ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จัดการแข่งขัน 23 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 39 มหาวิทยาลัย ปีนี้มีการจัดการแข่งขันยิงธนูขึ้นเป็นครั้งแรก และได้กำหนดคุณสมบัติของนักกีฬาที่ไม่ได้สัญชาติไทยให้สามารถเข้าร่วมการแข่งขันได้ตามจำนวนที่กำหนดไว้ในระเบียบการแข่งขันกีฬานั้น และในปีนี้ได้มีปัญหเกี่ยวกับนักกีฬาที่เรียนหลายสถาบัน เข้าร่วมการแข่งขันและมีการเริ่มเก็บค่าธรรมเนียมเข้าร่วมในการแข่งขันคนละ 20 บาท

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 22

ครั้งที่ 22 ระหว่างวันที่ 2 - 9 ธันวาคม 2537 ณ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จัดการแข่งขัน 23 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 37 มหาวิทยาลัย การจัดการแข่งขันครั้งนี้เจ้าภาพได้จัดสถานที่แข่งขันไว้หลายแห่ง คือ วิทยาเขตรังสิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ การกีฬาแห่งประเทศไทยและสนามรูปเตมีย์ ทำให้ต้องใช้บุคลากรในการดำเนินการ โดยเฉพาะในส่วนของการรายงานผลจำนวนมาก มีการจำกัดจำนวนนักกีฬาแต่ละมหาวิทยาลัยที่จะเข้าแข่งขัน เช่น กรีฑา กีฬาทางน้ำ

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 23

ครั้งที่ 23 ระหว่างวันที่ 19 - 26 มกราคม 2539 ณ สถาบันเทคโนโลยีการเกษตรแม่โจ้ จัดการแข่งขัน 15 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 36 มหาวิทยาลัย การแข่งขันครั้งนี้ ใช้สนาม 700 ปี จังหวัดเชียงใหม่เป็นสนามแข่งขัน และการจัดการแข่งขันครั้งนี้ เจ้าภาพมีปัญหาด้านการหางบประมาณสนับสนุน เนื่องจากจังหวัดเชียงใหม่เพิ่งเสร็จสิ้นการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ จึงทำให้เจ้าภาพลดชนิดกีฬา ลงเหลือ 15 ชนิด มีนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขัน 3,798 คน และมีการปรับค่าธรรมเนียมเข้าร่วมการแข่งขันจากคนละ 20 บาท เป็นคนละ 40 บาท

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 24

ครั้งที่ 24 ระหว่างวันที่ 14 - 21 มกราคม 2540 ณ มหาวิทยาลัยรามคำแหง จัดการแข่งขัน 21 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 42 มหาวิทยาลัย ในการจัดการแข่งขันครั้งนี้ มีมหาวิทยาลัยของรัฐและเอกชนเข้าร่วมการแข่งขัน 42 มหาวิทยาลัย/สถาบัน ซึ่งเป็นจำนวนที่สูงสุดตั้งแต่มีการจัดการแข่งขันมา และมีการชิงชัย 172 เหรียญทอง

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 25

ครั้งที่ 25 ระหว่างวันที่ 9 - 16 มกราคม 2541 ณ มหาวิทยาลัยมหิดล วิทยาเขต ศาลายา จัดการแข่งขัน 16 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 41 มหาวิทยาลัย การแข่งขันครั้งนี้ เจ้าภาพจัดพิธีเปิดและปิดการแข่งขันที่อาคารสระวายน้ำ และเริ่มมีการตรวจสอบสารกระตุ้นเป็นครั้งแรก ในการแข่งขันมีการชิงชัย 163 เหรียญทอง

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 26

ครั้งที่ 26 ระหว่างวันที่ 29 มกราคม 2541 - 5 กุมภาพันธ์ 2542 ณ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จัดการแข่งขัน 21 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 46 มหาวิทยาลัย การแข่งขันครั้งนี้เจ้าภาพจัดสถานที่แข่งขันไว้หลายแห่ง เนื่องจากเป็นปีส่งเสริมการท่องเที่ยวไทย ณ วิทยาเขตบางเขน วิทยาเขตกำแพงแสน และสนามกีฬากลางจังหวัดสุพรรณบุรี ในระหว่างการแข่งขัน ต้องมีการย้ายสนามแข่งขันกรีฑาจากวิทยาเขตกำแพงแสน ไปยังสนามกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี เนื่องจากมีฝนตกหนักทำให้สภาพสนามเสียหายใช้ทำการแข่งขันไม่ได้

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 27

ครั้งที่ 27 ระหว่างวันที่ 4 - 10 ธันวาคม 2542 ณ มหาวิทยาลัยนครินทรวิโรฒ วิทยาเขต องครักษ์ จัดการแข่งขัน 18 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 51 มหาวิทยาลัย การแข่งขันครั้งนี้เป็นหนึ่งในกิจกรรมเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชมหาราช ในวโรกาสมหามิ่งมงคลที่พระองค์ทรงเจริญพระชนมพรรษา 72 พรรษา มีมหาวิทยาลัยสมัครเข้าเป็นสมาชิกเพิ่มขึ้นอีก 6 มหาวิทยาลัย ได้แก่ มหาวิทยาลัยอีสเทิร์นเอเซีย มหาวิทยาลัยฉินฉินนา มหาวิทยาลัยเจ้าพระยา วิทยาลัยคริสเตียน วิทยาลัยรัตนบัณฑิต และวิทยาลัยเทคโนโลยีธนบุรี มีการชิงชัยทั้งสิ้น 143 เหรียญทอง, 143 เหรียญเงิน และ 206 เหรียญทองแดง ในการแข่งขันครั้งนี้ คณะกรรมการบริหารกีฬามหาวิทยาลัยฯ (ก.ก.ม.ท.) ได้มีการปรับปรุงแก้ไขข้อบังคับฯ เพื่อให้เป็นไปตามกรอบนโยบายที่จะพัฒนารูปแบบกีฬา มหาวิทยาลัยใหม่ไว้หลายประการ อาทิ ให้เจ้าภาพจัดการแข่งขันได้ไม่เกิน 18

ชนิดกีฬา จากหมวดกีฬาบังคับ กีฬาเลือกสากล กีฬาเลือกทั่วไป กีฬาไทยและกีฬาจากการเสนอของ
เจ้าภาพ ส่วนชนิดกีฬาที่เจ้าภาพไม่ได้จัดให้มหาวิทยาลัยที่ไม่ได้เป็นเจ้าภาพจัดการ แข่งขันนอก
มหกรรม รวมทั้งมีการแก้ไขปรับปรุงระเบียบการแข่งขันกีฬาแต่ละชนิดแต่ละชนิด ให้มีความเป็น
มาตรฐานสากลและเป็นปัจจุบันอีกด้วย

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28

ครั้งที่ 28 ระหว่างวันที่ 7 - 14 มกราคม 2544 ณ มหาวิทยาลัยนิพนธ์ อ.อุททอง
จ.สุพรรณบุรี จัดการแข่งขัน 18 ชนิดกีฬา กีฬาสาริต 1 ชนิดกีฬา การแข่งขันครั้งนี้มีการชิงชัยทั้งสิ้น
186 เหรียญทอง 191 เหรียญเงิน 263 เหรียญทองแดง

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 29

ครั้งที่ 29 ระหว่างวันที่ 9 - 16 ธันวาคม 2544 ณ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ รังสิต
ปทุมธานี จัดการแข่งขัน 25 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมการแข่งขัน 58 มหาวิทยาลัย การแข่งขัน
ครั้งนี้มีการชิงชัยทั้งสิ้น 217

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 30

ครั้งที่ 30 ระหว่างวันที่ 11 - 18 มกราคม 2545 ณ มหาวิทยาลัยศรีปทุม จัดการแข่งขัน
21 ชนิดกีฬา กีฬาสาริต 1 ชนิดกีฬา คือ เรือพาย มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมการแข่งขัน 58 มหาวิทยาลัย
การแข่งขันครั้งนี้มีการชิงชัย ทั้งสิ้น 194 เหรียญทอง คำขวัญ เกมน้ำใจ เกมมิตรภาพ

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 31

ครั้งที่ 31 ระหว่างวันที่ 10 - 17 มกราคม 2547 ณ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จัดการ
แข่งขัน 22 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมการแข่งขัน 61 สถาบัน การแข่งขันครั้งนี้มีการชิงชัย ทั้งสิ้น
234 เหรียญทอง คำขวัญ ทองกวาวเกมส์ เชื่อมสามัคคี ผูกพันไมตรี

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 32

ครั้งที่ 32 ระหว่างวันที่ 8 - 15 มกราคม 2548 ณ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี
จ.นครราชสีมา จัดการแข่งขัน 20 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมการแข่งขัน 102 สถาบัน การแข่งขัน
ครั้งนี้มีการชิงชัย ทั้งสิ้น 204 เหรียญทอง คำขวัญ กีฬาปัญญาชน คนรักสุขภาพ

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 33

ครั้งที่ 33 ระหว่างวันที่ 23 - 30 ธันวาคม 2548 ณ มหาวิทยาลัยมหิดล ศาลายา
จ.นครปฐม จัดการแข่งขัน 23 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 110 สถาบัน กีฬาสาริต 3 ชนิด
กีฬา คือ ขี่ม้า ยิงเป้าบินและลีลาศ คำขวัญ กีฬาสร้างสุขภาพและสังคมแห่งความสมานฉันท์

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 34

ครั้งที่ 34 ระหว่างวันที่ 19 - 26 มกราคม 2550 ณ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
องครักษ์ จ.นครนายก จัดการแข่งขัน 25 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 115 สถาบัน
คำขวัญ กีฬาสีเขียวเพื่อคุณภาพชีวิต สติปัญญา วิชาการและกัลยาณมิตร

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35

ครั้งที่ 35 ระหว่างวันที่ 7 - 11 มกราคม 2551 ณ มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์
 จ.นครศรีธรรมราช จัดการแข่งขัน 25 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 115 สถาบัน
 คำขวัญ พลั่กีฬา สามัคคี เทิดศักดิ์ศรีอุดมศึกษา

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 36

ครั้งที่ 36 ระหว่างวันที่ 11 - 18 มกราคม 2552 ณ มหาวิทยาลัยรามคำแหง หัวหมาก
 จัดการแข่งขัน 27 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมการแข่งขัน 117 มหาวิทยาลัย
 คำขวัญ พลั่กีฬา พลั่ความคิด สร้างบัณฑิตสู่สากล

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 37

ครั้งที่ 37 ระหว่างวันที่ 22 - 30 มกราคม 2553 ณ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์
 รังสิต ซึ่งมีสถาบันอุดมศึกษาจำนวน 111 แห่ง เข้าร่วมแข่งขันใน 25 ชนิดกีฬา จำนวน 262 เหรียญทอง
 นอกจากนี้ ยังมีกีฬาสานิตอีก 2 ชนิดกีฬา ได้แก่ กีฬาวีลแชร์และว่ายน้ำด้วยตีนกบ
 คำขวัญ สามัคคีที่แดนโดม

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 38

ครั้งที่ 38 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ระหว่างวันที่ 15 - 22 มกราคม 2554 จัดการ
 แข่งขัน 26 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมการแข่งขัน 117 มหาวิทยาลัย
 คำขวัญ ชัยชนะที่ยิ่งใหญ่ คือน้ำใจนักกีฬา

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 39

ครั้งที่ 39 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ ระหว่างวันที่ 1 - 8
 พฤษภาคม 2555 จัดการแข่งขัน 28 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมการแข่งขัน 116 มหาวิทยาลัย
 คำขวัญ ผสมสีสน์ ผสานพลัง Color United (อ้างอิงวิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี. 2555: Online)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในต่างประเทศ

วิลลิส (Willis. 1982 : 10) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการแข่งขันกับระดับของ
 การแข่งขัน โดยให้นักกีฬาประเมินนักกีฬาในการแข่งขันจุดมุ่งหมายของการศึกษาครั้งนี้ เป็นการ
 ตรวจสอบถึงพลังของการกลัวความล้มเหลว และ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาชาย 33
 คน เป็นนักกีฬาหญิง 10 คน เป็นนักกีฬาวอลเลย์บอล บาสเกตบอล กรีฑาสู่และลานและนักวิ่งทางไกล
 นักกีฬาทั้งหมดเป็นนักกีฬาระดับทีม มหาวิทยาลัยนักกีฬาตอบแบบสอบถามตามความคิดเห็นซึ่งเป็น
 แบบสอบถามเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของการแข่งขันกับแรงจูงใจในการเล่นกีฬา ซึ่งออกแบบสอบถาม
 เฉพาะกีฬาที่มีน้ำหนักคะแนน 3 ระดับ ผลการศึกษาพบว่า การประเมินของผู้ฝึกสอนได้ให้ทักษะนักกีฬา
 มีความสัมพันธ์มากที่สุดกับระดับของการแข่งขันและระดับของแรงจูงใจ การประเมินตนเองของนักกีฬา
 การเข้าร่วมการแข่งขันและพลังแรงจูงใจคะแนนเป็นตัวแปรที่มีความสำคัญต่อการคาดเดา และพลัง

แรงจูงใจของนักกีฬาหญิงมีความสัมพันธ์กับผู้ฝึกสอน ทักษะและความรู้ความเข้าใจกับการแข่งขันเป็นสิ่งที่บ่งชี้ถึงระดับแรงจูงใจที่ดีที่สุดในการคาดเดาของผู้ฝึกสอน และแรงจูงใจที่พบเสมอๆ คือ ความกลัว

เออลี่ (Early. 1987 : 93) ได้ ศึกษาการปรับตัวและศึกษาความแตกต่างของแรงจูงใจในการเข้าเล่นกีฬาประเภททีมและประเภทบุคคล เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบวัดลักษณะการปรับตัวขั้นพื้นฐานกับการปรับความประพฤติและแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเข้าร่วมแข่งขัน กลุ่มตัวอย่างเป็น นักกีฬาฟุตบอล นักกีฬาวอลเลย์บอล นักกรีฑาประเภทลู่ นักกีฬาอล์ฟ นักกีฬาเทนนิส ผู้ไม่เป็นนักกีฬาและผู้ที่เป็นนักกีฬาครั้งเดียว ผลการศึกษาพบว่า แรงจูงใจแตกต่างกันในด้านความล้มเหลว สมรรถภาพร่างกายการแจ้งให้ทราบและการควบคุมระหว่างนักกีฬาประเภททีมและนักกีฬาประเภทบุคคล แต่การปรับตัวไม่แตกต่างกัน ความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวขั้นพื้นฐานกับแรงจูงใจในการแข่งขันชี้ให้เห็นว่าในนักกีฬาประเภทบุคคลมีความเข้มแต่ไม่มีในนักกีฬาประเภททีมและพบว่าแรงจูงใจและการปรับตัวของนักกีฬาที่มีความสามารถสูงและต่ำมีความแตกต่างกันข้อแนะนำเพื่อการพัฒนาทักษะของบุคคลให้ดีขึ้นจะมีความเกี่ยวข้องกับการรักษาแรงจูงใจของนักกีฬาแต่ละบุคคลไว้

ไวท์ (White.1990 : 155) ได้ศึกษาลักษณะเฉพาะตัวทางด้านเกี่ยวกับจิตวิทยาและแรงจูงใจในการเล่นกีฬานักกีฬาหญิงระดับมหาวิทยาลัยที่มีความสามารถสูง จุดมุ่งหมายของการศึกษานี้เพื่อทำความเข้าใจทางด้านประชากรศาสตร์และลักษณะของแรงจูงใจในการเข้าร่วมเล่นกีฬา กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักกีฬาหญิงจากมหาวิทยาลัยเซาท์อีสเทิร์นที่ประสบความสำเร็จในการแข่งขันภายในประเทศ กลุ่มตัวอย่างได้ตอบแบบสอบถามมาตรฐานซึ่งมี 3 ตอน ประสพการณ์ทางด้านกีฬา ความคิดเห็นส่วนตัวและระดับความสนใจทางสังคม จุดสนใจของการศึกษาแรงจูงใจในการเล่นกีฬาในขอบเขต 5 ด้านคือ ความต้องการเอาชนะด้วยการแสดงออกทางความก้าวร้าว ความขัดแย้ง ความสามารถ ความร่วมมือ และการแข่งขัน คำถามเพื่อการวิจัยเป็นแบบเฉพาะเจาะจงที่สำรวจความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวในทางการกีฬากับแรงจูงใจในการเล่นกีฬา ความสามารถทางกีฬากับแรงจูงใจในการเล่นกีฬา ความสามารถทางกีฬากับการพัฒนาทางการกีฬา แรงจูงใจในการเล่นกีฬากับการพัฒนาทางการกีฬา

ผลของการศึกษาพบว่า แรงจูงใจในการเล่นกีฬามีความสัมพันธ์อย่างมากกับบุคคลและการแก้ไขทางสังคมและการแข่งขัน ความก้าวร้าว ความขัดแย้ง มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับความรู้สึกในทางลบ มีความสัมพันธ์ระดับสูงทั้งนักกีฬาประเภททีมและนักกีฬาประเภทบุคคล องค์ประกอบของบุคคลไม่มีความสัมพันธ์กับความสามารถทางการกีฬาและความสนใจทางด้านสังคม ไม่มีสิ่งใดชี้ว่า การจัดแก้ไของค์ประกอบส่วนบุคคลให้เหมาะสมมีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในการเล่นกีฬาและแม้ว่านักกีฬาในกลุ่มตัวอย่างของการวิจัยจะประสบความสำเร็จในการแข่งขันอย่างสูงเขายังเห็นคุณค่าของการประสานความร่วมมือ และเป็นเครื่องมือที่สำคัญของการประสบความสำเร็จในการกีฬาและประสบความสำเร็จในการศึกษา

มิทเชลล์ (Mitchell. 1992: 3842) ได้ศึกษาการรับรู้ที่เกิดจากแรงจูงใจภายในสภาพแวดล้อมของการเรียนในวิชาพลศึกษา โดยศึกษาความสัมพันธ์ของจุดมุ่งหมายสัมฤทธิ์ กับแรงจูงใจในการเรียน การศึกษามุ่งตรวจพิสูจน์ระดับแรงจูงใจภายนอกจากการจัดสภาพแวดล้อมของ

การเรียนรู้และความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้กับแรงจูงใจอื่น ๆ เช่น จุดมุ่งหมายสัมฤทธิ์ความสามารถในการรับรู้ของตนเอง แรงจูงใจเหล่านี้ได้รับการยอมรับว่าเป็นตัวสำคัญที่ทำให้ประสบความสำเร็จ กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียน 50 คน ในโรงเรียนระดับกลางโดยให้ตอบแบบสอบถาม จากการวิเคราะห์กราฟของผลการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาได้พัฒนาขึ้น และการศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่ใหญ่ขึ้นคือ นักเรียน 622 คน ในการพิสูจน์ความเที่ยงตรง และความเชื่อมั่น ผลการศึกษาพบว่า ระดับของแรงจูงใจในการเรียนมีความสัมพันธ์กับจุดมุ่งหมายสัมฤทธิ์อย่างมีนัยสำคัญ การค้นคว้าครั้งนี้ได้อภิปรายในขอบเขตของความเกี่ยวพันสำหรับครูและผู้วิจัยทางพลศึกษา

ทีเจิร์ดสมา (Tjeerdsma. 1994: 29-49) ได้ทำการสำรวจแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในวิชาพลศึกษา จุดมุ่งหมายในการศึกษานี้ เพื่อสืบเสาะความสามารถพื้นฐานของทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เพื่ออธิบายถึงการจูงใจและกระบวนการกระทำตามธรรมชาติในวิชาพลศึกษา กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนระดับหก 49 คน ที่เข้าร่วมในการเรียนวอลเลย์บอล 14 คาบ ในโรงเรียนระดับกลาง กลุ่มตัวอย่างได้ตอบแบบสอบถามที่ประเมินจุดมุ่งหมายที่กำหนดทิศทางของพวกเขาและแรงจูงใจภายในในวิชาพลศึกษา เท่ากับทักษะทางกลไกของเขา และความสามารถรับรู้ในการเล่นวอลเลย์บอล การเรียนได้ถ่ายทำเป็นวิดีโอเทปและกำหนดรหัส เพื่อตรวจสอบว่า นักเรียนแต่ละคนเข้ากันได้ตามสัญญาหรือไม่ และอัตราการกระทำระหว่างหน่วย ผลแสดงให้เห็นว่า แบบแสดงความคิดเห็นที่กำหนดขึ้นไม่ได้อธิบายแรงจูงใจ กระบวนการกระทำได้เป็นที่พอใจ อย่างไรก็ตามความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญต่าง ๆ ที่มีความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรในแบบถูกทำให้เหมือนกันการกระทำในวอลเลย์บอลมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการรับรู้ความสามารถทางทักษะกลไกการรับรู้ความสามารถทางทักษะกลไกมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถทางกีฬาวอลเลย์บอล ขณะที่ความสามารถในการรับรู้ทั้งหมดมีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจภายในความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญได้ค้นพบระหว่างจุดมุ่งหมายของการแนะนำและตัวแปรคงที่เป็นตัวสมทบทางบวกระหว่างงานแนะนำแนวทางของแรงจูงใจภายใน ผลของเนื้อหา รวมทั้งความพอใจลักษณะของการจัดสภาพทั่ว ๆ ไปของวิชาพลศึกษา การจัดบรรยากาศโดยครู(แบบของงานการจัดการ และผลสะท้อนกลับ) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนได้ถูกนำมาอภิปราย

อมอเรสและฮอร์น (Amorase; & Horn. 1995: 20) ได้ทำการทดสอบแรงจูงใจภายในระยะยาวของนักกีฬาวิทยาลัยของนักกีฬาวิทยาลัยปีแรก โดยศึกษาประเด็นความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมของโค้ชและสถานภาพทางการศึกษา โดยมีจุดประสงค์เพื่อวิเคราะห์พฤติกรรมของโค้ชและสถานภาพการศึกษาสามารถทำนายความเปลี่ยนแปลงแรงจูงใจภายในของนักกีฬาวิทยาลัยปีแรกได้หรือไม่ แบบสอบถามได้ดำเนินการทั้งก่อนและหลังฤดูกาลแข่งขันกับนักกีฬา จำนวน 76 คน ผลวิเคราะห์พบว่าลักษณะการโค้ชแบบเผด็จการ พร้อมทั้งมีพฤติกรรมตอบสนองรุนแรงมีผลสนับสนุนอย่างมาก ที่ทำให้แรงจูงใจภายในลดลง และสถานภาพทางการศึกษาไม่มีผลต่อแรงจูงใจภายใน

คารูสซานู และโรเบิร์ต (Karussanu; & Roberts. 1995: 57) ได้ศึกษาแรงจูงใจในกิจกรรมพลศึกษา โดยเฉพาะในแง่บทบาทของบรรยากาศเสริมแรงจูงใจ แรงจูงใจภายในและประสิทธิภาพของตนเอง การศึกษานี้ได้วิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างบรรยากาศเสริมแรงจูงใจ แรงจูงใจภายในและประสิทธิภาพของตนเองในกิจกรรมพลศึกษา และเพื่อค้นหามหาบทของการกำหนดเป้าหมายชัดเจน

และบรรยากาศเสริมแรงจิตใจที่มีต่อระดับแรงจูงใจภายในและประสิทธิภาพของตน กลุ่มตัวอย่างเป็น นักศึกษา จำนวน 247 คน ที่ลงทะเบียนและเข้าร่วมเรียนเทนนิสระดับพื้นฐาน แบบสอบถามนั้นเกี่ยวกับ เป้าหมายของการเล่นกีฬาบรรยากาศที่ช่วยเสริมความต้องการเรียน ดัชนีชี้ถึงแรงจูงใจภายใน ประสิทธิภาพ และความสามารถของตนเองที่มีครูชี้แนะจะทำให้ให้นักเรียนสนุกสนาน มีความพยายาม พัฒนาความสามารถเมื่อมีการเรียนการสอน โฟร์แฮนด์ แบคแฮนด์ และวอลเลย์ ในช่วงที่ให้นักเรียน แสดงหากมีความตั้งใจจะให้ได้ผลดี แต่ในทางชี้แนะ และสาธิต การตั้งเป้าหมายทางอารมณ์แสดงว่ามี แรงจูงใจภายใน ขณะที่บรรยากาศเสริมแรงจิตใจที่ได้รับรู้ โดยจะแสดงประสิทธิภาพได้ จะเห็นได้ว่าการ แยกแยะช่วงชี้แนะและช่วงแสดงออกจากกันจะแสดงประสิทธิภาพได้ จะเห็นได้ว่าการแยกแยะช่วงชี้แนะ ช่วงแสดงออกจากกัน จะมีผลต่อแรงจูงใจของนักเรียนในการทำกิจกรรมพลศึกษา

แจ๊คโกล่า (Jaakola. 2002: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการเปลี่ยนแปลงแรงจูงใจการออกกำลังกาย เป้าหมายและความสามารถทางการกีฬาของนักเรียนอันมีผลมาจากการปรับเปลี่ยนการเรียนการสอนพลศึกษาในโรงเรียน การวิเคราะห์แรงจูงใจในการออกกำลังกายการหล่อหลอมการตั้งเป้าหมาย และความสามารถทางการกีฬา ของนักเรียนที่ได้รับการมอบหมาย หรือเพิ่มกิจกรรมระหว่างชั้นเรียน พลศึกษา นอกจากนี้ยังมีเป้าหมายเพื่อการพัฒนาและการจัดทำเอกสารสำหรับโปรแกรมที่จะใช้ในการ ทดลอง (Intervention) โดยวิธีการนี้ประกอบด้วยการประชุมครูในแต่ละสัปดาห์ กลุ่มทดลองคือนักเรียน เกรด 9 จำนวน 178 คน สอนโดยครู 4 คน กลุ่มควบคุมมีนักเรียนจำนวน 259 คน สอนโดยครู 5 คน การศึกษานี้เป็นแบบกึ่งการทดลองที่กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามที่เป็นภาษาฟินแลนด์เกี่ยวกับ แรงจูงใจทางการกีฬา แบบสอบถามความสามารถทางการกีฬา (ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของแบบสอบถาม SPSS) และแบบสอบถามการรับรู้ความสำเร็จ CFA การวิเคราะห์เชิงยืนยัน ผลการวิเคราะห์ แบบสอบถามพบว่า แบบสอบถามทั้ง 3 แบบเชื่อถือได้

จากการวิเคราะห์ ANCOVA พบว่า กลุ่มตัวอย่างในกลุ่มทดลองมีการเพิ่มแรงจูงใจน้อย ที่สุด ขณะที่กลุ่มควบคุมมีระดับของแรงจูงใจลดลง นอกจากนี้หลังจากการปรับระดับความแตกต่าง ในตอนต้น นักเรียนกลุ่มตัวอย่างรับรู้ว่ามีเป้าหมายที่เกี่ยวกับงานมากกว่ากลุ่มควบคุมมีการ ลดเรื่องของกฎเกณฑ์จากรายงานของ (External Regulation) ขณะที่ในกลุ่มทดลองพบว่าการ เพิ่มขึ้นในกลุ่มควบคุมขาดแรงจูงใจเพิ่มขึ้นปานกลาง ขณะที่เด็กหญิงขาดแรงจูงใจลดลงเล็กน้อย ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าครูผู้สอนมีผลต่อแรงจูงใจของนักเรียนหากให้นักเรียนมีส่วนร่วมใน กิจกรรมการเรียนพลศึกษาและผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าโปรแกรมการสอนที่เพิ่มบรรยากาศ การมีส่วนร่วมในกิจกรรมพลศึกษานั้นเหมาะสมที่จะนำมาใช้

เจนนิเฟอร์ (Jennifer. 2005: 839) ได้ศึกษาเรื่องการเปรียบเทียบแรงจูงใจภายในระหว่างนักกีฬา ระดับเยาวชน 2 กลุ่ม ผลการศึกษาพบว่าสำหรับตัวบุคคลแล้ว เพื่อที่จะเรียนรู้และปฏิบัติทักษะการ เคลื่อนไหวใหม่ ซึ่งคาดหวังไว้ว่า พวกเขาจะไม่เพียงแต่บรรลุระดับของความเข้าใจเฉพาะด้าน (เช่น กระบวนการรับรู้) แต่พวกเขาจะต้องทะนุบำรุงรักษาระดับของความสนใจ หรือความกระตือรือร้น สิ่งต่อไปนี่ก็คือ การศึกษาเปรียบเทียบที่ได้รับการออกแบบมาเพื่อประเมินผลกระทบของคำสั่งในเรื่อง แรงจูงใจภายใน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การศึกษาครั้งนี้ได้ใช้วิธีการการวิเคราะห์ข้อมูลอันดับรองลงมาเพื่อ

กำหนดว่าแรงจูงใจภายใน ที่ได้มาจากแบบทดสอบที่มีพื้นฐานทางด้านทัศนคตินั้น แตกต่างกันในกลุ่มของผู้เล่นออกก็ส่วนน้อยที่ได้รับการฝึกสอนถึงเรื่องมโนคติ (ความคิด) และยอมให้มีการตรวจเช็คร่างกาย กับกลุ่มของผู้เล่นสมาคมนักกีฬาออกก็ที่ไม่อนุญาตให้มีการตรวจเช็คร่างกายหรือไม่ แม้ว่าผลลัพธ์ต่าง ๆ ได้บ่งชี้ว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในส่วนแรงจูงใจภายในระหว่างสองกลุ่มดังกล่าว นักวิจัยได้แนะนำว่าการศึกษาวิจัยต่าง ๆ ในอนาคตควรจะพิจารณามโนคติที่ต่าง ๆ มากมาย และมีอิทธิพลต่าง ๆ ที่มีให้ซึ่งบางอย่างก็รวมถึงพลังงานของทีม ตารางการเล่นและการฝึกซ้อมจำนวนของเวลาที่ใช้เล่นวิธีการของคำสั่งเช่นเดียวกับโครงสร้างต่าง ๆ ทางจิตวิทยา เช่น ความคิดที่จะสะท้อนตนเอง การบรรลุนิติภาวะด้านการรับรู้ อายุ เรื่องราวต่าง ๆ ทางสังคม

งานวิจัยในประเทศ

สุริย์ พันธุ์รักษ์ (2541: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬากีฬาจักรยานเสือภูเขา การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬากีฬาจักรยานเสือภูเขา ประชากรเป็นนักกีฬาจักรยานเสือภูเขาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬากีฬาจักรยานเสือภูเขาที่จัดการแข่งขันขึ้นโดยสถาบันราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง จังหวัดราชบุรี โดยความร่วมมือของสมาคมจักรยานเพื่อสุขภาพ และสมาคมจักรยานสมัครเล่นแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ประจำปี พ.ศ. 2541 ซึ่งเป็นนักกีฬาระดับอายุไม่เกิน 18 ปี 165 คน ระดับอายุทั่วไป 238 คน รวมทั้งสิ้น 403 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ โดยวิธีการแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า

1. นักกีฬาจักรยานเสือภูเขา ทั้งหมดมีแรงจูงใจเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก 6 ด้านตามลำดับ คือ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านสุขภาพอนามัย ด้านความรัก ความถนัดและความสนใจด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง และด้านเกียรติยศชื่อเสียง

2. นักกีฬาจักรยานเสือภูเขาในระดับอายุไม่เกิน 18 ปี มีแรงจูงใจเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก 6 ด้านตามลำดับ คือ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านความรักและความถนัดและความสนใจด้านสุขภาพอนามัย ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านรายได้และผลประโยชน์ และด้านเกียรติยศชื่อเสียง

3. นักกีฬาจักรยานเสือภูเขาในระดับอายุทั่วไปมีแรงจูงใจเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก 6 ด้านตามลำดับ คือ ด้านความรัก ความถนัดและความสนใจ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านสุขภาพอนามัย ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง และด้านเกียรติยศชื่อเสียง

ประเชิญ รอดบ้านเกาะ (2543: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเล่นเซปักตะกร้อของนักกีฬาหญิง โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อการศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเล่นเซปักตะกร้อของนักกีฬาหญิง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักกีฬาเซปักตะกร้อหญิงที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเซปักตะกร้อที่จัดขึ้นโดยสมาคมเซปักตะกร้อไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ จำนวน 110 คน การกีฬาแห่งประเทศไทย จำนวน 50 คน กรมพลศึกษาจำนวน 60 คน และรายการอื่น ๆ ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล จำนวน 30 คน รวมทั้งหมด 250 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บ

ข้อมูล คือแบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้ทำการสร้างขึ้นเอง ผลการวิจัยพบว่า นักกีฬาเซปักตะกร้อหญิงมีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ ดังนี้

1. ด้านสุขภาพและอนามัย ตามความคิดเห็นของนักกีฬาเซปักตะกร้อหญิง โดยรวมมีค่าร้อยละ 65.2 อยู่ในระดับมากที่สุด และมีค่าร้อยละ 24.8 อยู่ในระดับมากด้านรายได้และผลประโยชน์ ตามความคิดเห็นของนักกีฬาเซปักตะกร้อหญิง โดยรวมมีค่าร้อยละ 24.8 อยู่ในระดับมากที่สุดและมีค่าร้อยละ 41.2 อยู่ในระดับมาก
2. ด้านความรักและความถนัดและความสนใจ ตามความคิดเห็นของนักกีฬาเซปักตะกร้อหญิงโดยรวมมีค่าร้อยละ 30.4 อยู่ในระดับมากที่สุด และมีค่าร้อยละ 32.8 อยู่ในระดับมาก
3. ด้านเกียรติยศชื่อเสียง ตามความคิดเห็นของนักกีฬาเซปักตะกร้อหญิง โดยรวมมีค่าร้อยละ 31.6 อยู่ในระดับมากที่สุด และมีค่าร้อยละ 48.2 อยู่ในระดับมาก

กนกวรรณ สารจันทร์ (2546: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่องแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซอฟท์บอลของนักกีฬาซอฟท์บอล ในการแข่งขันกีฬาซอฟท์บอลชิงชนะเลิศแห่งประเทศไทยประจำปี 2545 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาซอฟท์บอลชาย จำนวน 130 คน และนักกีฬาซอฟท์บอลหญิง จำนวน 104 คน รวม 234 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่สร้างขึ้นและนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์โดยวิธีการแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า

1. นักกีฬาซอฟท์บอลชาย มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซอฟท์บอล ระดับมากที่สุด 3 ด้านตามลำดับ คือ ความรักความถนัดและความสนใจ ด้านเกียรติยศชื่อเสียง และด้านรายได้และผลประโยชน์ มีแรงจูงใจในระดับมาก คือ ด้านสุขภาพอนามัย มีแรงจูงใจ ในระดับปานกลาง คือ ด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต
2. นักกีฬาซอฟท์บอลหญิง มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซอฟท์บอล ระดับมากที่สุด 2 ด้านตามลำดับ คือ ด้านสุขภาพอนามัย และด้านความรักความถนัดและความสนใจ มีแรงจูงใจในระดับปานกลาง 3 ด้าน คือ ด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต ด้านเกียรติยศชื่อเสียง และด้านรายได้และผลประโยชน์

ภานุพันธ์ คุ่มวงศ์ดี (2546: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬานักเรียน สำนักพัฒนาการกีฬาและนันทนาการ กระทรวงท่องเที่ยวและกีฬาประจำปี 2526 จำนวน 12 ทีม 216 คน โดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและเก็บข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์โดยวิธีหาค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติที และสถิติเอฟ ผลการศึกษาพบว่า

1. แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี มีแรงจูงใจภายในมากกว่าภายนอก มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 2.78 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.22
2. แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี ระหว่างตัวจริงกับตัวสำรอง ไม่แตกต่างกัน

3. แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี ระหว่างทีมที่มีเป้าหมายในการแข่งขันต่างกัน มีแรงจูงใจไม่แตกต่างกัน แต่แรงจูงใจในด้านความเชี่ยวชาญแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .25

4. แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี ระหว่างทีมที่มีจุดมุ่งหมายในการเล่นฟุตบอลต่างกัน มีแรงจูงใจไม่แตกต่างกัน แต่แรงจูงใจในด้านความเชี่ยวชาญแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ประยุทธ์ แก้วสุข. (2548: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง แรงจูงใจในการเลือกฝึกกีฬาตะกร้อของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 เขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์ ปีการศึกษา 2547 การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อทราบแรงจูงใจในการเลือกฝึกกีฬาตะกร้อของนักเรียนหญิงชั้นที่ 3 เขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์ ปีการศึกษา 2547 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียน ช่วงชั้นที่ 3 ที่เลือกฝึกกีฬาตะกร้อ จำนวน 234 คน ผลการศึกษาพบว่า

ด้านความรัก ความถนัด และความสนใจนักเรียนหญิงที่เลือกฝึกกีฬาตะกร้อมีแรงจูงใจอยู่ในระดับกลาง คิดเป็นร้อยละ 37.52 รองลงมาคือ ระดับน้อย ร้อยละ 20.98 ระดับมาก ร้อยละ 19.66 ระดับน้อยที่สุด ร้อยละ 14.79 และระดับมากที่สุด ร้อยละ 7.05

ด้านสุขภาพและอนามัยหญิงที่เลือกฝึกกีฬาตะกร้อมีแรงจูงใจอยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 39.37 รองลงมาคือ ระดับมากร้อยละ 18.75 ระดับน้อยร้อยละ 17.79 ระดับน้อยที่สุด ร้อยละ 14.58 และระดับมากที่สุด ร้อยละ 9.15

ด้านรายได้และผลประโยชน์ นักเรียนหญิงที่เลือกฝึกกีฬาตะกร้อมีแรงจูงใจอยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 41.24 รองลงมา คือระดับมาก ร้อยละ 19.87 ระดับน้อยร้อยละ 14.96 ระดับน้อยที่สุดร้อยละ 13.35 และระดับมากที่สุดร้อยละ 10.58

ด้านเกียรติยศชื่อเสียง นักเรียนหญิงที่เลือกฝึกกีฬาตะกร้อมีแรงจูงใจอยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 39.80 รองลงมา คือระดับปานกลาง ร้อยละ 21.12 ระดับน้อยร้อยละ 15.14 ระดับน้อยที่สุดร้อยละ 12.39 และระดับมากที่สุดร้อยละ 11.54

ด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต นักเรียนหญิงที่เลือกฝึกกีฬาตะกร้อมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 44.63 รองลงคือระดับน้อยร้อยละ 15.08 ระดับปานกลางร้อยละ 13.98 ระดับน้อยที่สุดร้อยละ 13.49 และระดับมากที่สุดร้อยละ 12.82

เพ็ญพรรณ มุลมมงคล (2548: บทคัดย่อ) ได้วิจัยเกี่ยวกับเรื่อง แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬายกน้ำหนักของนักกีฬาโรงเรียนกีฬา ปีการศึกษา 2547 โดยมีจุดมุ่งหมาย เพื่อทราบและเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬายกน้ำหนักของนักกีฬาโรงเรียนกีฬา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาเพศชายและเพศหญิง ของโรงเรียนกีฬาที่เปิดสอนกีฬายกน้ำหนัก จำนวน 200 คน เป็นชาย 95 คน และหญิง 105 คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและนำข้อมูลที่ได้นำวิเคราะห์ ข้อมูลโดยการหาค่าความถี่ หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานผลการวิจัยพบว่า

1. นักกีฬาชายและนักกีฬาหญิง มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬายกน้ำหนัก อยู่ในระดับมากที่สุด 2 ด้านตามลำดับ คือ ด้านความรักและความถนัดและความสนใจ และด้านโอกาสที่ได้รับ ความก้าวหน้าในอนาคต นอกจากนั้นเป็นแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก 5 ด้านตามลำดับคือ ด้านเกียรติยศ และชื่อเสียง ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านรายได้และผลประโยชน์ และด้านสุขภาพและอนามัย

2. นักกีฬาชาย มีแรงจูงใจเฉลี่ยในการเลือกเล่นกีฬายกน้ำหนัก อยู่ในระดับมากที่สุด 3 ด้านตามลำดับ คือ ด้านความรักและความถนัดและความสนใจ และด้านโอกาสที่ได้รับความก้าวหน้าในอนาคต ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองนอกจากนั้นเป็นแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก 4 ด้านตามลำดับคือ ด้านเกียรติยศและชื่อเสียง ด้านสุขภาพและอนามัย ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านรายได้และผลประโยชน์

3. นักกีฬาหญิง มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมากเท่ากันทั้ง 7 ด้าน ตามลำดับคือ ด้านโอกาสที่ได้รับความก้าวหน้าในอนาคต ด้านความรักความถนัดและความสนใจ เกียรติยศและชื่อเสียงด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านสุขภาพและอนามัย ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านรายได้และผลประโยชน์

4. เมื่อเปรียบเทียบนักกีฬาทั้งเพศชายและเพศหญิงพบว่า มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬายกน้ำหนักเมื่อพิจารณาโดยรวมพบว่าไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาในแต่ละด้านพบว่า ด้านความรักความถนัดและความสนใจ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

พีรลัทธ์ เกตุวัฒนา (2549: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬา แอนด์บอลของนักกีฬาในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 22 การวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬา แอนด์บอลของนักกีฬา ในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 22 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 22 จำนวน 196 คน เป็นนักกีฬาชาย 98 คน และนักกีฬาหญิง 98 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์โดยวิธีการแจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ และหาค่าเฉลี่ย ผลการวิจัยพบว่า

1. นักกีฬาแอนด์บอลมีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาแอนด์บอล ด้านสุขภาพอนามัย ด้านเกียรติยศชื่อเสียง และด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง โดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.32 3.90 และ 3.80 ตามลำดับ สำหรับด้านความรัก ความถนัด และความสนใจ และด้านความก้าวหน้าในอนาคต มีแรงจูงใจอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.63 และ 3.41

2. นักกีฬาแอนด์บอลชายมีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาแอนด์บอล ด้านสุขภาพอนามัย ด้านเกียรติยศชื่อเสียง ด้านความรัก ความถนัด และความสนใจ ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง และด้านความก้าวหน้าในอนาคต อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.40, 4.18, 3.83, 3.81 และ 3.67 ตามลำดับ

3. นักกีฬาแฮนด์บอลหญิงมีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาแฮนด์บอล ด้านสุขภาพอนามัย และด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.24 และ 3.71 สำหรับด้านเกียรติยศ ชื่อเสียง ด้านความรัก ความถนัด และความสนใจ และด้านความก้าวหน้าในอนาคต มีแรงจูงใจอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.63, 3.39 และ 3.19 ตามลำดับ

ณกร มีคำ (2549: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาวูตว๊ว น้ำ รุนอายุไม่เกิน 16 ปี สังกัดสโมสรในกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2549 การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาวูตว๊ว น้ำ รุนอายุไม่เกิน 16 ปี สังกัดสโมสรในกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2549 ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ นักวูตว๊ว น้ำ สังกัดสโมสรต่าง ๆ จำนวน 38 สโมสร ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 190 คน เป็นนักวูตว๊ว น้ำชาย 124 คน เป็นนักวูตว๊ว น้ำหญิง 66 คน จากวิธีการสุ่มแบบง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์โดยวิธีการแจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละและหาค่าเฉลี่ย (X) ผลการวิจัยพบว่า

1. นักวูตว๊ว น้ำ รุนอายุไม่เกิน 16 ปี มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาวูตว๊ว น้ำ ด้านความรัก ความถนัด และความสนใจ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านสุขภาพ ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านเกียรติยศชื่อเสียงและความก้าวหน้าในอนาคตคิดเป็นร้อยละ 72.3 86.1, 90.2, 8.00 และ 82.2 ตามลำดับโดยมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก

2. นักวูตว๊ว น้ำ รุนอายุไม่เกิน 16 ปี เพศชาย มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาวูตว๊ว น้ำ ด้านความรัก ความถนัด และความสนใจ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้องด้านสุขภาพ ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านเกียรติยศชื่อเสียง และความก้าวหน้าในอนาคต คิดเป็นร้อยละ 90.9, 89.1, 92.8, 84.8 และ 84.9 ตามลำดับ โดยมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก

3. นักวูตว๊ว น้ำ รุนอายุไม่เกิน 16 ปี เพศหญิง ด้านความรัก ความถนัด และความสนใจด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านสุขภาพ ด้านรายได้และผลประโยชน์ด้านเกียรติยศชื่อเสียง และความก้าวหน้าในอนาคต คิดเป็นร้อยละ 90.6, 80.9, 85.2, 71.2 และ 77.3 ตามลำดับ โดยมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก

จิตรัตดา รัตนวิวัฒน์. (2550: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬามวยปล้ำ ของนักกีฬามวยปล้ำในประเทศไทย การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษา และเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬา ของนักกีฬามวยปล้ำในประเทศไทย กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักกีฬามวยปล้ำในประเทศไทย รวมทั้งสิ้น 242 คน ชายจำนวน 142 คน หญิงจำนวน 100 คน เลือกกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีสุ่มอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.91 แบบสอบถามดังกล่าวประกอบด้วยแรงด้านต่าง ๆ 4 ด้าน คือ (1) ด้านความรัก ความถนัดและความสนใจ (2) ด้านสุขภาพและพลานามัย (3) ด้านรายได้และผลประโยชน์ (4) ด้านเกียรติยศชื่อเสียงและความก้าวหน้า การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบค่าที (t-test) วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way ANOVA) และทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธีของเชฟเฟ (Scheffe) ผลการศึกษาพบว่า

1. แรงจูงใจในภาพรวมของการเลือกเล่นกีฬามวยปล้ำ ของนักกีฬามวยปล้ำในประเทศไทย ด้านความรักความถนัดและความสนใจ ด้านสุขภาพและพละนามัย ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านเกียรติยศชื่อเสียงและความก้าวหน้า มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก

2. แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬามวยปล้ำของนักกีฬามวยปล้ำในประเทศไทย แยกตามตัวแปรเพศ และอายุ ปรากฏผลดังนี้

2.1 แยกตามเพศ พบว่า แรงจูงใจด้านความรักความถนัดและความสนใจ, ด้านสุขภาพและพละนามัย, ด้านรายได้และผลประโยชน์, และด้านเกียรติยศชื่อเสียงและความก้าวหน้า เพศชายมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.00, 4.22, 3.90 และ 4.05 ตามลำดับ และเพศหญิงมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.81, 4.19, 3.80 และ 3.99 ตามลำดับ

2.2 แยกตามระดับอายุ พบว่า แรงจูงใจด้านความรักความถนัดและความสนใจ, ด้านสุขภาพและพละนามัย, ด้านรายได้และผลประโยชน์, และด้านเกียรติยศชื่อเสียงและความก้าวหน้า อายุต่ำกว่า 12 ปี ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.90, 3.89, และ 4.06 ตามลำดับ และอายุ 12-18 ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.91, 4.20, 3.86 และ 4.02 ตามลำดับ และอายุสูงกว่า 18 ปีขึ้นไป มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.96, 4.20, 3.83 และ 4.01 ตามลำดับ

3. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของแรงจูงใจในภาพรวมของการเลือกเล่นกีฬามวยปล้ำของนักกีฬามวยปล้ำในประเทศไทย

3.1 เปรียบเทียบระหว่างเพศ นักกีฬามวยปล้ำที่มีเพศต่างกันมีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬามวยปล้ำไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นักกีฬาที่มีเพศต่างกัน มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬามวยปล้ำ ด้านความรัก ความถนัดและความสนใจแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.2 เปรียบเทียบระหว่างอายุ นักกีฬามวยปล้ำที่มีระดับอายุต่างกัน มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬามวยปล้ำไม่แตกต่างกัน

อังคณา บุญเสมอ (2550: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แรงจูงใจในการเลือกเล่นฟุตบอลของนักกีฬาหญิง ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 34 การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเล่นฟุตบอลของนักกีฬาหญิงในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 34 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักกีฬาฟุตบอลหญิงที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 34 จำนวน 198 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่น .94 นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ โดยการแจกแจงความถี่ และค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า

1. แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาหญิงในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 34 ด้านความรักความถนัด และความสนใจ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านสุขภาพพละนามัย ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านเกียรติยศชื่อเสียง และด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต โดยรวมอยู่ในระดับดีมาก คิดเป็นร้อยละ 39.62, 47.35, 41.41 48.42, 47.51, 39.98 และ 36.87 ตามลำดับ

2. แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาหญิงในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 34 ที่มีช่วงประสบการณ์ในการเลือกเล่นกีฬาฟุตบอล ต่ำกว่า 5 ปี ด้านความรัก ความถนัด และความสนใจ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้องและด้านสุขภาพ อนามัย อยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 41.13, 47.74, 39.01 และ 50.83 ตามลำดับ และด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านเกียรติยศชื่อเสียง และด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต อยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 40.43, 39.01 และ 38.15 ตามลำดับ

3. แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาหญิงในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 34 ที่มีช่วงประสบการณ์ในการเลือกเล่นกีฬาฟุตบอล ตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไปด้านความ ถนัด และความสนใจ และด้านสุขภาพอนามัย อยู่ในระดับมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 44.34 และ 45.51 ตามลำดับ และด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านเกียรติยศชื่อเสียง และด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต อยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 47.00, 43.59, 47.31, 41.34 และ 40.25 ตามลำดับ

ชาญยุทธ รัตนมงคล (2552: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬา บาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอลในการ แข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยในครั้งนี้เป็นนักกีฬาบาสเกตบอลที่เข้าร่วมการ แข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 รวมทั้งสิ้นจำนวน 200 คน เป็นชายจำนวน 100 คน เป็นหญิงจำนวน 100 คน เลือกกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .95 วิเคราะห์ข้อมูลโดยหา ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยใช้สถิติการทดสอบค่าที และการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทาง เดียว

ผลการศึกษาพบว่า

1. แรงจูงใจโดยรวม ของการเลือกเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอลในการ แข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ด้านความรัก ความสนใจ และความถนัด ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตอ ตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านรายได้และผลประโยชน์ที่ได้รับ ด้านเกียรติยศชื่อเสียงมีแรงจูงใจอยู่ใน ระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.00 (S.D. = 0.49)

2. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬา บาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37

2.1 เปรียบเทียบระหว่างเพศ นักกีฬาบาสเกตบอลที่มีเพศต่างกัน มีแรงจูงใจในการ เลือกเล่นกีฬาบาสเกตบอลไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นักกีฬาที่มีเพศต่างกันมี แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาบาสเกตบอล ด้านความรัก ความสนใจ และความถนัด แตกต่างกันอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2 เมื่อเปรียบเทียบระหว่างตัวแทนภาค นักกีฬาบาสเกตบอลตัวแทนแต่ละภาค มี แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาบาสเกตบอล ไม่แตกต่างกัน

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทำให้ผู้วิจัยทราบถึงแรงจูงใจในการเล่นกีฬาในแต่ละชนิด แรงจูงใจเป็นสิ่งสำคัญในการฝึกนักกีฬาให้ประสบความสำเร็จ ซึ่งสิ่งที่เป็นแรงจูงใจมีความแตกต่างกันในหลายๆ ด้าน และจุดประสงค์ที่ต้องการจากการเล่นกีฬาในแต่ละชนิดก็มีความแตกต่างกันไป แรงจูงใจสามารถช่วยให้บุคคลได้รับการพัฒนา และเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทิศทางที่พึงประสงค์ สามารถเข้าใจตนเอง ปรับปรุงตนเอง ตระหนักและยอมรับความสามารถที่มีอยู่ของตัวเอง การกระตุ้นจากครอบครัว การได้รับการสนับสนุนจากสังคม จะมีส่วนทำให้เกิดแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเล่นกีฬานั้น ๆ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการศึกษาเชิงสำรวจ เรื่อง แรงจูงใจในการเล่นกีฬาสเกตบอลของนักกีฬาสเกตบอล ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 ซึ่งมีขั้นตอนการดำเนินงานวิจัยดังนี้

1. กำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย
2. การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักกีฬาสเกตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 จำนวน 480 คน แบ่งเป็นนักกีฬาชายจำนวน 288 คน และนักกีฬาหญิงจำนวน 192 คน

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ เป็นนักกีฬาสเกตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 จากการประมาณขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางสำเร็จรูปของเครจซี่ และมอร์แกน (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2543: 303; อ้างอิงจาก Krejcie & Morgan. n.d.) ที่ประชากร 480 คน ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 214 คน แต่ในการวิจัยนี้ผู้วิจัยใช้กลุ่มตัวอย่าง 240 คน เป็นนักกีฬาชาย 144 คน และเป็นนักกีฬาหญิง 96 คน โดยการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นอย่างเป็นสัดส่วน (Proportional Stratified Random Sampling) ดังตาราง 1

ตาราง 1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ทีม	รายชื่อทีม	ประชากร		กลุ่มตัวอย่าง	
		ชาย	หญิง	ชาย	หญิง
1	สถาบันการพลศึกษา	12	12	6	6
2	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	12	12	6	6
3	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	12	12	6	6
4	มหาวิทยาลัยขอนแก่น	12	-	6	-
5	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	12	12	6	6
6	มหาวิทยาลัยรามคำแหง	12	-	6	-
7	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	12	12	6	6
8	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	-	12	-	6
9	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	-	12	-	6
10	มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง	-	12	-	6
11	มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี	12	-	6	-
12	มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี	12	-	6	-
13	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์	12	-	6	-
14	มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี	12	12	6	6
15	มหาวิทยาลัยหาดใหญ่	12	-	6	-
16	มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี	12	-	6	-
17	เทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย	-	12	-	6
18	มหาวิทยาลัยสยาม	12	-	6	-
19	มหาวิทยาลัยกรุงเทพ	12	12	6	6
20	มหาวิทยาลัยแม่โจ้	12	-	6	-
21	มหาวิทยาลัยรัตนบัณฑิต	12	12	6	6
22	มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย	12	-	6	-
23	มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม	12	-	6	-
24	มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ	12	12	6	6
25	มหาวิทยาลัยรังสิต	12	12	6	6
26	มหาวิทยาลัยเกริก	12	-	6	-
27	มหาวิทยาลัยศรีปทุม	12	12	6	6
28	มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต	12	12	6	6
รวม		288	192	144	96
รวมทั้งสิ้น		480		240	

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอล ของนักกีฬาบาสเกตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยศึกษาจากงานวิจัยผู้เชี่ยวชาญและงานเอกสารตำราต่าง ๆ แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบตรวจคำตอบ (Checklist) และเติมคำ (Open-Ended)

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอล ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 แบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) แบ่งออกเป็น 4 ด้าน

- 2.1 ด้านความรัก ความสนใจ และความถนัด
- 2.2 ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง
- 2.3 ด้านประโยชน์และโอกาสที่ได้รับ
- 2.4 ด้านเกียรติยศชื่อเสียง

มีลักษณะเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด ระดับแรงจูงใจของนักกีฬาบาสเกตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 กำหนดเกณฑ์การแปลความหมาย ของค่าเฉลี่ย ดังนี้

มากที่สุด	5
มาก	4
ปานกลาง	3
น้อย	2
น้อยที่สุด	1

ระดับแรงจูงใจของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 จากค่าคะแนนมาแปลความหมายเป็นค่าเฉลี่ยรายข้อและด้าน โดยแปลความหมายเปรียบเทียบกับเกณฑ์ (ประคอง กรรณสูตร. 2538: 38) ดังนี้

4.50 – 5.00	หมายถึง	มากที่สุด
3.50 – 4.49	หมายถึง	มาก
2.50 – 3.49	หมายถึง	ปานกลาง
1.50 – 2.49	หมายถึง	น้อย
1.00 – 1.49	หมายถึง	น้อยที่สุด

ตอนที่ 3 แรงจูงใจอื่น ๆ มีลักษณะเป็นแบบสอบถามปลายเปิด (Open - Ended)

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

การวิจัยในครั้งนี้ ใช้แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นเครื่องมือสำหรับเก็บรวบรวมข้อมูลโดยมีขั้นตอนในการสร้างดังนี้

1. ศึกษาค้นคว้าตำรา เอกสารและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อรวบรวมข้อมูลและรายละเอียดต่าง ๆ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างเครื่องมือ
2. ศึกษาหาข้อมูลเบื้องต้นจากการพูดคุยกับนักกีฬาที่เล่นบาสเกตบอลและผู้ฝึกสอน
3. นำข้อมูลจากการศึกษามาวิเคราะห์ตามทฤษฎีแรงจูงใจ จากนั้นนำมาสร้าง

แบบทดสอบ

4. นำแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปให้ประธานและกรรมการผู้ควบคุมปริญาานิพนธ์พิจารณาตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไข
5. นำแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน (ภาคผนวก ข) ตรวจสอบหาความเที่ยงตรงตามโครงสร้างและเนื้อหา
6. นำแบบสอบถามมาปรับปรุง สร้างมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) โดยกำหนดค่าของแรงจูงใจตามเกณฑ์ดังนี้ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด
7. นำแบบสอบถามที่ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ และแก้ไขปรับปรุงแล้วให้คณะกรรมการควบคุมปริญาานิพนธ์พิจารณา
8. นำแบบสอบถามที่ได้รับการปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญไปทดลองใช้ (Try Out) กับผู้สนใจเล่นบาสเกตบอล จำนวน 30 คน ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .95
9. นำแบบสอบถามที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง

วิธีการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. ติดต่อขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อขอความร่วมมือจากผู้ฝึกสอนกีฬามหาวิทยาลัยที่ส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 เป็นกลุ่มตัวอย่างในครั้งนี้ เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล
2. นำแบบสอบถามไปสอบถามนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 ในวันที่ 10 – 19 มกราคม 2556 ณ สถาบันพลศึกษา วิทยาเขตจังหวัดชลบุรี โดยผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง
3. รวบรวมแบบสอบถามที่ได้รับคืนมาตรวจสอบความสมบูรณ์ถูกต้อง เพื่อนำไปทำการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

การจัดกระทำข้อมูล

1. นำผลที่ได้จากแบบสอบถามตอนที่ 1 ซึ่งเป็นข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม มาแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ แล้วนำเสนอเป็นตารางประกอบความเรียง
2. นำผลที่ได้จากแบบสอบถามตอนที่ 2 แบบสอบถามที่วัดแรงจูงใจในการเล่น บาสเกตบอลทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านความรัก ความสนใจ และความถนัด ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง และบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านประโยชน์และโอกาสที่ได้รับ และด้านเกียรติยศชื่อเสียงมาหาค่าเฉลี่ยส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐาน และนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง
3. เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬา ในการแข่งขัน ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 ระหว่างนักกีฬายากับนักกีฬาหญิง โดย ทดสอบค่าที (t-test Independent) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1 กำหนดความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05
4. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยแรงจูงใจของนักกีฬาบาสเกตบอลในการ เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 ระหว่างประสบการณ์ในการเล่นกีฬา บาสเกตบอล โดยทดสอบค่าที (t-test Independent) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 2 กำหนดความมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
5. นำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามตอนที่ 3 นำมาเรียงแล้วนำเสนอเป็นรูปความเรียง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่างๆ แทนความหมายดังต่อไปนี้

n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
f	แทน	จำนวนความถี่
%	แทน	ร้อยละ
$\bar{x}$	แทน	ค่าเฉลี่ย (Mean)
S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์การแจกแจงแบบที (t-distribution)
p	แทน	ความน่าจะเป็น (Probability)
*	แทน	นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การวิเคราะห์ข้อมูล

ได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นขั้นตอนตามลำดับ ดังนี้

- นำผลที่ได้จากแบบสอบถามสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม มาแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง
- นำผลที่ได้จากแบบสอบถามแรงจูงใจในการเล่นกีฬาสเกตบอลของนักกีฬา ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 ทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านความรัก ความสนใจ และความถนัด ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านประโยชน์และโอกาสที่ได้รับ และด้านเกียรติยศชื่อเสียง มาวิเคราะห์แต่ละด้าน โดยการหาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และนำมาแปลความหมายเป็นระดับแรงจูงใจ แล้วนำเสนอในรูปตารางและความเรียง
- เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นกีฬาสเกตบอลของนักกีฬา ในการแข่งขัน ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 ระหว่างนักกีฬาชายกับนักกีฬาหญิง โดยทดสอบค่าที (t-test Independent) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1
- เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยแรงจูงใจของนักกีฬาสเกตบอลในการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 ระหว่างประสบการณ์ในการเล่นกีฬาสเกตบอล โดยทดสอบค่าที (t-test Independent) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 2
- นำผลข้อมูลแบบสอบถามข้อเสนอแนะอื่น จากแบบสอบถามปลายเปิด โดยการสังเคราะห์จัดหมวดหมู่ และลำดับของคำตอบ จัดข้อมูลที่มีความซับซ้อนกันออก เรียบเรียงภาษาให้ถูกต้องแต่คงความหมายเดิมมาสรุปนำเสนอในรูปแบบความเรียง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม มาแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

ตาราง 2 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม (n = 240)

รายการ	f	%
1. เพศ		
ชาย	144	60.00
หญิง	96	40.00
2. ประสบการณ์ในการเล่นกีฬาสเกตบอล		
ประสบการณ์น้อย (น้อยกว่า 8 ปี)	129	53.80
ประสบการณ์มาก (ตั้งแต่ 8 ปี ขึ้นไป)	111	46.20
รวม	240	100.00

จากตาราง 2 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างมีจำนวนทั้งหมด 240 คน เป็นนักกีฬาสเกตบอลชาย จำนวน 144 คน นักกีฬาสเกตบอลหญิง 96 คน เมื่อจำแนกตามประสบการณ์พบว่านักกีฬาที่มีประสบการณ์น้อย จำนวน 129 คน คิดเป็นร้อยละ 53.80 และนักกีฬาที่มีประสบการณ์มาก จำนวน 111 คน คิดเป็นร้อยละ 46.20

ตอนที่ 2 แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอล ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 มาวิเคราะห์แต่ละด้าน โดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และนำมาแปลความหมายเป็นระดับของแรงจูงใจ แล้วนำเสนอในรูปตารางและความเรียง

ตาราง 3 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอล ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 ด้านความรัก ความสนใจ และความถนัด (n = 240)

รายการ	แรงจูงใจ		ระดับ
	$\bar{x}$	S.D.	
1. มีความรัก และสนใจกีฬาบาสเกตบอล	4.47	0.68	มาก
2. มีความถนัดและสามารถเล่นกีฬาบาสเกตบอลได้ดีกว่ากีฬาชนิดอื่น ๆ	4.30	0.68	มาก
3. มีความชื่นชอบการเล่นกีฬาประเภททีม	4.11	0.70	มาก
4. มีความถนัดในกีฬาประเภทที่ต้องมีการเคลื่อนที่อย่างรวดเร็ว	3.83	0.76	มาก
5. มีความถนัดในกีฬาประเภทที่ใช้มือควบคุมอุปกรณ์กีฬา	3.90	0.75	มาก
6. มีความสนใจทักษะการเล่นบาสเกตบอลแบบพลิกแพลง	4.00	0.71	มาก
7. มีความชื่นชอบกีฬาที่ต้องชิงไหวชิงพริบกับคู่แข่งตลอดเวลา	4.15	0.71	มาก
8. ต้องการพัฒนาการเล่นให้มีทักษะและความสามารถที่สูงขึ้น	4.35	0.67	มาก
9. มีความชอบในการทำคะแนนได้จากการยิงประตูลงห่วง	4.15	0.83	มาก
10. มีความชอบในรูปแบบการเล่นตามตำแหน่งของกีฬาบาสเกตบอล	4.17	0.68	มาก
รวม	4.14	0.45	มาก

จากตาราง 3 แสดงว่า แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอล ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 ด้านความรัก ความสนใจ และความถนัด โดยรวมมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.14 (S.D. = 0.45) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ทุกข้อมีแรงจูงใจในระดับมาก

ตาราง 4 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอล ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง (n = 240)

รายการ	แรงจูงใจ		ระดับ
	$\bar{x}$	S.D.	
1. มีความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองว่าจะประสบความสำเร็จในการเล่นกีฬาบาสเกตบอล	3.86	0.76	มาก
2. มีความคิดว่าการเป็นนักกีฬาบาสเกตบอลทำให้เกิดความภาคภูมิใจ	4.11	0.68	มาก
3. มีความคิดว่าการกีฬาบาสเกตบอลเป็นกีฬาที่ทำทลายความสามารถ	4.25	0.67	มาก
4. มีความคิดว่าการกีฬาบาสเกตบอลทำให้ตนเองได้แสดงออกถึงความสามารถอย่างเต็มที่	4.14	0.69	มาก
5. มีความเชื่อว่ากีฬาบาสเกตบอลมีส่วนช่วยในการพัฒนาบุคลิกภาพของตนเองได้	4.25	0.67	มาก
6. มีความคิดว่าการกีฬาบาสเกตบอลช่วยพัฒนาความสามารถเชิงกีฬาของตนให้สูงขึ้นได้	4.22	0.70	มาก
7. ครอบครัวและบุคคลใกล้ชิดให้การสนับสนุนในการเล่นและเป็นนักกีฬาบาสเกตบอล	4.09	0.84	มาก
8. เชื่อว่าการกีฬาบาสเกตบอลสามารถเพิ่มพูนความแข็งแรงและเสริมสร้างความอดทนให้เพิ่มขึ้นได้	4.32	0.67	มาก
9. ผู้มีประสบการณ์ในกีฬาบาสเกตบอลแนะนำและชักชวนให้เล่นกีฬาบาสเกตบอล	4.13	0.75	มาก
10. มีเพื่อนที่เล่นบาสเกตบอลชักชวนให้เล่นบาสเกตบอล เพราะมีทักษะในการเล่นเป็นอย่างดี	3.95	0.86	มาก
รวม	4.13	0.47	มาก

จากตาราง 4 แสดงว่า แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอล ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง โดยรวม มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.13 (S.D. = 0.47) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ทุกข้อมีแรงจูงใจในระดับมาก

ตาราง 5 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอล ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 ด้านประโยชน์และโอกาสที่ได้รับ (n = 240)

รายการ	แรงจูงใจ		ระดับ
	$\bar{x}$	S.D.	
1. มีโอกาสที่จะเข้าศึกษาในระดับที่สูงขึ้นด้วยระบบโควตานักกีฬา	4.01	0.99	มาก
2. มีโอกาสได้รับทุนการศึกษาระหว่างเรียน	4.01	0.94	มาก
3. มีโอกาสที่จะได้รับชุดแข่งขันและอุปกรณ์กีฬาจากผู้สนับสนุน	4.07	0.86	มาก
4. มีโอกาสเดินทางไปยังสถานที่ต่าง ๆ ทั้งในประเทศและต่างประเทศ	3.79	1.11	มาก
5. มีโอกาสได้รับเงินรางวัล	3.79	0.97	มาก
6. มีโอกาสสังกัดทีมที่มีชื่อเสียงในประเทศรวมถึงรายได้ที่เพิ่มขึ้น	3.67	1.03	มาก
7. มีโอกาสได้รับการบรรจุเข้าทำงานทั้งภาครัฐและเอกชน	3.55	1.04	มาก
8. มีโอกาสได้รับสิ่งตอบแทนจากผลสำเร็จในการแข่งขัน	3.75	0.92	มาก
9. มีโอกาสได้แสวงหาความรู้ใหม่และได้รับประสบการณ์ในเชิงกีฬาบาสเกตบอล	4.00	0.79	มาก
10. มีโอกาสประกอบอาชีพในฐานะเป็นผู้ฝึกสอนในสถานศึกษาหรือสโมสร ต่าง ๆ ได้	3.68	1.05	มาก
รวม	3.83	0.75	มาก

จากตาราง 5 แสดงว่า แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอล ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 ด้านประโยชน์และโอกาสที่ได้รับ โดยรวม มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.83 (S.D. = 0.75) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ทุกข้อมีแรงจูงใจในระดับมาก

ตาราง 6 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอล ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 ด้านเกียรตินิยมชื่อเสียง (n = 240)

รายการ	แรงจูงใจ		ระดับ
	$\bar{x}$	S.D.	
1. การเป็นนักกีฬามหาวิทยาลัยที่ประสบความสำเร็จทำให้มีชื่อเสียง	3.87	0.84	มาก
2. การเป็นนักกีฬามหาวิทยาลัยสามารถสร้างชื่อเสียงแก่ตนเอง	3.83	0.82	มาก
3. การเป็นนักกีฬามหาวิทยาลัยสามารถสร้างชื่อเสียงให้กับท้องถิ่นและจังหวัดของตนเองได้	3.88	0.85	มาก
4. การเป็นนักกีฬามหาวิทยาลัยได้รับการชื่นชมและยกย่องจากบุคคลทั่วไป	3.85	0.84	มาก
5. การเป็นนักกีฬามหาวิทยาลัยสามารถสร้างชื่อเสียงให้แก่ประเทศชาติได้ต่อไป	3.80	0.87	มาก
6. การเป็นนักกีฬามหาวิทยาลัยสามารถสร้างชื่อเสียงให้แก่มหาวิทยาลัยได้	3.98	0.79	มาก
7. ทำให้ครอบครัวและบุคคลใกล้ชิดได้รับชื่อเสียงเช่นเดียวกับตนเอง	3.90	0.83	มาก
8. ทำให้บุคคลยอมรับและเป็นที่รู้จักในสังคม	3.91	0.82	มาก
9. การเป็นนักกีฬามหาวิทยาลัยได้รับการยกย่องจากมหาวิทยาลัยให้เป็นนักกีฬาตัวอย่างที่ดี	3.87	0.83	มาก
10. เป็นผู้หนึ่งที่มีชื่อเสียงในวงการกีฬาบาสเกตบอล	3.65	1.05	มาก
รวม	3.85	0.68	มาก

จากตาราง 6 แสดงว่า แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอล ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 ด้านเกียรตินิยมชื่อเสียง โดยรวม มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.85 (S.D. = 0.68) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ทุกข้อมีแรงจูงใจในระดับมาก

ตาราง 7 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอล ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 (n = 240)

รายการ	แรงจูงใจ		ระดับ
	$\bar{x}$	S.D.	
1. ด้านความรัก ความสนใจ และความถนัด	4.14	0.45	มาก
2. ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง	4.13	0.47	มาก
3. ด้านประโยชน์และโอกาสที่ได้รับ	3.83	0.75	มาก
4. ด้านเกียรติยศชื่อเสียง	3.85	0.68	มาก
รวม	3.99	0.47	มาก

จากตาราง 7 แสดงว่า แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอล ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 โดยรวม มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.99 (S.D. = 0.47)

ตอนที่ 3 แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอลชาย ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 มาวิเคราะห์แต่ละด้าน โดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และนำมาแปลความหมายเป็นระดับของแรงจูงใจ แล้วนำเสนอในรูปตารางและความเรียง

ตาราง 8 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอลชาย ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 ด้านความรัก ความสนใจและความถนัด (n = 144)

รายการ	แรงจูงใจ		ระดับ
	$\bar{x}$	S.D.	
1. มีความรัก และสนใจกีฬาบาสเกตบอล	4.54	0.68	มาก
2. มีความถนัดและสามารถเล่นกีฬาบาสเกตบอลได้ดีกว่ากีฬานิดอื่น ๆ	4.33	0.63	มาก
3. มีความชื่นชอบการเล่นกีฬาประเภททีม	4.19	0.63	มาก
4. มีความถนัดในกีฬาประเภทที่ต้องมีการเคลื่อนที่อย่างรวดเร็ว	3.90	0.76	มาก
5. มีความถนัดในกีฬาประเภทที่ใช้มือควบคุมอุปกรณ์กีฬา	3.91	0.76	มาก
6. มีความสนใจทักษะการเล่นบาสเกตบอลแบบพลิกแพลง	4.02	0.70	มาก
7. มีความชื่นชอบกีฬาที่ต้องชิงไหวชิงพริบกับคู่แข่งตลอดเวลา	4.21	0.67	มาก
8. ต้องการพัฒนาการเล่นให้มีทักษะและความสามารถที่สูงขึ้น	4.42	0.66	มาก
9. มีความชอบในการทำคะแนนได้จากการยิงประตูลงห่วง	4.10	0.86	มาก
10. มีความชอบในรูปแบบการเล่นตามตำแหน่งของกีฬาบาสเกตบอล	4.20	0.66	มาก
รวม	4.18	0.44	มาก

จากตาราง 8 แสดงว่า แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอลชาย ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 ด้านความรัก ความสนใจ และความถนัด โดยรวม มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.18 (S.D. = 0.44) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าทุกข้อมีแรงจูงใจในระดับมาก

ตาราง 9 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอลชาย ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง (n = 144)

รายการ	แรงจูงใจ		ระดับ
	$\bar{x}$	S.D.	
1. มีความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองว่าจะประสบความสำเร็จในการเล่นกีฬาบาสเกตบอล	3.86	0.73	มาก
2. มีความคิดว่าการเป็นนักกีฬาบาสเกตบอลทำให้เกิดความภาคภูมิใจ	4.09	0.67	มาก
3. มีความคิดว่าการกีฬาบาสเกตบอลเป็นกีฬาที่ทำนายความสามารถ	4.24	0.67	มาก
4. มีความคิดว่าการกีฬาบาสเกตบอลทำให้ตนเองได้แสดงออกถึงความสามารถอย่างเต็มที่	4.10	0.70	มาก
5. มีความเชื่อว่ากีฬาบาสเกตบอลมีส่วนช่วยในการพัฒนาบุคลิกภาพของตนเองได้	4.24	0.63	มาก
6. มีความคิดว่าการกีฬาบาสเกตบอลช่วยพัฒนาความสามารถเชิงกีฬาของตนเองให้สูงขึ้นได้	4.21	0.70	มาก
7. ครอบครัวและบุคคลใกล้ชิดให้การสนับสนุนในการเล่นและเป็นนักกีฬาบาสเกตบอล	4.01	0.86	มาก
8. เชื่อว่าการกีฬาบาสเกตบอลสามารถเพิ่มพูนความแข็งแรงและเสริมสร้างความอดทนให้เพิ่มขึ้นได้	4.29	0.64	มาก
9. ผู้มีประสบการณ์ในกีฬาบาสเกตบอลแนะนำและชักชวนให้เล่นกีฬาบาสเกตบอล	4.13	0.76	มาก
10. มีเพื่อนที่เล่นบาสเกตบอลชักชวนให้เล่นบาสเกตบอล เพราะมีทักษะในการเล่นเป็นอย่างดี	3.97	0.88	มาก
รวม	4.11	0.44	มาก

จากตาราง 9 แสดงว่า แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอลชาย ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง โดยรวม มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.11 (S.D. = 0.44) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ทุกข้อมีแรงจูงใจในระดับมาก

ตาราง 10 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอลชาย ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 ด้านประโยชน์และโอกาสที่ได้รับ (n = 144)

รายการ	แรงจูงใจ		ระดับ
	$\bar{x}$	S.D.	
1. มีโอกาสที่จะเข้าศึกษาในระดับที่สูงขึ้นด้วยระบบโควตานักกีฬา	3.97	0.99	มาก
2. มีโอกาสได้รับทุนการศึกษาระหว่างเรียน	4.01	0.92	มาก
3. มีโอกาสที่จะได้รับชุดแข่งขันและอุปกรณ์กีฬาจากผู้สนับสนุน	4.05	0.82	มาก
4. มีโอกาสเดินทางไปยังสถานที่ต่าง ๆ ทั้งในประเทศและต่างประเทศ	3.78	1.10	มาก
5. มีโอกาสได้รับเงินรางวัล	3.77	0.98	มาก
6. มีโอกาสสังกัดทีมที่มีชื่อเสียงในประเทศรวมถึงรายได้ที่เพิ่มขึ้น	3.72	1.03	มาก
7. มีโอกาสได้รับการบรรจุเข้าทำงานทั้งภาครัฐและเอกชน	3.60	1.03	มาก
8. มีโอกาสได้รับสิ่งตอบแทนจากผลสำเร็จในการแข่งขัน	3.76	0.94	มาก
9. มีโอกาสได้แสวงหาความรู้ใหม่และได้รับประสบการณ์ในเชิงกีฬาบาสเกตบอล	3.98	0.77	มาก
10. มีโอกาสประกอบอาชีพในฐานะเป็นผู้ฝึกสอนในสถานศึกษาหรือสโมสร ต่าง ๆ ได้	3.75	1.01	มาก
รวม	3.84	0.74	มาก

จากตาราง 10 แสดงว่า แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอลชาย ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 ด้านประโยชน์และโอกาสที่ได้รับ โดยรวม มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.84 (S.D. = 0.74) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ทุกข้อมีแรงจูงใจในระดับมาก

ตาราง 11 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอลชาย ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 ด้านเกียรตินิยมชื่อเสียง (n = 144)

รายการ	แรงจูงใจ		ระดับ
	$\bar{x}$	S.D.	
1. การเป็นนักกีฬามหาวิทยาลัยที่ประสบความสำเร็จทำให้มีชื่อเสียง	3.85	0.85	มาก
2. การเป็นนักกีฬามหาวิทยาลัยสามารถสร้างชื่อเสียงแก่ตนเอง	3.82	0.82	มาก
3. การเป็นนักกีฬามหาวิทยาลัยสามารถสร้างชื่อเสียงให้กับท้องถิ่นและจังหวัดของตนเองได้	3.91	0.79	มาก
4. การเป็นนักกีฬามหาวิทยาลัยได้รับการชื่นชมและยกย่องจากบุคคลทั่วไป	3.83	0.89	มาก
5. การเป็นนักกีฬามหาวิทยาลัยสามารถสร้างชื่อเสียงให้แก่ประเทศชาติได้ต่อไป	3.76	0.91	มาก
6. การเป็นนักกีฬามหาวิทยาลัยสามารถสร้างชื่อเสียงให้แก่มหาวิทยาลัยได้	3.97	0.75	มาก
7. ทำให้ครอบครัวและบุคคลใกล้ชิดได้รับชื่อเสียงเช่นเดียวกับตนเอง	3.85	0.84	มาก
8. ทำให้บุคคลยอมรับและเป็นที่รู้จักในสังคม	3.94	0.79	มาก
9. การเป็นนักกีฬามหาวิทยาลัยได้รับการยกย่องจากมหาวิทยาลัยให้เป็นนักกีฬาตัวอย่างที่ดี	3.84	0.81	มาก
10. เป็นผู้หนึ่งที่มีชื่อเสียงในวงการกีฬาบาสเกตบอล	3.65	1.09	มาก
รวม	3.84	0.68	มาก

จากตาราง 11 แสดงว่า แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอลชาย ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 ด้านเกียรตินิยมชื่อเสียง โดยรวม มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.84 (S.D. = 0.68) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ทุกข้อมีแรงจูงใจในระดับมาก

ตอนที่ 4 แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอลหญิง ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 มาวิเคราะห์แต่ละด้าน โดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และนำมาแปลความหมายเป็นระดับของแรงจูงใจ แล้วนำเสนอในรูปตารางและความเรียง

ตาราง 12 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอลหญิง ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 ด้านความรัก ความสนใจและความถนัด (n = 96)

รายการ	แรงจูงใจ		ระดับ
	$\bar{x}$	S.D.	
1. มีความรัก และสนใจกีฬาบาสเกตบอล	4.35	0.66	มาก
2. มีความถนัดและสามารถเล่นกีฬาบาสเกตบอลได้ดีกว่ากีฬาชนิดอื่น ๆ	4.27	0.74	มาก
3. มีความชื่นชอบการเล่นกีฬาประเภททีม	4.00	0.78	มาก
4. มีความถนัดในกีฬาประเภทที่ต้องมีการเคลื่อนที่อย่างรวดเร็ว	3.74	0.74	มาก
5. มีความถนัดในกีฬาประเภทที่ใช้มือควบคุมอุปกรณ์กีฬา	3.89	0.72	มาก
6. มีความสนใจทักษะการเล่นบาสเกตบอลแบบพลิกแพลง	3.97	0.71	มาก
7. มีความชื่นชอบกีฬาที่ต้องชิงไหวชิงพริบกับคู่แข่งตลอดเวลา	4.05	0.75	มาก
8. ต้องการพัฒนาการเล่นให้มีทักษะและความสามารถที่สูงขึ้น	4.25	0.68	มาก
9. มีความชอบในการทำคะแนนได้จากการยิงประตูลงห่วง	4.22	0.77	มาก
10. มีความชอบในรูปแบบการเล่นตามตำแหน่งของกีฬาบาสเกตบอล	4.14	0.70	มาก
รวม	4.09	0.46	มาก

จากตาราง 12 แสดงว่า แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอลหญิง ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 ด้านความรัก ความสนใจ และความถนัด โดยรวม มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.09 (S.D. = 0.46) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าทุกข้อมีแรงจูงใจในระดับมาก

ตาราง 13 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬาสเกตบอลของนักกีฬาสเกตบอลหญิง ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง (n = 96)

รายการ	แรงจูงใจ		ระดับ
	$\bar{x}$	S.D.	
1. มีความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองว่าจะประสบความสำเร็จในการเล่นกีฬาสเกตบอล	3.86	0.79	มาก
2. มีความคิดว่าการเป็นนักกีฬาสเกตบอลทำให้เกิดความภาคภูมิใจ	4.15	0.69	มาก
3. มีความคิดว่าการกีฬาสเกตบอลเป็นกีฬาที่ทำหายความสามารถ	4.25	0.66	มาก
4. มีความคิดว่าการกีฬาสเกตบอลทำให้ตนเองได้แสดงออกถึงความสามารถอย่างเต็มที่	4.20	0.67	มาก
5. มีความเชื่อว่ากีฬาสเกตบอลมีส่วนช่วยในการพัฒนาบุคลิกภาพของตนเองได้	4.28	0.72	มาก
6. มีความคิดว่าการกีฬาสเกตบอลช่วยพัฒนาความสามารถเชิงกีฬาของตนให้สูงขึ้นได้	4.24	0.67	มาก
7. ครอบครัวและบุคคลใกล้ชิดให้การสนับสนุนในการเล่นและเป็นนักกีฬาสเกตบอล	4.20	0.79	มาก
8. เชื่อว่าการกีฬาสเกตบอลสามารถเพิ่มพูนความแข็งแรงและเสริมสร้างความอดทนให้เพิ่มขึ้นได้	4.35	0.71	มาก
9. ผู้มีประสบการณ์ในกีฬาสเกตบอลแนะนำและชักชวนให้เล่นกีฬาสเกตบอล	4.12	0.74	มาก
10. มีเพื่อนที่เล่นสเกตบอลชักชวนให้เล่นสเกตบอล เพราะมีทักษะในการเล่นเป็นอย่างดี	3.93	0.82	มาก
รวม	4.16	0.49	มาก

จากตาราง 13 แสดงว่า แรงจูงใจในการเล่นกีฬาสเกตบอลของนักกีฬาสเกตบอลหญิง ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง โดยรวม มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.16 (S.D. = 0.49) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ทุกข้อมีแรงจูงใจในระดับมาก

ตาราง 14 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอลหญิง ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 ด้านประโยชน์และโอกาสที่ได้รับ (n = 96)

รายการ	แรงจูงใจ		ระดับ
	$\bar{x}$	S.D.	
1. มีโอกาสที่จะเข้าศึกษาในระดับที่สูงขึ้นด้วยระบบโควตานักกีฬา	4.06	0.98	มาก
2. มีโอกาสได้รับทุนการศึกษาระหว่างเรียน	4.02	0.97	มาก
3. มีโอกาสที่จะได้รับชุดแข่งขันและอุปกรณ์กีฬาจากผู้สนับสนุน	4.09	0.91	มาก
4. มีโอกาสเดินทางไปยังสถานที่ต่าง ๆ ทั้งในประเทศและต่างประเทศ	3.81	1.12	มาก
5. มีโอกาสได้รับเงินรางวัล	3.81	0.95	มาก
6. มีโอกาสสังกัดทีมที่มีชื่อเสียงในประเทศรวมถึงรายได้ที่เพิ่มขึ้น	3.59	1.03	มาก
7. มีโอกาสได้รับการบรรจุเข้าทำงานทั้งภาครัฐและเอกชน	3.48	1.04	มาก
8. มีโอกาสได้รับสิ่งตอบแทนจากผลสำเร็จในการแข่งขัน	3.75	0.88	มาก
9. มีโอกาสได้แสวงหาความรู้ใหม่และได้รับประสบการณ์ในเชิงกีฬาบาสเกตบอล	4.03	0.82	มาก
10. มีโอกาสประกอบอาชีพในฐานะเป็นผู้ฝึกสอนในสถานศึกษาหรือสโมสร ต่าง ๆ ได้	3.57	1.10	มาก
รวม	3.82	0.76	มาก

จากตาราง 14 แสดงว่า แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอลหญิง ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 ด้านประโยชน์และโอกาสที่ได้รับ โดยรวม มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.82 (S.D. = 0.76) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ทุกข้อมีแรงจูงใจในระดับมาก

ตาราง 15 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอลหญิง ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 ด้านเกียรตินิยมชื่อเสียง (n = 96)

รายการ	แรงจูงใจ		ระดับ
	$\bar{x}$	S.D.	
1. การเป็นนักกีฬามหาวิทยาลัยที่ประสบความสำเร็จทำให้มีชื่อเสียง	3.90	0.82	มาก
2. การเป็นนักกีฬามหาวิทยาลัยสามารถสร้างชื่อเสียงแก่ตนเอง	3.83	0.81	มาก
3. การเป็นนักกีฬามหาวิทยาลัยสามารถสร้างชื่อเสียงให้กับท้องถิ่นและจังหวัดของตนเองได้	3.83	0.92	มาก
4. การเป็นนักกีฬามหาวิทยาลัยได้รับการชื่นชมและยกย่องจากบุคคลทั่วไป	3.88	0.75	มาก
5. การเป็นนักกีฬามหาวิทยาลัยสามารถสร้างชื่อเสียงให้แก่ประเทศชาติได้ต่อไป	3.85	0.78	มาก
6. การเป็นนักกีฬามหาวิทยาลัยสามารถสร้างชื่อเสียงให้แก่มหาวิทยาลัยได้	3.99	0.84	มาก
7. ทำให้ครอบครัวและบุคคลใกล้ชิดได้รับชื่อเสียงเช่นเดียวกับตนเอง	3.98	0.79	มาก
8. ทำให้บุคคลยอมรับและเป็นที่รู้จักในสังคม	3.85	0.87	มาก
9. การเป็นนักกีฬามหาวิทยาลัยได้รับการยกย่องจากมหาวิทยาลัยให้เป็นนักกีฬาตัวอย่างที่ดี	3.92	0.85	มาก
10. เป็นผู้หนึ่งที่มีชื่อเสียงในวงการกีฬาบาสเกตบอล	3.66	0.99	มาก
รวม	3.87	0.67	มาก

จากตาราง 15 แสดงว่า แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอลหญิง ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 ด้านเกียรตินิยมชื่อเสียง โดยรวม มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.87 (S.D. = 0.67) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ทุกข้อมีแรงจูงใจในระดับมาก

ตอนที่ 5 เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอล ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 ระหว่างนักกีฬาชายกับนักกีฬาหญิง โดยการทดสอบค่าที (t-test Independent)

ตาราง 16 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอล ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 จำแนกตามตัวแปรเพศ (n = 240)

รายการ	ชาย (n=144)		หญิง (n=96)		t	p
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.		
1. ด้านความรัก ความสนใจ และความถนัด	4.18	0.44	4.09	0.46	1.56	.119
2. ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง	4.11	0.44	4.16	0.50	-.712	.477
3. ด้านประโยชน์และโอกาสที่ได้รับ	3.84	0.74	3.82	0.77	.154	.878
4. ด้านเกียรติยศชื่อเสียง	3.84	0.69	3.87	0.67	-.318	.751
รวม	3.99	0.47	3.98	0.48	.144	.885

* นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 16 แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอล ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 จำแนกตามตัวแปรเพศพบว่า แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอล ไม่แตกต่างกัน

ตอนที่ 6 แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอลที่มีประสบการณ์น้อย มาวิเคราะห์แต่ละด้าน โดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และนำมาแปลความหมายเป็นระดับของแรงจูงใจ แล้วนำเสนอในรูปตารางและความเรียง

ตาราง 17 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอลที่มีประสบการณ์น้อย ด้านความรัก ความสนใจและความถนัด (n = 129)

รายการ	แรงจูงใจ		ระดับ
	$\bar{x}$	S.D.	
1. มีความรัก และสนใจกีฬาบาสเกตบอล	4.46	0.66	มาก
2. มีความถนัดและสามารถเล่นกีฬาบาสเกตบอลได้ดีกว่ากีฬาชนิดอื่น ๆ	4.25	0.68	มาก
3. มีความชื่นชอบการเล่นกีฬาประเภททีม	4.07	0.69	มาก
4. มีความถนัดในกีฬาประเภทที่ต้องมีการเคลื่อนที่อย่างรวดเร็ว	3.74	0.78	มาก
5. มีความถนัดในกีฬาประเภทที่ใช้มือควบคุมอุปกรณ์กีฬา	3.88	0.76	มาก
6. มีความสนใจทักษะการเล่นบาสเกตบอลแบบพลิกแพลง	3.97	0.68	มาก
7. มีความชื่นชอบกีฬาที่ต้องชิงไหวชิงพริบกับคู่แข่งตลอดเวลา	4.10	0.72	มาก
8. ต้องการพัฒนาการเล่นให้มีทักษะและความสามารถที่สูงขึ้น	4.36	0.67	มาก
9. มีความชอบในการทำคะแนนได้จากการยิงประตูลงห่วง	4.19	0.82	มาก
10. มีความชอบในรูปแบบการเล่นตามตำแหน่งของกีฬาบาสเกตบอล	4.18	0.71	มาก
รวม	4.12	0.47	มาก

จากตาราง 17 แสดงว่า แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอลที่มีประสบการณ์น้อย ด้านความรัก ความสนใจ และความถนัด โดยรวม มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.12 (S.D. = 0.47) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ทุกข้อมีแรงจูงใจในระดับมาก

ตาราง 18 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอลที่มีประสบการณ์น้อย ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง (n = 129)

รายการ	แรงจูงใจ		ระดับ
	$\bar{x}$	S.D.	
1. มีความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองว่าจะประสบความสำเร็จในการเล่นกีฬาบาสเกตบอล	3.90	0.76	มาก
2. มีความคิดว่าการเป็นนักกีฬาบาสเกตบอลทำให้เกิดความภาคภูมิใจ	4.12	0.66	มาก
3. มีความคิดว่าการกีฬาบาสเกตบอลเป็นกีฬาที่ทำหยาบความสามารถ	4.24	0.68	มาก
4. มีความคิดว่าการกีฬาบาสเกตบอลทำให้ตนเองได้แสดงออกถึงความสามารถอย่างเต็มที่	4.09	0.73	มาก
5. มีความเชื่อว่ากีฬาบาสเกตบอลมีส่วนช่วยในการพัฒนาบุคลิกภาพของตนเองได้	4.26	0.69	มาก
6. มีความคิดว่าการกีฬาบาสเกตบอลช่วยพัฒนาความสามารถเชิงกีฬาของตนให้สูงขึ้นได้	4.18	0.72	มาก
7. ครอบครัวและบุคคลใกล้ชิดให้การสนับสนุนในการเล่นและเป็นนักกีฬาบาสเกตบอล	4.03	0.81	มาก
8. เชื่อว่าการกีฬาบาสเกตบอลสามารถเพิ่มพูนความแข็งแรงและเสริมสร้างความอดทนให้เพิ่มขึ้นได้	4.25	0.70	มาก
9. ผู้มีประสบการณ์ในกีฬาบาสเกตบอลแนะนำและชักชวนให้เล่นกีฬาบาสเกตบอล	4.15	0.74	มาก
10. มีเพื่อนที่เล่นบาสเกตบอลชักชวนให้เล่นบาสเกตบอล เพราะมีทักษะในการเล่นเป็นอย่างดี	3.93	0.85	มาก
รวม	4.11	0.47	มาก

จากตาราง 18 แสดงว่า แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอลที่มีประสบการณ์น้อย ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง โดยรวม มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.11 (S.D. = 0.47) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ทุกข้อมีแรงจูงใจในระดับมาก

ตาราง 19 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอลที่มีประสบการณ์น้อย ด้านประโยชน์และโอกาสที่ได้รับ (n = 129)

รายการ	แรงจูงใจ		ระดับ
	$\bar{x}$	S.D.	
1. มีโอกาสที่จะเข้าศึกษาในระดับที่สูงขึ้นด้วยระบบโควตานักกีฬา	3.95	0.98	มาก
2. มีโอกาสได้รับทุนการศึกษาระหว่างเรียน	3.93	0.99	มาก
3. มีโอกาสที่จะได้รับชุดแข่งขันและอุปกรณ์กีฬาจากผู้สนับสนุน	3.99	0.87	มาก
4. มีโอกาสเดินทางไปยังสถานที่ต่างๆ ทั้งในประเทศและต่างประเทศ	3.65	1.20	มาก
5. มีโอกาสได้รับเงินรางวัล	3.72	0.98	มาก
6. มีโอกาสสังกัดทีมที่มีชื่อเสียงในประเทศรวมถึงรายได้ที่เพิ่มขึ้น	3.58	1.11	มาก
7. มีโอกาสได้รับการบรรจุเข้าทำงานทั้งภาครัฐและเอกชน	3.47	1.07	มาก
8. มีโอกาสได้รับสิ่งตอบแทนจากผลสำเร็จในการแข่งขัน	3.69	0.90	มาก
9. มีโอกาสได้แสวงหาความรู้ใหม่และได้รับประสบการณ์ในเชิงกีฬาบาสเกตบอล	3.98	0.77	มาก
10. มีโอกาสประกอบอาชีพในฐานะเป็นผู้ฝึกสอนในสถานศึกษาหรือสโมสร ต่าง ๆ ได้	3.62	1.04	มาก
รวม	3.76	0.78	มาก

จากตาราง 19 แสดงว่า แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอลที่มีประสบการณ์น้อย ด้านประโยชน์และโอกาสที่ได้รับ โดยรวม มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.76 (S.D. = 0.78) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ทุกข้อมีแรงจูงใจในระดับมาก

ตาราง 20 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอลที่มีประสบการณ์น้อย ด้านเกียรติยศชื่อเสียง (n = 129)

รายการ	แรงจูงใจ		ระดับ
	$\bar{x}$	S.D.	
1. การเป็นนักกีฬามหาวิทยาลัยที่ประสบความสำเร็จทำให้มีชื่อเสียง	3.83	0.86	มาก
2. การเป็นนักกีฬามหาวิทยาลัยสามารถสร้างชื่อเสียงแก่ตนเอง	3.77	0.86	มาก
3. การเป็นนักกีฬามหาวิทยาลัยสามารถสร้างชื่อเสียงให้กับท้องถิ่นและจังหวัดของตนเองได้	3.88	0.84	มาก
4. การเป็นนักกีฬามหาวิทยาลัยได้รับการชื่นชมและยกย่องจากบุคคลทั่วไป	3.81	0.86	มาก
5. การเป็นนักกีฬามหาวิทยาลัยสามารถสร้างชื่อเสียงให้แก่ประเทศชาติได้ต่อไป	3.80	0.91	มาก
6. การเป็นนักกีฬามหาวิทยาลัยสามารถสร้างชื่อเสียงให้แก่มหาวิทยาลัยได้	3.98	0.80	มาก
7. ทำให้ครอบครัวและบุคคลใกล้ชิดได้รับชื่อเสียงเช่นเดียวกับตนเอง	3.84	0.81	มาก
8. ทำให้บุคคลยอมรับและเป็นที่รู้จักในสังคม	3.89	0.79	มาก
9. การเป็นนักกีฬามหาวิทยาลัยได้รับการยกย่องจากมหาวิทยาลัยให้เป็นนักกีฬาตัวอย่างที่ดี	3.77	0.88	มาก
10. เป็นผู้หนึ่งที่มีชื่อเสียงในวงการกีฬาบาสเกตบอล	3.61	1.04	มาก
รวม	3.82	0.69	มาก

จากตาราง 20 แสดงว่า แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอลที่มีประสบการณ์น้อยที่มีประสบการณ์น้อย ด้านเกียรติยศชื่อเสียง โดยรวม มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.82 (S.D. = 0.69) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ทุกข้อมีแรงจูงใจในระดับมาก

ตอนที่ 7 แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอลที่มีประสบการณ์มาก มาวิเคราะห์แต่ละด้าน โดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และนำมาแปลความหมายเป็นระดับของแรงจูงใจ แล้วนำเสนอในรูปตารางและความเรียง

ตาราง 21 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอลที่มีประสบการณ์มาก ด้านความรัก ความสนใจและความถนัด (n = 111)

รายการ	แรงจูงใจ		ระดับ
	$\bar{x}$	S.D.	
1. มีความรัก และสนใจกีฬาบาสเกตบอล	4.48	0.71	มาก
2. มีความถนัดและสามารถเล่นกีฬาบาสเกตบอลได้ดีกว่ากีฬาชนิดอื่น ๆ	4.37	0.67	มาก
3. มีความชื่นชอบการเล่นกีฬาประเภททีม	4.16	0.70	มาก
4. มีความถนัดในกีฬาประเภทที่ต้องมีการเคลื่อนที่อย่างรวดเร็ว	3.94	0.71	มาก
5. มีความถนัดในกีฬาประเภทที่ใช้มือควบคุมอุปกรณ์กีฬา	3.92	0.72	มาก
6. มีความสนใจทักษะการเล่นบาสเกตบอลแบบพลิกแพลง	4.04	0.73	มาก
7. มีความชื่นชอบกีฬาที่ต้องชิงไหวชิงพริบกับคู่แข่งตลอดเวลา	4.20	0.69	มาก
8. ต้องการพัฒนาการเล่นให้มีทักษะและความสามารถที่สูงขึ้น	4.33	0.67	มาก
9. มีความชอบในการทำคะแนนได้จากการยิงประตูลงห่วง	4.10	0.83	มาก
10. มีความชอบในรูปแบบการเล่นตามตำแหน่งของกีฬาบาสเกตบอล	4.17	0.64	มาก
รวม	4.17	0.44	มาก

จากตาราง 21 แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอลที่มีประสบการณ์มาก ด้านความรัก ความสนใจ และความถนัด โดยรวม มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.17 (S.D. = 0.44) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ทุกข้อมีแรงจูงใจในระดับมาก

ตาราง 22 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอลที่มีประสบการณ์มาก ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง (n = 129)

รายการ	แรงจูงใจ		ระดับ
	$\bar{x}$	S.D.	
1. มีความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองว่าจะประสบความสำเร็จในการเล่นกีฬาบาสเกตบอล	3.82	0.74	มาก
2. มีความคิดว่าการเป็นนักกีฬาบาสเกตบอลทำให้เกิดความภาคภูมิใจ	4.11	0.70	มาก
3. มีความคิดว่าการกีฬาบาสเกตบอลเป็นกีฬาที่ทำทลายความสามารถ	4.25	0.65	มาก
4. มีความคิดว่าการกีฬาบาสเกตบอลทำให้ตนเองได้แสดงออกถึงความสามารถอย่างเต็มที่	4.20	0.64	มาก
5. มีความเชื่อว่ากีฬาบาสเกตบอลมีส่วนช่วยในการพัฒนาบุคลิกภาพของตนเองได้	4.24	0.65	มาก
6. มีความคิดว่าการกีฬาบาสเกตบอลช่วยพัฒนาความสามารถเชิงกีฬาของตนให้สูงขึ้นได้	4.27	0.66	มาก
7. ครอบครัวและบุคคลใกล้ชิดให้การสนับสนุนในการเล่นและเป็นนักกีฬาบาสเกตบอล	4.15	0.85	มาก
8. เชื่อว่าการกีฬาบาสเกตบอลสามารถเพิ่มพูนความแข็งแรงและเสริมสร้างความอดทนให้เพิ่มขึ้นได้	4.40	0.62	มาก
9. ผู้มีประสบการณ์ในกีฬาบาสเกตบอลแนะนำและชักชวนให้เล่นกีฬาบาสเกตบอล	4.11	0.76	มาก
10. มีเพื่อนที่เล่นบาสเกตบอลชักชวนให้เล่นบาสเกตบอล เพราะมีทักษะในการเล่นเป็นอย่างดี	3.97	0.85	มาก
รวม	4.15	0.46	มาก

จากตาราง 22 แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอลที่มีประสบการณ์มาก ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง โดยรวม มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.15 (S.D. = 0.46) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ทุกข้อมีแรงจูงใจในระดับมาก

ตาราง 23 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอลที่มีประสบการณ์มาก ด้านประโยชน์และโอกาสที่ได้รับ (n = 111)

รายการ	แรงจูงใจ		ระดับ
	$\bar{x}$	S.D.	
1. มีโอกาสที่จะเข้าศึกษาในระดับที่สูงขึ้นด้วยระบบโควตานักกีฬา	4.07	0.99	มาก
2. มีโอกาสได้รับทุนการศึกษาระหว่างเรียน	4.11	0.86	มาก
3. มีโอกาสที่จะได้รับชุดแข่งขันและอุปกรณ์กีฬาจากผู้สนับสนุน	4.15	0.83	มาก
4. มีโอกาสเดินทางไปยังสถานที่ต่างๆ ทั้งในประเทศและต่างประเทศ	3.95	0.96	มาก
5. มีโอกาสได้รับเงินรางวัล	3.86	0.94	มาก
6. มีโอกาสสังกัดทีมที่มีชื่อเสียงในประเทศรวมถึงรายได้ที่เพิ่มขึ้น	3.77	0.92	มาก
7. มีโอกาสได้รับการบรรจุเข้าทำงานทั้งภาครัฐและเอกชน	3.66	0.98	มาก
8. มีโอกาสได้รับสิ่งตอบแทนจากผลสำเร็จในการแข่งขัน	3.83	0.94	มาก
9. มีโอกาสได้แสวงหาความรู้ใหม่และได้รับประสบการณ์ในเชิงกีฬาบาสเกตบอล	4.02	0.82	มาก
10. มีโอกาสประกอบอาชีพในฐานะเป็นผู้ฝึกสอนในสถานศึกษาหรือสโมสร ต่าง ๆ ได้	3.75	1.06	มาก
รวม	3.92	0.70	มาก

จากตาราง 23 แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอลที่มีประสบการณ์มาก ด้านประโยชน์และโอกาสที่ได้รับ โดยรวม มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.92 (S.D. = 0.70) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ทุกข้อมีแรงจูงใจในระดับมาก

ตาราง 24 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอลที่มีประสบการณ์มาก ด้านเกียรติยศชื่อเสียง (n = 111)

รายการ	แรงจูงใจ		ระดับ
	$\bar{x}$	S.D.	
1. การเป็นนักกีฬามหาวิทยาลัยที่ประสบความสำเร็จทำให้มีชื่อเสียง	3.92	0.81	มาก
2. การเป็นนักกีฬามหาวิทยาลัยสามารถสร้างชื่อเสียงแก่ตนเอง	3.89	0.76	มาก
3. การเป็นนักกีฬามหาวิทยาลัยสามารถสร้างชื่อเสียงให้กับท้องถิ่นและจังหวัดของตนเองได้	3.87	0.85	มาก
4. การเป็นนักกีฬามหาวิทยาลัยได้รับการชื่นชมและยกย่องจากบุคคลทั่วไป	3.89	0.81	มาก
5. การเป็นนักกีฬามหาวิทยาลัยสามารถสร้างชื่อเสียงให้แก่ประเทศชาติได้ต่อไป	3.79	0.81	มาก
6. การเป็นนักกีฬามหาวิทยาลัยสามารถสร้างชื่อเสียงให้แก่มหาวิทยาลัยได้	3.98	0.77	มาก
7. ทำให้ครอบครัวและบุคคลใกล้ชิดได้รับชื่อเสียงเช่นเดียวกับตนเอง	3.96	0.84	มาก
8. ทำให้บุคคลยอมรับและเป็นที่รู้จักในสังคม	3.93	0.86	มาก
9. การเป็นนักกีฬามหาวิทยาลัยได้รับการยกย่องจากมหาวิทยาลัยให้เป็นนักกีฬาตัวอย่างที่ดี	3.96	0.78	มาก
10. เป็นผู้หนึ่งที่มีชื่อเสียงในวงการกีฬาบาสเกตบอล	3.70	1.06	มาก
รวม	3.89	0.67	มาก

จากตาราง 24 แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอลที่มีประสบการณ์มาก ด้านเกียรติยศชื่อเสียง โดยรวม มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.89 (S.D. = 0.67) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ทุกข้อมีแรงจูงใจในระดับมาก

ตอนที่ 8 เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอล ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 ระหว่างประสบการณ์ในการเล่นกีฬาบาสเกตบอล โดยการทดสอบค่าที (t-test Independent)

ตาราง 25 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอล ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 จำแนกตามประสบการณ์ (n = 240)

รายการ	ประสบการณ์ น้อย (n=129)		ประสบการณ์ มาก (n=111)		t	p
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.		
1. ด้านความรัก ความสนใจ และความถนัด	4.12	0.47	4.17	0.44	-.854	.394
2. ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง	4.11	0.47	4.15	0.46	-.622	.535
3. ด้านประโยชน์และโอกาสที่ได้รับ	3.76	0.78	3.92	0.70	-1.64	.103
4. ด้านเกียรติยศชื่อเสียง	3.82	0.69	3.89	0.67	-.832	.406
รวม	3.95	0.48	4.03	0.46	-1.30	.194

* นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 25 แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอล ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 จำแนกตามประสบการณ์ในการเล่นกีฬาบาสเกตบอล พบว่า แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอล ไม่แตกต่างกัน

ตอนที่ 9 นำผลข้อมูลแบบสอบถามข้อเสนอแนะอื่น ๆ และความคิดเห็นอื่นของแรงจูงใจของนักกีฬาบาสเกตบอล ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 มาวิเคราะห์คำตอบสรุปเป็นรายด้านและนำเสนอในรูปแบบความเรียง

5.1 ด้านความรัก ความสนใจ และความถนัด ($f = 78$)

การเล่นกีฬาบาสเกตบอลนอกจากจะทำให้ร่างกายแข็งแรงแล้วยังเป็นการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ อีกทั้งกีฬาบาสเกตบอลเป็นกีฬาที่สนุกสนาน ท้าทายความสามารถ และช่วยพัฒนาสมอง

5.2 ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง ($f = 78$)

ทางมหาวิทยาลัยควรให้การสนับสนุนนักกีฬามากกว่านี้ ควรมีการส่งเสริมให้จัดการแข่งขันบาสเกตบอลในมหาวิทยาลัยมากขึ้น และควรจ้างโค้ชบาสเกตบอลที่มีชื่อเสียงทั้งในประเทศและต่างประเทศมาฝึกซ้อมให้แก่ นักกีฬาเพื่อพัฒนานักกีฬาให้มีประสิทธิภาพ

5.3 ด้านประโยชน์และโอกาสที่ได้รับ ($f = 78$)

การเป็นนักกีฬาบาสเกตบอลสามารถใช้โควตานักกีฬาในการเข้าเรียนคณะต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงได้ และได้รับเบี้ยเลี้ยง ทุนการศึกษา ซึ่งช่วยประหยัดค่าใช้จ่ายของครอบครัวได้

5.4 ด้านเกียรติยศชื่อเสียง ($f = 78$)

ปัจจุบันนี้บาสเกตบอลในประเทศไทย มีการแข่งขันระดับสโมสรและลีกต่าง ๆ เกิดขึ้นเป็นจำนวนมาก การเป็นนักกีฬาบาสเกตบอลทำให้เกิดความภาคภูมิใจ เป็นที่รู้จัก เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน และสร้างชื่อเสียงให้กับตนเองและวงศ์ตระกูลได้

5.5 ด้านอื่น ๆ (ความคิดเห็นอื่น ๆ) ($f = 32$)

ต้องการให้มีการสนับสนุนกีฬาบาสเกตบอลให้มากกว่านี้ และจัดการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยในต่างจังหวัดให้มากขึ้น มีการประชาสัมพันธ์ถ่ายทอดสดการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยผ่านสื่อทางโทรทัศน์ของช่องต่าง ๆ เพื่อให้ประชาชนและเยาวชนได้มีโอกาสเห็นเกมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยมากขึ้น

บทที่ 5

บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สังเขปความมุ่งหมาย และวิธีดำเนินการวิจัย

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเล่นกีฬาสเกตบอลของนักกีฬาสเกตบอล ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40
2. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นกีฬาสเกตบอลของนักกีฬาสเกตบอล ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 จำแนกตามเพศ และประสบการณ์ในการเล่นกีฬาสเกตบอล

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักกีฬาสเกตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 จำนวน 480 คน แบ่งเป็นนักกีฬาชายจำนวน 288 คน และนักกีฬาหญิงจำนวน 192 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ เป็นนักกีฬาสเกตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 จากการประมาณขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางสำเร็จรูปของเครจซี่ และมอร์แกน (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2543: 303; อ้างอิงจาก Krejcie & Morgan. n.d.) ที่ประชากร 480 คน ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 214 คน แต่ในการวิจัยนี้ผู้วิจัยใช้กลุ่มตัวอย่าง 240 คน เป็นนักกีฬาชาย 144 คน และเป็นนักกีฬาหญิง 96 คน โดยการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นอย่างเป็นสัดส่วน (Proportional Stratified Random Sampling)

สมมติฐานในการวิจัย

1. แรงจูงใจของนักกีฬาสเกตบอล ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 ที่มีเพศต่างกันจะมีแรงจูงใจแตกต่างกัน
2. แรงจูงใจของนักกีฬาสเกตบอล ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 ที่มีประสบการณ์ในการเล่นกีฬาสเกตบอลต่างกันจะมีแรงจูงใจแตกต่างกัน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเล่นกีฬา บาสเกตบอล ของนักกีฬาสเกตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยศึกษาจากงานวิจัยผู้เชี่ยวชาญและงานเอกสารตำราต่างๆ แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบตรวจคำตอบ (Checklist) และเติมคำ (Open-Ended)

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเล่นกีฬาสเกตบอลของนักกีฬาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 แบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) แบ่งออกเป็น 4 ด้าน

- 2.1 ด้านความรัก ความสนใจ และความถนัด
- 2.2 ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง
- 2.3 ด้านประโยชน์และโอกาสที่ได้รับ
- 2.4 ด้านเกียรติยศชื่อเสียง

มีลักษณะเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด ระดับแรงจูงใจของนักกีฬาสเกตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 กำหนดเกณฑ์การแปลความหมาย ของค่าเฉลี่ย ดังนี้

มากที่สุด	5
มาก	4
ปานกลาง	3
น้อย	2
น้อยที่สุด	1

ระดับแรงจูงใจของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 จากค่าคะแนนมาแปลความหมายเป็นค่าเฉลี่ยรายข้อและด้าน โดยแปลความหมายเปรียบเทียบกับ เกณฑ์ (ประคอง กรรณสูตร. 2538: 38) ดังนี้

4.50 – 5.00	หมายถึง	มากที่สุด
3.50 – 4.49	หมายถึง	มาก
2.50 – 3.49	หมายถึง	ปานกลาง
1.50 – 2.49	หมายถึง	น้อย
1.00 – 1.49	หมายถึง	น้อยที่สุด

ตอนที่ 3 แรงจูงใจอื่น ๆ มีลักษณะเป็นแบบสอบถามปลายเปิด (Open - Ended)

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ติดต่อขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อขอความร่วมมือจากผู้ฝึกสอนกีฬาบาสเกตบอล ที่ส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 เป็นกลุ่มตัวอย่างในครั้งนี้ เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล
2. นำแบบสอบถามไปสอบถามนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 ในวันที่ 10 – 19 มกราคม 2556 ณ สถาบันพลศึกษา วิทยาเขตจังหวัดชลบุรี โดยผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง
3. รวบรวมแบบสอบถามที่ได้รับคืนมาตรวจสอบความสมบูรณ์ถูกต้อง เพื่อนำไปทำการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาตรวจสอบข้อมูลความสมบูรณ์ จากนั้นนำมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS (Statistic Package for Social Science) หาค่าสถิติตามลักษณะที่ต้องการจะศึกษาดังนี้

1. นำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามตอนที่ 1 ซึ่งเป็นข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถามมาแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ แล้วนำเสนอเป็นตารางประกอบความเรียง
2. นำผลที่ได้จากแบบสอบถามตอนที่ 2 แบบสอบถามที่วัดแรงจูงใจในการเล่นบาสเกตบอลทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านความรัก ความสนใจและความถนัด ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง และบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านประโยชน์และโอกาสที่ได้รับ และด้านเกียรติยศชื่อเสียง หาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง
3. เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬา ในการแข่งขันในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 ระหว่างนักกีฬาชายกับนักกีฬาหญิง โดยทดสอบค่าที (t-test Independent) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1 กำหนดความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยแรงจูงใจของนักกีฬาบาสเกตบอลในการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 ระหว่างประสบการณ์ในการเล่นกีฬาบาสเกตบอล โดยทดสอบค่าที (t-test Independent) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 2 กำหนดความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
5. นำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามตอนที่ 3 นำมาเรียงแล้วนำเสนอเป็นรูปความเรียง

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาวิจัยเรื่องแรงจูงใจในการเล่นกีฬาสเกตบอลของนักกีฬาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 ผลการวิจัยพบว่า

1. ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศ ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 240 คน เป็นนักกีฬาสเกตบอลชาย จำนวน 144 คน เป็นนักกีฬาสเกตบอลหญิง จำนวน 96 คน และจำแนกตามประสบการณ์พบว่านักกีฬาที่มีประสบการณ์น้อย จำนวน 129 คน คิดเป็นร้อยละ 53.80 และนักกีฬาที่มีประสบการณ์มาก จำนวน 111 คน คิดเป็นร้อยละ 46.20

2. แรงจูงใจในการเล่นกีฬาสเกตบอลของนักกีฬาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40

2.1 ด้านความรัก ความสนใจ และความถนัด โดยรวมมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.14 (S.D. = 0.45) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่นักกีฬามีแรงจูงใจสูงสุด คือ มีความรัก และสนใจลักษณะของเกมนักกีฬาสเกตบอล มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.47 (S.D. = 0.68)

2.2 ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง โดยรวมมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.13 (S.D. = 0.47) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่นักกีฬามีแรงจูงใจสูงสุด คือ เชื่อว่ากีฬาสเกตบอลสามารถเพิ่มพูนความแข็งแรง และเสริมสร้างความอดทนให้เพิ่มขึ้นได้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.32 (S.D. = 0.67)

2.3 ด้านประโยชน์และโอกาสที่ได้รับ โดยรวมมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.83 (S.D. = 0.75) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่นักกีฬามีแรงจูงใจสูงสุด คือ มีโอกาสที่จะได้รับชุดแข่งขันและอุปกรณ์กีฬาจากผู้สนับสนุน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.07 (S.D. = 0.86)

2.4 ด้านเกียรติยศชื่อเสียง โดยรวมมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.85 (S.D. = .679) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่นักกีฬามีแรงจูงใจสูงสุด คือ การเป็นนักกีฬามหาวิทยาลัยสามารถสร้างชื่อเสียงให้แก่มหาวิทยาลัยได้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.98 (S.D. = 0.79)

2.5 รวมทุกด้าน โดยรวมมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.99 (S.D. = 0.47)

3. แรงจูงใจในการเล่นกีฬาสเกตบอลของนักกีฬาสเกตบอล ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 จำแนกตามตัวแปรเพศพบว่า แรงจูงใจในการเล่นกีฬาสเกตบอล ไม่แตกต่างกัน

4. แรงจูงใจในการเล่นกีฬาสเกตบอลของนักกีฬาสเกตบอล ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 จำแนกตามประสบการณ์ในการเล่นกีฬาสเกตบอล พบว่าแรงจูงใจในการเล่นกีฬาสเกตบอล ไม่แตกต่างกัน

5. ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ

5.1 ด้านความรัก ความสนใจ และความถนัด (f = 78)

การเล่นกีฬาบาสเกตบอลนอกจากจะทำให้ร่างกายแข็งแรงแล้วยังเป็นการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ อีกทั้งกีฬาบาสเกตบอลเป็นกีฬาที่สนุกสนาน ทำลายความสามารถ และช่วยพัฒนาสมอง

5.2 ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง (f = 78)

ทางมหาวิทยาลัยควรให้การสนับสนุนนักกีฬามากกว่านี้ ควรมีการส่งเสริมให้จัดการแข่งขันบาสเกตบอลในมหาวิทยาลัยมากขึ้น และควรจ้างโค้ชบาสเกตบอลที่มีชื่อเสียงทั้งในประเทศและต่างประเทศมาฝึกซ้อมให้นักกีฬาเพื่อพัฒนานักกีฬาให้มีประสิทธิภาพ

5.3 ด้านประโยชน์และโอกาสที่ได้รับ (f = 78)

การเป็นนักกีฬาบาสเกตบอลสามารถใช้โควตานักกีฬาในการเข้าเรียนคณะต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงได้ และได้รับเบี้ยเลี้ยง ทุนการศึกษา ซึ่งช่วยประหยัดค่าใช้จ่ายของครอบครัวได้

5.4 ด้านเกียรติยศชื่อเสียง (f = 78)

ปัจจุบันนี้บาสเกตบอลในประเทศไทย มีการแข่งขันระดับสโมสรและลีกต่าง ๆ เกิดขึ้นเป็นจำนวนมาก การเป็นนักกีฬาบาสเกตบอลทำให้เกิดความภาคภูมิใจ เป็นที่รู้จัก เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน และสร้างชื่อเสียงให้กับตนเองและวงศ์ตระกูลได้

5.5 ด้านอื่น ๆ (ความคิดเห็นอื่น ๆ) (f = 32)

ต้องการให้มีการสนับสนุนกีฬาบาสเกตบอลให้มากกว่านี้ และจัดการแข่งขันกีฬาบาสเกตบอลในต่างจังหวัดให้มากขึ้น มีการประชาสัมพันธ์ถ่ายทอดสดการแข่งขันกีฬาบาสเกตบอลผ่านสื่อทางโทรทัศน์ของช่องต่าง ๆ เพื่อให้ประชาชนและเยาวชนได้มีโอกาสเห็นเกมการแข่งขันกีฬาบาสเกตบอลมากขึ้น

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยเกี่ยวกับ แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอล ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 พบว่า แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 ด้านความรัก ความสนใจ และความถนัด ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านประโยชน์และโอกาสที่ได้รับ และด้านเกียรติยศชื่อเสียง โดยรวมอยู่ในระดับมาก แสดงให้เห็นว่าแรงจูงใจเป็นสิ่งเร้าและกระตุ้นทำให้บุคคลเกิดความพยายามและมีความต้องการในการประสบความสำเร็จในจุดมุ่งหมายแรงจูงใจอาจเกิดจากตัวเองหรือเกิดจากบุคคลอื่นกระตุ้นโดยการใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ซึ่งสอดคล้องกับ สืบสาย บุญวิรุบุตร (2546: 52-53) กล่าวว่า แรงจูงใจ คือสิ่งที่กำหนดทิศทางและระดับความตั้งใจที่จะกระทำ หรือประพฤติ (Direction and intensity) ในการเลือกและการคงไว้ของพฤติกรรมมนุษย์ แรงจูงใจเป็นตัวกำกับพฤติกรรมของมนุษย์ที่จะให้ถอยหนีหรือเผชิญหน้าต่อสถานการณ์ต่าง ๆ

และความตั้งใจที่จะประพจน์หรือพยายามที่จะบรรลุตามเป้าประสงค์ดังนั้นแรงจูงใจจึงเป็นตัวกำหนดทิศทางและระดับความตั้งใจ ความพยายามที่จะกระทำและความมุ่งมั่นที่จะกระทำ หรือปฏิบัติในการกีฬา แรงจูงใจจึงเป็นปัจจัยที่สำคัญต่อคุณภาพและความสามารถในการเล่นและแข่งขันกีฬา ซึ่งนักกีฬามีแรงจูงใจในด้าน ความรัก ความสนใจ และความถนัด สูงกว่าด้านอื่น ๆ อาจจะเนื่องมาจากนักกีฬามีความรัก และสนใจลักษณะของเกมกีฬาบาสเกตบอล มีความสามารถปฏิบัติทักษะและเล่นกีฬาบาสเกตบอล สนใจที่จะพัฒนาการเล่นกีฬาบาสเกตบอลให้มีความสามารถสูงขึ้น ตรงกับทเวสเตอร์ ฟิริเยพทนต์ (2529: 147) ที่กล่าวว่า แรงจูงใจเป็นสิ่งที่ต้องคำนึงถึงเพราะนักกีฬาที่มีความปรารถนาที่จะเล่นกีฬาให้ดีขึ้นนั้นจะมีแรงจูงใจสูง ซึ่งจะมีผลทำให้นักกีฬาคนนั้น ๆ ทำการฝึกซ้อมอย่างตั้งใจมีวินัยในตนเองขยันขันแข็งในการฝึกซ้อม และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ชาญยุทธ รัตนมงคล (2552) ได้ทำการวิจัยเรื่องแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอล ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ผลการวิจัยพบว่านักกีฬาบาสเกตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาบาสเกตบอล ในด้านความรัก ความถนัด และความสนใจ มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก

ส่วนแรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอลชายและนักกีฬาบาสเกตบอลหญิง ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 พบว่าเมื่อทำการเปรียบเทียบโดยรวมแล้วแรงจูงใจ ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ว่าแรงจูงใจของนักกีฬาบาสเกตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 ที่มีเพศต่างกันจะมีแรงจูงใจแตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการเป็นนักกีฬาบาสเกตบอลนั้นไม่ว่าจะเป็นชายหรือหญิงต่างมีความมุ่งมั่น มีความต้องการที่จะสร้างคุณค่าให้กับตนเอง มีความต้องการที่จะแสวงหาความรู้ใหม่ ๆ ในเชิงกีฬา มีความต้องการที่จะเพิ่มพูนความแข็งแรงและเสริมสร้างความอดทนให้กับร่างกายเหมือนกัน อีกทั้งในปัจจุบันการกีฬามีได้ปิดกั้นผู้หญิง แต่ในทางตรงกันข้ามกับการสนับสนุนให้ผู้หญิงหันมาเล่นกีฬากันมากขึ้นและอาจจะเนื่องจากนักกีฬาบาสเกตบอลต้องการอยากให้มีร่างกายสวยงาม มีสมรรถภาพทางกายดีเป็นที่น่าสนใจของเพศตรงข้าม ร่างกายได้สัดส่วน สุขภาพโดยทั่วไปดีขึ้นและเป็นที่ยอมรับของคนอื่น กีฬาบาสเกตบอลก็เปิดโอกาสให้ผู้หญิงได้มีส่วนร่วมในการแข่งขันเช่นกัน ซึ่งตรงกับ พิชิต เมืองนาโพธิ์ (2534: 29) ที่กล่าวว่ายุคปัจจุบันนั้น มุมมองของการแข่งขันกีฬาของผู้หญิงได้เปลี่ยนแปลงไปมากแล้วจากการที่ผู้หญิงได้เข้าร่วมในการแข่งขันกีฬาระหว่างชาติ ได้ชี้ให้เห็นว่าผู้หญิงมีสิทธิเท่าเทียมกันกับผู้ชายในการแข่งขันกีฬาและในการที่จะได้รับคำชมเชยในการกีฬาเช่นกัน จึงทำให้ทั้งนักกีฬาบาสเกตบอลหญิงและนักกีฬาบาสเกตบอลชายต่างก็พยายามให้ไปถึงจุดหมายของตนวางไว้ทำให้มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลที่ไม่แตกต่างกัน และสอดคล้องกับงานวิจัยของชาญยุทธ รัตนมงคล (2552) ได้ทำการวิจัยเรื่องแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอล ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ผลการวิจัยพบว่าเมื่อเปรียบเทียบนักกีฬาทั้งเพศชายและเพศหญิงพบว่า มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอล ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 เมื่อพิจารณาโดยรวมไม่แตกต่างกัน

สำหรับแรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอล ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 ระหว่างนักกีฬาที่มีประสบการณ์ในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลน้อย และนักกีฬาที่มีประสบการณ์ในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลมาก มีแรงจูงใจทั้ง 4 ด้าน คือ ในด้านความรัก ความสนใจ และความถนัด ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านประโยชน์และโอกาสที่จะได้รับ และด้านเกียรติยศชื่อเสียง ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ว่าแรงจูงใจของนักกีฬาบาสเกตบอล ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 ที่มีประสบการณ์ในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลต่างกันจะมีแรงจูงใจแตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักกีฬามีความรู้สึกที่ดีต่อกีฬาบาสเกตบอล มีความสนุกสนาน ทำความพยายาม ทำให้ความสามารถที่ได้แสดงออกถึงความสามารถของตน เห็นความสำคัญและประโยชน์ของการออกกำลังกาย ทั้งทางด้านร่างกายเพื่อรักษาสุขภาพร่างกายให้แข็งแรงรวมทั้งป้องกันความเจ็บป่วยต่าง ๆ อีกทั้งการเล่นกีฬาจะทำให้เกิดความสวยงาม สมส่วนของสรีระร่างกาย ก็เป็นเหตุผลอย่างหนึ่งที่ทำให้เกิดแรงจูงใจในการเล่นกีฬา ซึ่งกีฬาถือว่าเป็นกิจกรรมอีกกิจกรรมหนึ่งที่คนส่วนใหญ่ชอบจึงเป็นที่นิยมกันมาก ดังนั้นถ้าเล่นกีฬาก็จะได้พบปะกับเพื่อนและบุคคลอื่น ๆ เพื่อจะได้เป็นที่ยอมรับในสังคม ตรงกับ สืบสาย บุญวิบุตร. (2541: 53-55) ได้กล่าวไว้ว่าแรงจูงใจที่使人เล่นกีฬา คือ เกี่ยวข้องกับความสวยงาม (Physical appearance) และสมรรถภาพทางกายต้องการมีร่างกายเป็นกล้ามเนื้อได้สัดส่วนเป็นที่สนใจจากเพศตรงข้าม และต้องการมีสมรรถภาพทางกายดี ร่างกายแข็งแรงเกี่ยวข้องทางการแพทย์ (Medical reasons) คือเพื่อป้องกันความเจ็บป่วย เกี่ยวข้องทางสังคม (Affiliation) ต้องการพบเพื่อนใหม่ รู้จักคนใหม่ โดยใช้กิจกรรมกีฬาเป็นสื่อในการเข้าสังคม ต้องการใช้เวลาร่วมกับเพื่อน และคนใกล้ชิดโดยใช้กิจกรรมการออกกำลังกายเป็นสื่อ ต้องการให้ตนเองเป็นที่ยอมรับหรือเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มกีฬาได้ถูกนำมาเป็นสื่อประสานระหว่างสมาชิกกลุ่มเพื่อยกระดับสถานะทางสังคม (Social status) เพื่อสร้างชื่อเสียงทางการกีฬา เช่นการเป็นทีมชาติเพื่อให้ได้เงินและการยอมรับจากสังคมรอบข้าง ได้รับการสนับสนุนส่งเสริมจากคนใกล้ชิด พ่อแม่ พี่น้อง คู่ครองส่วนเหตุผลทางด้านจิตวิทยานั้น (Psychological Reasons) ให้มีแรงจูงใจในตนเอง (Self-motivation) ลักษณะของบุคลิกภาพแบบ A (Type A) ชอบทางสังคม ชอบการมีเพื่อน ชอบความท้าทาย การเสี่ยง ชอบการแข่งขัน มักร่วมกิจกรรมการออกกำลังกาย ทำให้เกิดความรู้สึกที่ดี (It Feel Good) มีความสนุกสนาน ทำความพยายาม คลายเครียด ลดความวิตกกังวล มีการรับรู้ตัวว่าตนมีความสามารถ (Self-efficacy) ประสบผลสำเร็จ (Perceive Competence) เป็นที่ยอมรับจากคนทั่วไป ทำให้มีความเชื่อมั่น มีความภาคภูมิใจในตัวเอง (Self-esteem) จากการเล่นกีฬา และเหตุผลอีกทางหนึ่งคือเหตุผลทางสิ่งแวดล้อมและสังคม (Situational Reasons) การได้พบเพื่อนใหม่ สังคมใหม่ที่ต่างไปจากชีวิตประจำวัน ได้เรียนรู้สิ่งใหม่ต่างไปจากที่เคยจำเจ จึงทำให้นักกีฬาบาสเกตบอลที่มีประสบการณ์ในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลต่างกัน จะมีแรงจูงใจที่ไม่แตกต่างกัน

จากทฤษฎีและหลักการรวมทั้งการวิจัยต่าง ๆ พอสรุปได้ว่าแรงจูงใจสามารถช่วยให้บุคคลได้รับการพัฒนา และเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทิศทางที่พึงประสงค์ สามารถเข้าใจตนเอง ปรับปรุงตนเอง ตระหนักและยอมรับความสามารถที่มีอยู่ของตัวเอง ความภาคภูมิใจ การกระตุ้นจากครอบครัว การ

ได้รับการสนับสนุนจากสังคม จะมีส่วนทำให้เกิดแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเล่นกีฬานั้น ๆ สามารถนำไปปรับปรุงใช้ให้เกิดประโยชน์ในการสร้างแรงจูงใจในการกำหนดพฤติกรรมที่พึงประสงค์ได้

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

ผู้ฝึกสอนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับกีฬาบาสเกตบอล ควรให้การสนับสนุน ส่งเสริม นักกีฬาบาสเกตบอล และควรมีการปลูกฝังให้นักกีฬาบาสเกตบอลมีความรัก ความสนใจในกีฬาบาสเกตบอลเป็นอันดับแรก และควรนำผลที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้ไปใช้เป็นข้อมูลในการสร้างแรงจูงใจให้กับนักกีฬา เพื่อเป็นประโยชน์ในการพัฒนางานการกีฬาบาสเกตบอลต่อไปในอนาคต

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำการวิจัยสภาพปัญหาและอุปสรรคในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอลในจังหวัดต่าง ๆ
2. ควรทำการวิจัยเปรียบเทียบแรงจูงใจของนักกีฬาบาสเกตบอลกับชนิดกีฬาประเภทอื่น
3. ควรมีการศึกษาแรงจูงใจของการเป็นผู้ฝึกสอนกีฬาบาสเกตบอล ในการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย กีฬานักเรียนนักศึกษาแห่งประเทศไทย และกีฬาเยาวชนแห่งชาติ

กิติ ตยัคคานนท์. (2533). นักบริหารทันสมัย. กรุงเทพฯ: บัตเตอร์ฟลาย.

กิตติศักดิ์ มีเจริญ. (2550). แรงจูงใจในการเลือกเล่นฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 18 ปีภาค

กรุงเทพมหานครที่เข้าร่วมการแข่งขันคิกบ็อกซิ่งไทยแลนด์แชมป์ เปียนชีพ
ครั้งที่ 7. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

กนกวรรณ สารจันทร์ (2546). แรงจูงใจในการเล่นกีฬาซอฟท์บอลของนักกีฬาซอฟท์บอล

ในการแข่งขันกีฬาซอฟท์บอลชิงชนะเลิศแห่งประเทศไทย ประจำปี 2545.

ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

กมลรัตน์ หล้าสงฆ์. (2530). จิตวิทยาการศึกษาฉบับปรับปรุงใหม่. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ:

โอเดียนสโตร.

กุลชาติ จำจด (2530). แรงจูงใจและการปรับตัวเพื่อสู่ความเป็นเลิศของนักกีฬาเบดมินตันและ

ผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬา. ปรินญานิพนธ์ วท.ม. (วิทยาศาสตร์การกีฬา). เชียงใหม่:

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ถ่ายเอกสาร.

จิตรัตตา รัตนวิวัฒน์. (2550). แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬามวยปล้ำของนักกีฬามวยปล้ำใน

ประเทศไทย. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

เจเลีย พิมพ์พันธ์. (2529). บาสเกตบอล. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

ชาญชัย โพธิ์คลัง. (2532). หลักพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์ในการฝึกกีฬา. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร.

ชาญยุทธ รัตนมงคล. (2552). แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอล

ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ:

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

เต็มศักดิ์ คทวณิช. (2546). จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดดูเคชั่น

ถวิล เกื้อกุลยวงค์. (2528). การจูงใจเพื่อผลงาน. นครปฐม: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร

วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์.

เทเวศร์ พิริยะพจน์. (2529). หลักการฝึกกีฬาวูตวอย. กรุงเทพฯ: สยามบรรณาการพิมพ์.

ธีรพันธ์ ฝาชัยภูมิ. (2553). แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3

เขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ ปีการศึกษา 2552. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ:

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

ประคอง กรรณสูตร. (2538). สถิติเพื่อการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์. กรุงเทพฯ: วัฒนาพานิช.

ประยุทธ์ แก้วสุข. (2548). แรงจูงใจในการเลือกฝึกกีฬาตะกร้อ ของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3

เขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์ ปีการศึกษา 2547. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา).

กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- ประวิณ สุทธิสง่า. (2553). แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาซอฟท์บอลของนักกีฬารุ่นอายุไม่เกิน 18 ปี ในเขตการศึกษา 12 พ.ศ. 2552. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ประเวศ สันติภาพ. (2553). แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬารักบี้ฟุตบอลของนักกีฬาหญิงที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 26 พ.ศ. 2553. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ประเชษฐ รอดบ้านเกาะ. (2543). แรงจูงใจในการเลือกเล่นเซปักตะกร้อของนักกีฬาหญิง. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พิชิต เมืองนาโพธิ์. (2534). เอกสารประกอบการสอน พล. 437 จิตวิทยาการกีฬา. กรุงเทพฯ: ภาควิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- พีระพงษ์ บุญศิริ. (2536). จิตวิทยาการกีฬา. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- พีรลัทธ์ เกตุวัฒนา. (2549). แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาแฮนด์บอลของนักกีฬาในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 22. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา. (2542). จิตวิทยาการศึกษา. ปรินูญานิพนธ์ พัฒนาศึกษา วท.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ถ่ายเอกสาร.
- พนมไพร ไชยวงศ์. (2542). เอกสารประกอบการสอนวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว. สุพรรณบุรี: วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดสุพรรณบุรี.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2543). วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 8 กรุงเทพฯ : สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เพ็ญพรรณ มุลมณฑล. (2548). แรงจูงใจในการเล่นกีฬายกน้ำหนักของนักกีฬาโรงเรียนกีฬาปีการศึกษา 2547. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ไพโรจน์ สายแก้ว. (2553). แรงจูงใจในการเลือกเรียนโรงเรียนกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬาระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ภาณุพันธ์ คุ่มวงศ์ดี. (2546). แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ภพเพชร นิลงาม. (2546). แรงจูงใจในการเล่นกีฬาของนักกีฬาเทเบิลเทนนิส และการปรับตัวเพื่อสู่ความเป็นเลิศของนักกีฬาเทเบิลเทนนิสกับผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬา. ปรินูญานิพนธ์ วท.ม. (วิทยาศาสตร์การกีฬา). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ถ่ายเอกสาร.

- มุกดา ศรียงค์. (2540). จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพฯ: ภาควิชาจิตวิทยา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ราชวัตร แก้วปัญญา. (2554). แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติกในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ลักขณา สริวัฒน์. (2530). จิตวิทยาเบื้องต้น. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ลักขณา สริวัฒน์. (2549). จิตวิทยาในชีวิตประจำวัน. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- วิกิพีเดีย. (2555). กีฬาแห่งมหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย. สืบค้นเมื่อ 11 ตุลาคม 2555 , จาก <http://th.wikipedia.org/wiki/>
- วิวัฒน์ชัย กุลมาตย์. (2526). จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- วรศักดิ์ เพียรชอบ. (2534, มกราคม-ธันวาคม). บทบาทของจิตวิทยาการกีฬาที่มีต่อการสอน และพลศึกษา. วารสารจิตวิทยาการกีฬา.
- ศิริรัฐ ยอดสมสวย. (2542). ความสามารถในการกระโดดของผู้เล่นบาสเกตบอลในวิทยาลัยพลศึกษา ภาคกลาง. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุขพัชรา ชิมเจริญ. (2546). การออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ. กรุงเทพฯ: ประสานมิตร.
- สมบัติ กาญจนกิจ. (2538). แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์. เอกสารประกอบคำบรรยายจิตวิทยาการกีฬากับกีฬาปะทะ. การสัมมนาวิชาการ กรมพลศึกษา.
- สืบสาย บุญวิรูปตร. (2541). จิตวิทยาการกีฬา. ชลบุรี: ชลบุรีการพิมพ์.
- สุปราณี ขวัญบุญจันทร์. (2539). เอกสารประกอบคำสอนวิชา พล 411 จิตวิทยาการกีฬา. กรุงเทพฯ: ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- (2541). จิตวิทยาการกีฬา. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สุรีย์ พันธุ์รักษ์. (2541). แรงจูงใจในการเล่นกีฬาเสิร์ฟ. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุชา จันทน์หอม. (2527). จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- โสภา ชูพิกุลชัย. (2529). ความรู้เบื้องต้นทางจิตวิทยา. กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัด.
- อร่าม ตั้งใจ. (2539). จิตวิทยาการกีฬา (แรงจูงใจ), การฝึกสมรรถภาพทางกาย. กรุงเทพฯ: ไทยมิตรการพิมพ์.
- อารี พันธุ์ณี. (2534). จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ: บริษัทตันอ้อ จำกัด.
- อังคณา บุญเสมอ. (2550). แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาหญิงในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 34. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- Amorase, T. & Horn, T. S. (1995). *A Season- Long Examination of Intrinsic Motivation In First Year College Athletes : Relationships with Coaching Behavior*. Journal of Sport and Exercise Psychology. 1995 NASPSPA Abstracts. 17 : 20 ; Human Kinetics Publishers.Inc.
- Early, J.D. (1987). *Interpersonal Orientation and Motivational Differences between Team and Individual Sport Participants*. Dissertation Abstracts. MA: Stephen F Austin State University.
- Guilford, John S.; & Gray D.E. (1970). *Motivation and Modern Management*. London: Harper & Row Publishers.
- Jaakkola, Timo. (2002). Changes in students' exercise motivation, goal orientation, and sport competence as a result of modification in school physical education teaching practices. Jyväskylän Yliopisto (Finland).
- Jennifer, A. (2005). A Comparison of Intrinsic Motivation Scores for Two groups of Pre-adolescent athletes. *Dissertation Abstracts*. M.Sc.: Lakehead University.
- Karussanu, Maria and Roberts, Glyn C. (1995). Motivation in Physical Activity: The Role of Motivational Climate, Intrinsic Motivation, and Self-Efficacy. Journal of Sport and Exercise Psychology. 1995 *NASPSPA Abstracts*. Human Kinetics Publishers. Inc. 17 : 57
- Maslow, A.H. (1970). *Motivation and Personality*. 2nd ed. New York: Harper & Row.
- Mitchell, S.A. (1992). Perceptions of Learning Environment and Intrinsic Motivation in Physical Education: Predictive Relationships with Achievement Goals and Perceived Ability (Motivation). *Dissertation Abstracts*. Ph.d. Syracuse University. p.3842.
- Tjeerdsma, B.L. (1994). An Exploration of the Causal Relationships Among Achievement Motivation Variables In Physical Education. *Dissertation Abstracts*. 54(8): 108.
- White, Matha Lillian. (1990). *A Study of Collegiate Women Athletes Psychological Characteristics and Motivation in Sport (Women Athletes, Athletes)*. Dissertation Abstracts. Ph.D. University of Georgia.
- Willis, Joe D; et al. (1982). *The Relationship Between Competitive Motives and Ratings of Competitiveness*. ERIC 1982 ED217021.

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง

**แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอล
ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40**

คำชี้แจง

แบบสอบถามเพื่อการวิจัยฉบับนี้มีความมุ่งหมายเพื่อให้ศึกษาแรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

- ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบตรวจคำตอบ (Checklist)
- ตอนที่ 2 แบบสอบถามที่วัดแรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอล (Rating Scale)
- ตอนที่ 3 แบบสอบถามปลายเปิด (Open Ended) ให้ผู้ตอบแบบสอบถามแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับแรงจูงใจอื่นๆ

ข้อมูลจากแบบสอบถามนี้ผู้วิจัยจะเก็บไว้เป็นความลับและจะนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม ขอความกรุณาผู้ตอบแบบสอบถามโปรดตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริงให้มากที่สุด และผู้ตอบแบบสอบถามโปรดตอบให้ครบทุกข้อ

ผู้วิจัยขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

นายภัทรดนัย ประสานตรี

นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา สาขาการจัดการเรียนรู้พลศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง () ด้านหน้าข้อความตามความเป็นจริง

1. เพศ

() เพศชาย

() เพศหญิง

2. ประสบการณ์ในการเล่นกีฬาบาสเกตบอล ปี (ระบุเป็นตัวเลข)

ตอนที่ 2 แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความต่าง ๆ ในตารางหน้าถัดไป แล้วพิจารณาว่าแรงจูงใจที่ทำให้ท่านตัดสินใจเล่นกีฬาบาสเกตบอล มีอยู่ 4 ด้าน คือ ด้านความรัก ความสนใจ และความถนัด ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านประโยชน์และโอกาสที่ได้รับ และด้านเกียรติยศชื่อเสียง อยู่ในระดับใด ซึ่งในแต่ละข้อจะมีคำตอบ 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด ขอให้ท่านทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับระดับแรงจูงใจของท่าน โดย

มากที่สุด	หมายความว่า	ท่านได้รับแรงจูงใจจากเหตุผลในข้อนั้น	มากที่สุด
มาก	หมายความว่า	ท่านได้รับแรงจูงใจจากเหตุผลในข้อนั้น	มาก
ปานกลาง	หมายความว่า	ท่านได้รับแรงจูงใจจากเหตุผลในข้อนั้น	ปานกลาง
น้อย	หมายความว่า	ท่านได้รับแรงจูงใจจากเหตุผลในข้อนั้น	น้อย
น้อยที่สุด	หมายความว่า	ท่านได้รับแรงจูงใจจากเหตุผลในข้อนั้น	น้อยที่สุด

แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอล

แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอล	ระดับแรงจูงใจ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1.ด้านความรัก ความสนใจ และความถนัด					
1.1 มีความรัก และสนใจกีฬาบาสเกตบอล					
1.2 มีความถนัดและสามารถเล่นกีฬาบาสเกตบอลได้ดีกว่ากีฬานชนิดอื่น ๆ					
1.3 มีความชื่นชอบการเล่นกีฬาประเภททีม					
1.4 มีความถนัดในกีฬาประเภทที่ต้องมีการเคลื่อนที่อย่างรวดเร็ว					
1.5 มีความถนัดในกีฬาประเภทที่ใช้มือควบคุมอุปกรณ์กีฬา					
1.6 มีความสนใจทักษะการเล่นบาสเกตบอลแบบพลิกแพลง					
1.7 มีความชื่นชอบกีฬาที่ต้องชิงไหวชิงพริบกับคู่แข่งตลอดเวลา					
1.8 ต้องการพัฒนาการเล่นให้มีทักษะและความสามารถที่สูงขึ้น					
1.9 มีความชอบในการทำคะแนนได้จากการยิงประตูลงห่วง					
1.10 มีความชอบในรูปแบบการเล่นตามตำแหน่งของกีฬาบาสเกตบอล					
2.ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง					
2.1 มีความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองว่าจะประสบความสำเร็จในการเล่นกีฬาบาสเกตบอล					
2.2 มีความคิดว่าการเป็นนักกีฬาบาสเกตบอลทำให้เกิดความภาคภูมิใจ					
2.3 มีความคิดว่าการเป็นกีฬาบาสเกตบอลเป็นกีฬาที่ทำลายความสามารถ					
2.4 มีความคิดว่าการเป็นกีฬาบาสเกตบอลทำให้ตนเองได้แสดงออกถึงความสามารถอย่างเต็มที่					
2.5 มีความเชื่อว่ากีฬาบาสเกตบอลมีส่วนช่วยในการพัฒนาบุคลิกภาพของตนเองได้					

แรงจูงใจในการเล่นกีฬาสเกตบอล	ระดับแรงจูงใจ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
2.ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง (ต่อ)					
2.6 มีความคิดว่กีฬาสเกตบอลช่วยพัฒนาความสามารถเชิงกีฬาของตนให้สูงขึ้นได้					
2.7 ครอบครัวและบุคคลใกล้ชิดให้การสนับสนุนในการเล่นและเป็นนักกีฬาสเกตบอล					
2.8 เชื่อว่กีฬาสเกตบอลสามารถเพิ่มพูนความแข็งแรงและเสริมสร้างความอดทนให้เพิ่มขึ้นได้					
2.9 ผู้มีประสบการณ์ในกีฬาสเกตบอลแนะนำและชักชวนให้เล่นกีฬาสเกตบอล					
2.10 มีเพื่อนที่เล่นบาสเกตบอลชักชวนให้เล่นบาสเกตบอล เพราะมีทักษะในการเล่นเป็นอย่างดี					
3. ด้านประโยชน์และโอกาสที่ได้รับ					
3.1 มีโอกาสที่จะเข้าศึกษาในระดับที่สูงขึ้นด้วยระบบโควตานักกีฬา					
3.2 มีโอกาสได้รับทุนการศึกษาระหว่างเรียน					
3.3 มีโอกาสที่จะได้รับชุดแข่งขันและอุปกรณ์กีฬาจากผู้สนับสนุน					
3.4 มีโอกาสเดินทางไปยังสถานที่ต่างๆ ทั้งในประเทศและต่างประเทศ					
3.5 มีโอกาสได้รับเงินรางวัล					
3.6 มีโอกาสสังกัดทีมที่มีชื่อเสียงในประเทศรวมถึงรายได้ที่เพิ่มขึ้น					
3.7 มีโอกาสได้รับการบรรจุเข้าทำงานทั้งภาครัฐและเอกชน					
3.8 มีโอกาสได้รับสิ่งตอบแทนจากผลสำเร็จในการแข่งขัน					
3.9 มีโอกาสได้แสวงหาความรู้ใหม่และได้รับประสบการณ์ในเชิงกีฬาสเกตบอล					
3.10 มีโอกาสประกอบอาชีพในฐานะเป็นผู้ฝึกสอนในสถานศึกษาหรือสโมสร ต่าง ๆ ได้					

แรงจูงใจในการเล่นกีฬาสเกตบอล	ระดับแรงจูงใจ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
4. ด้านเกียรติยศชื่อเสียง					
4.1 การเป็นนักกีฬามหาวิทยาลัยที่ประสบความสำเร็จทำให้มีชื่อเสียง					
4.2 การเป็นนักกีฬามหาวิทยาลัยสามารถสร้างชื่อเสียงแก่ตนเอง					
4.3 การเป็นนักกีฬามหาวิทยาลัยสามารถสร้างชื่อเสียงให้กับท้องถิ่นและจังหวัดของตนเองได้					
4.4 การเป็นนักกีฬามหาวิทยาลัยได้รับการชื่นชมและยกย่องจากบุคคลทั่วไป					
4.5 การเป็นนักกีฬามหาวิทยาลัยสามารถสร้างชื่อเสียงให้แก่ประเทศชาติได้ต่อไป					
4.6 การเป็นนักกีฬามหาวิทยาลัยสามารถสร้างชื่อเสียงให้แก่มหาวิทยาลัยได้					
4.7 ทำให้ครอบครัวและบุคคลใกล้ชิดได้รับชื่อเสียงเช่นเดียวกับตนเอง					
4.8 ทำให้บุคคลยอมรับและเป็นที่รู้จักในสังคม					
4.9 การเป็นนักกีฬามหาวิทยาลัยได้รับการยกย่องจากมหาวิทยาลัยให้เป็นนักกีฬาตัวอย่างที่ดี					
4.10 เป็นผู้หนึ่งที่มีชื่อเสียงในวงการกีฬาสเกตบอล					

ตอนที่ 3 แรงจูงใจของท่านในการเล่นกีฬาบาสเกตบอล

คำชี้แจง โปรดเขียนข้อเสนอแนะและความคิดเห็นอื่นๆ เกี่ยวกับแรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอล
ของนักกีฬาบาสเกตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันมหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40

1. ด้านความรัก ความสนใจ และความถนัด

.....

.....

.....

2. ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง

.....

.....

.....

3. ด้านประโยชน์และโอกาสที่ได้รับ

.....

.....

.....

4. ด้านเกียรติยศชื่อเสียง

.....

.....

.....

5. ด้านอื่นๆ (ความคิดเห็นอื่นๆ)

.....

.....

.....

ภาคผนวก ข
รายนามผู้เชี่ยวชาญ

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	ภัทรดนัย ประสานตรี
วัน เดือน ปีเกิด	1 มีนาคม 2531
สถานที่เกิด	อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	19/1 ซอยประชาพัฒนา 1 ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ รหัสไปรษณีย์ 67000
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตเพชรบูรณ์ ตำบลสะเตียง อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ รหัสไปรษณีย์ 67000
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2537	ประถมศึกษา จาก โรงเรียนอนุบาลเพชรบูรณ์ จังหวัดเพชรบูรณ์
พ.ศ. 2543	มัธยมศึกษาตอนต้น จาก โรงเรียนเพชรพิทยาคม จังหวัดเพชรบูรณ์
พ.ศ. 2546	มัธยมศึกษาตอนปลาย จาก โรงเรียนเพชรพิทยาคม จังหวัดเพชรบูรณ์
พ.ศ. 2549	คณะพลศึกษา วิชาเอกพลศึกษา จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
พ.ศ. 2556	การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขาวิชาการจัดการเรียนรู้พลศึกษา จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ